Tarama Jesica

Düzenleme Ser_reS & Sahara

Yasak Meyve

Patricia Wilson

Beyaz Dizi

Amacı Beth'i sefaletten kurtarmaktı.

*Ama Beth,
ölen amcasının ona veli
tayin ettiği bu adamı bir
kurtarıcı olarak görmüyordu.
Kendine özgür bir yaşam kurmak
için kaçıp durmuştu Mösyö Vernais'den.
Ne var ki en güçsüz olduğu bir anda onun
eline düşmüştü. Fena halde hastaydı ve
karşısında duran bu müthiş yakışıklı
Fransız onu şaşkına çevirmişti. Beth'in
genç adama boyun eğip Paris'e,
onu bekleyen meçhule doğru
gitmekten başka çaresi
yoktu artık.*

 4000 TL
Gelişim Yayınları (KDV dahil)

Beth mazgallara doğru bir adım attı.

Başı dönmeye başlamıştı. Sanki derin bir kuyunun tam ağzındaydı ve kuyu onu derinlere, içerilere doğru çekiyordu. Gözlerinin karardığını hissetti. Uzaklarda bir yerlerden Gaetan'ın, "Beth!" diye haykıran sesini işitti.

Yasak Meyve

Patricia Wilson

Gelişim Yayınları

Bölüm Bir

Beth okuma masasının üzerindeki kitaplara yorgun bir ifadeyle baktı. Masanın üzerine adeta saçılmışlardı ve hepsi aynı konudaydı : İngiliz edebiyatı. Az önce çıkıp giden adam, onları buraya kadar taşıdığı için Beth'e teşekkür etmediği gibi, kapıyı bile kapamadan çıkmıştı. 'Akşam olsa da gitsem,' diye geçirdi içinden. Kapıyı öfkeyle çarparak kapadı.

Collinson's Antique Books'un geniş pencerelerine yaklaşıp dışarı, gökyüzüne baktı. Göğün mavisi yavaş yavaş kararıyor, akşam oluyordu. Renklerdeki bu değişim bir çalışma gününün sona ermek üzere olduğunu haber vermekteydi.

Mrs. Dennison raflarla kaplı koridorun ucundan başını uzatıp bakınca, hemen masanın üzerindeki kitaplarla meşgulmüş gibi yaptı. Bu kadının donuk bakışları bazen çok rahatsız edici oluyordu. Aslında çok nazik davranıyordu ve özellikle Beth'in eğitim durumundan, girdiği okulun isminden etkilenmişti.

Beth'in eteğinin boyuyla, bluzlarının rengiyle, altın bir halat gibi sırtına uzanan saçıyla hiç mi hiç ilgilenmiyordu. Bu da bir şeydi. Hatta bazı geceler genç kızın bir motosikletin arkasında, Carl Glover'ın omuzlarına sıkı sıkı tutunmuş vaziyette dükkândan ayrılması bile yaşlı kadını hiç ilgilendirmiyordu.

Beth masanın üzerindeki kitapları toplamaya ve onları yerlerine yerleştirmeye başladı. Bu ağır kitapları yerlerinden kaldırmak bile çok zordu.

Bunlar asla düşürülmemesi gereken çok değerli ve eski kitaplardı.

«Keşke bugün gelmeseydin, Elizabeth,» dedi Mrs. Dennison, ona doğru yaklaşırken. «Üzerinde bir gariplik var. Çevrede dolaşan o kötü virüse yakalanmamışsmdır umarım. Bulaşıcı hastalık olduğu zamanlar insanlar evlerinde oturmalılar. Bu sayede salgınlar önlenebilir belki.»

«İlginize teşekkür ederim, Mrs. Dennison. Sadece biraz yorgunum.»

Mrs. Dennison başını sallayarak uzaklaştı. Beth bir an düşündü. Gerçekten de kendisini pek iyi hissetmiyordu. Son kitabı da rafa yerleştirdiğinde gözetleniyormuş gibi bir duyguya kapıldı. Gerçekten de geniş camekânın hemen ötesinde bir adam vardı. Sokak lambalarının ışığında boylu boyunca görebiliyordu onu. Başını cama yaklaştırmış içeriyi gözetliyordu. Beth garip bir korkuya kapıldı. Eline bir kitap alıp kayıtsız görünmeye çalışarak sayfalarını çevirdi. Sonra ağır adımlarla dükkânın arka kısmına doğru yürüdü. Ana kapının açıldığını, sonra yavaşça kapandığını işitince kalbi hızlı hızlı çarpmaya başladı. Mrs. Dennison adamın girdiğini görmüş olmalıydı. Çünkü bütün çevreyi görebilecek bir konumda oturuyor ve bu iş için dev güvenlik aynalarını kullanıyordu.

Eski kitap dolaplarından birinin yanında durup yan gözle içeri giren adamı süzdü. Esmerdi. Koyu renk gözlerinde ateşli bir ifade vardı sanki ve doğrudan Beth'e bakıyordu. Genç kız daha fazla bakamayacaktı. Zaten adamın gözlerinden başka bir şey görmemişti. Uzun boylu ve iyi giyimliydi. Aslında kuşkuya kapılmayı gerektiren bir durum yoktu. Böyle bir adamın bu dükkândan kitap alabilecek kadar parası olduğu açıktı.

'Ne oluyor bana,' diye içinden geçirdi Beth. So-

ğuk soğuk terlemeye başlamıştı. Önündeki masaya tutundu. Elini alnına doğru götürdü. Şiddetli bir mide bulantısı başlamıştı. Gözleri kapalı olarak bir süre kımıldamadan durdu. Dizlerinin bağının çözüldüğünü, kendini kaybetmek üzere olduğunu hissetti.

Mrs. Dennison hemen koşup geldi. Az önce içeri giren adamla birlikte Beth'in yanı başına diz çöktü.

«Böyle olacağı belliydi,» dedi yaşlı kadın. «Sabahtan beri üzerinde bir gariplik vardı. O virüse yakalandığı apaçık ortada. Onu hemen evine götürmek lazım. Ah, Tanrım, dükkânı da boş bırakamam ki. Ne yapsam acaba?»

«Endişelenmeyiniz, madam. Arabamı yolun köşesine park ettim. Matmazeli evine bırakabilirim.»

«Oh!»

Beth, Mrs. Dennison'ın sesini duyar gibi oldu. Ses çok uzaktan geliyordu.

«Nasıl olur? Çok naziksiniz, ama genç bir kızı tanımadığım bir insana emanet edemem. Son günlerde çok kötü şeyler işitiyorum.»

«Haklısınız, madam. Endişelerinize katılıyorum. Ne var ki, sizin de bilmediğiniz bazı şeyler var. Ben Matmazel Craig'in velisiyim. İngiltere'de bulunmamın sebebi de bu. Bu durumda, doğal olarak, onu evine götürebilirim.»

Mrs. Dennison hayretle genç adama baktı. Sessizlik uzayınca Beth yavaşça gözlerini açtı.

«Ah, Elizabeth,» diye bağırdı yaşlı kadın. Onu omuzlarından tutup hafifçe sarstı. «Çok zor durumdayım, hayatım. Şu anda bir karar vermem gerekiyor. Söyler misin bana, senin bir velin var mı?»

«Teorik olarak, evet,» dedi Beth zayıf bir sesle. «Bu adam bir Fransız. Mösyö Vernais.»

Siyah gözlü yabancı elini cebine attı ve

deri kaplı bir pasaport çıkarıp Mrs. Dennison'ın burnuna uzattı.

«Gaetan Vernais, madam. İsmi görüyorsunuz, değil mi? Şurada yazılı. Bu durumda Matmazel Craig'i bana emanet edebilirsiniz.»

Beth'in konuşacak hali yoktu. Kendisini çok kötü hissediyordu. Bu arada Mrs. Dennison, Fransız'a ilgisinden ve sorumluluk duygusundan ötürü iltifatlar etmekle meşguldü. Genç adam Beth'in ayağa kalkmasına yardımcı oldu. Onu oracıktaki bir koltuğa oturttu.

Beth tuzağa düşmüş gibi hissediyordu kendini. Karşı koyması, bir şeyler yapması gerekiyordu, ama bunun için gerekli enerjiden yoksundu.

Gaetan'la birden karşılaşmak ona bir çeşit dehşet duygusu vermişti. Onun yüzünden başı biraz derde girmişti. Genç adam, ilişkilerinin bundan sonra sorunsuz olacağını sanıyorsa çok yanılıyordu. Yine de düşündüğü gibi biri değildi. Bu kadar genç biriyle karşılaşacağını ummamıştı doğrusu.

Gaetan onu yavaşça oturduğu yerden kaldırdı. Birlikte dükkânın çıkış kapısına doğru ağır adımlarla yürüdüler. Beth'in fena halde başı dönüyordu.

«İyileşinceye kadar izinlisin, Elizabeth,» dedi Mrs. Dennison. «Sakın yarın gelmeye kalkma.»

Beth tam bir şey söyleyecekti ki genç adam araya girdi.

«Matmazel Craig bir daha buraya gelmeyecek, Madam. Bundan sonraki hayatını Paris'te geçirecek. Ona ücret borcunuz varsa, banka kanalıyla gönderebilirsiniz.»

«Ama...»

Beth devam edemeyecek kadar yorgundu. Sesinde endişe ve isyan dolu bir ifade vardı. Kendi kaderini tayin etmeye hakkı yok muydu?

«Gelin,» dedi genç adam. Onu biraz daha sıkı tutuyordu şimdi. Dışarı çıktılar. Hava serinlemişti. Az ilerde duran Rolls-Royce'a doğru yürüdüler. Çok büyük, gümüş grisi bir arabaydı bu. Genç adam kapıyı açtı ve Beth yumuşak koltuğa vücudunu yavaşça bıraktı.

«Nerede yaşadığımı...»

«Nerede yaşadığınızı gayet iyi biliyorum, Matmazel. Bugün geldim. Nerede çalıştığınızı bilmiyordum. Bulmak zor olmadı. Siz rahatınıza bakın. Yolu biliyorum.»

Beth derin sessizliği iliklerine kadar duydu. Arabanın motoru işitilmiyordu. Koltuk çok rahattı ve hafifçe başı dönüyordu. Ama bütün bunlar kendini tam güvende hissetmesi için yeterli değildi. Pencereden dışarıyı seyretmeye başladı.

Araba Beth'in oturduğu sokağa girdi ve evin tam önünde durdu. Burası bir apartmandı. Beth ikinci kattaki daireyi kiralamıştı. Sokak her zamankinden daha karanlık görünüyordu. Genç kız hafifçe ürperdi. Evin içi daha da soğuk olmalıydı. Ceketine sarındı.

Eve girerlerken titremesi arttı. Bunun virüsten mi yoksa yanındaki adamdan mı ileri geldiğini bilemiyordu. Sanki çok gerekliymiş gibi parmaklarıyla Beth'in dirseğini sıkı sıkı tutuyordu.

Beth ilk üç girişimde kapının kilidini açamayınca genç adam anahtarı onun elinden aldı. Kapıyı açtı ve içeri girdiler. Beth yan gözle velisinin hareketlerini izliyordu. Anahtarı iade edeceğine cebine koyduğunu görünce endişesi biraz daha arttı. Kendi evinin anahtarına bile sahip olamayacak mıydı?

Işığı yaktı. Genç adam, «Aman Tanrım,» diye söylendi kendi kendine. «Burası dışardan daha soğuk. «Burada hasta olmanıza hiç şaşmıyorum. Şu ilkel gaz sobasıyla evi ısıtabileceğinizi düşün-

meniz çok garip. Yine de yaksanız iyi olacak. Yıllardır böyle bir alet kullanmadım. Yangın çıkarmaktan korkarım.»

Beth sessizce itaat etti. Bu adamla daha ne kadar yüz yüze kalacaktı. Bu koşullarda onunla konuşmak zorundaydı. Sonunda bu dünyadaki tek gerçek düşmanının karşısında durmakta olan bu adam olduğuna karar verdi.

Onun hep John Amca gibi biri olduğunu düşünmüştü nedense. Altmışlarında, oldukça yaşlı görünen, muhtemelen kel, şişman, çirkin, kaba ve aşırı meraklı biri olarak hayal etmişti onu. Oysa uzun boylu ve oldukça yakışıklı biriydi.

Kara derili vahşi bir panter gibi görünüyordu. Ama buna rağmen tavırlarında insamn gözünden kaçmayan bir yumuşaklık vardı. Saçları sık ve siyahtı. Böyle şık giyinen biri için biraz uzundu. Simsiyah gözleri kalın kaşlarının altında parlıyordu.

Teni oldukça esmerdi. Üzerindeki giysiye rağmen fark edilen geniş göğsü ve güçlü omuzları çok sağlıklı ve güçlü olduğunu ortaya koyuyordu. Bakışlarında zaman zaman bir öfke kıvılcımı seziliyordu.

Beth onu aşağıdan yukarıya doğru süzdü. Siyah pantolonu ütülüydü. Koyu gri, balık sırtı ceketinin içine siyah bir süveter giymişti. Endişe verici bir görüntüydü bu. Bu haliyle Karanlıklar Prensi'nden farksızdı.

Hayır, kesinlikle yaşlı değildi. En fazla otuz iki ya da otuz üç yaşında gösteriyordu. Bu adamla başa çıkmak imkânsızdı. Onu tek eliyle zaptedebilecek kadar güçlüydü.

Bir şeyler söylemek için ağzını açtı, ama sesinin çıkmadığını dehşetle fark etti.

Genç adam durumu fark etmiş gibi hafifçe gülümsedi. «Lütfen oturun, matmazel.»

Yavaşça Beth'in omuzlarına dokunarak onu odanın ortasındaki koltuğa oturttu. «Size bir kahve hazırlayayım. Yerini söylerseniz, tabii.»

«Ne yazık ki evde kahve yok,» diye karşılık verdi Beth. Sesinde özür diler gibi bir ifade vardı. «Genel olarak çay içerim.»

«Hayatımda hiç çay yapmadım, ama çay yapılırken uyulması gereken genel ilkeleri söylerseniz başarabileceğimi sanıyorum.» Sesinde hafif alaycı bir ifade vardı.

Beth ona merakla baktı. Hasta olmasaydı ya da kendini biraz iyi hissedebilseydi bu garip Fransız'ın çay yapma çabasını izlemek isterdi doğrusu.

Az sonra genç adam elinde çay tepsisiyle mutfaktan çıktı. Üzerindeki giysilerle, beceriksizce tuttuğu çay tepsisi tuhaf bir zıtlık oluşturuyordu. «Sonucu bir İngiliz gibi değerlendirip bildirmenizi rica ediyorum,» dedi tepsiyi Beth'e uzatırken.

Beth çaydan bir yudum aldı. «Güzel olmuş,» diye mırıldandı. «Çok teşekkür ederim.» Sıcak çay içini ürpertmişti. Bu hafif titremeyse genç adamın gözünden kaçmamıştı. Hemen köşede duran minderin üzerindeki örtüyü alıp Beth'in omuzlarını örttü, kollarını serbest bırakacak şekilde sıkıca sardı.

Beth onun bakışları altında kendini mikroskobun altına konulmuş küçük ve değersiz bir varlık gibi hissediyordu.

Bir şeyler düşünmeli ve bu adamla konuşmanın bir yolunu bulmalıydı. Aslında daha önce kafasında hazırladığı bir sürü şey vardı, ama hepsini unutuvermişti. Her şeyden önce bu adam düşündüğü gibi biri çıkmamıştı. Ayrıca insanı ürkütecek kadar erkeksiydi. Şimdi de bakışlarını Beth'

in yüzünden ayırmadan tam karşısında oturuyordu.

«Sizden açıklamanızı istediğim bazı şeyler var, matmazel. Öncelikle neden size sunduğum korumayı reddetme ihtiyacını duyuyorsunuz ve amcanızın son isteklerini yerine getirme konusunda tam bir itaatsizlik gösteriyor, hatta bütün bunları kayıtsızlıkla karşılıyorsunuz.»

«Benim bir veliye ihtiyacım yok, Mösyö Vernais,» dedi Beth sözcüklerin üzerine basa basa. Sakin olmaya, hatta kendinden emin görünmeye çalışmalıydı. «İngiltere'de on sekiz yaşma basan insanlar yetişkin sayılırlar. Ben ise on dokuz buçuk yaşındayım. Yirmi sayılır. Bu yaşta eğer istersem evlenebilirim, çocuklarım olabilir. Yasaların karşısında durumum böyle.»

«Yasalara diyeceğim yok,» dedi genç adam sakin bir tavırla. Kollarını göğsünde kavuşturdu. «Ama sizin özel bir durumunuz var. Bu nedenle amcanızın belirlediği koşulları ihlal etmeniz ortaya bir sorun getiriyor. Biliyorsunuz, yirmi bir yaşınıza kadar size kalan mirastan yararlanamayacaksınız. Böyle devam ederseniz yirmi bir yaşınıza geldiğinizde bugünkü gibi beş parasız kalabilirsiniz. Hem mirasa sahip olmak hem de evlenip çocuk sahibi olmak istiyorsanız, korkarım, uzun süre beklemeniz gerekecek. Ben onaylamadan böyle şeyler yapamazsınız.»

«Evlenmek ve çocuk sahibi olmak gibi bir niyetim yok, Mösyö.»

«Bakın buna çok sevindim, Matmazel. Biliyor musunuz, bir çocuk gibi görünüyorsunuz. Böyle bir hayat tarzı size hiç yakışmıyor. Bu koşullarda yaşamak...» Koluyla geniş bir daire çizerek içinde oturdukları odayı gösterdi. «Böyle bir hayat tarzını seçmeniz utanç verici,» diye ekledi.

«Sizinle aynı fikirde değilim, Mösyö,» diye kar-

şılık verdi Beth, sesini yükselterek. «Burası son derece normal bir yer. Ayrıca Londra'da ev kiraları çok fazla. Burada hem rahatım hem de çok mutluyum. Yüksek bir ücret almıyorum. Bana tahsis edilen para elime geçerken durumum daha iyiydi. O parayı siz kestiniz, hatırlıyorsunuz herhalde.»

«Tahsisatınızı kesmek benim sadece yasal hakkım değil, aynı zamanda görevimdi. O para size sadece güvenliğinizi ve rahatınızı sağlamak için gönderiliyordu ve tabii Paris'e dönüş hazırlıklarını bir an önce tamamlamanız için.»

«Beni artık rahat bırakın,» diye bağırdı Beth. Sonra aniden öksürmeye başladı. Genç adam, kollarını göğsünde kavuşturmuş, boğulurcasına birbirini izleyen öksürüklerin dinmesini bekliyordu.

«Beni etkilediğinizi sanıyorsanız, yanılıyorsunuz,» diye devam etti öksürmeye devam ederek. «Ne yaptığım ve ne yapmam gerektiği sadece beni ilgilendirir.»

«Kuşkusuz, öyledir, Matmazel. Ama şu halinize bakın. Hastasınız ve size bakacak kimse yok. Yüksek düzeyde bir hayat yaşayacağınıza çalışmak zorunda kalıyorsunuz. Biliyorsunuz, sizden başka mirasçı yok. Sefalet içinde yaşamak zorunda değilsiniz.»

Beth oturduğu yerde biraz doğrularak, «Burada çok mutlu ve rahat olduğumu size söylemiştim, Mösyö,» diye bağırdı. «Şu anda kendimi mutsuz hissediyorsam, bunun tek sorumlusu sizsiniz.»

«Düzeltirim, Matmazel, şu anki mutsuzluğunuz benim değil sizin hatanız yüzünden. Yetişkin ve tecrübeli insanların sizin için özenle hazırladıkları planı reddettiniz. Şu anda içinde bulunduğunuz durumun sebebi bu. Paris'teki evimde aklınıza gelebilecek her türlü konfor var. Yüksek bir ha-

yat tarzı, aralarından dilediğiniz gibi seçim yapabileceğiniz yeni ve seçkin dostlar... Tabii bunlar gece yarıları sokaklarda motosiklet yarışı yapmıyorlar.»

«Benim arkadaşlarımı eleştirmeye hakkınız yok.» Bir an durdu, aklına bir şey gelmiş gibi, «Çalıştığım yeri nereden buldunuz?» diye sordu.

«Sabahın çok erken bir saatinde buraya geldim, Matmazel. Hemen karşıda oturan komşunuzla görüştüm. Siz evden henüz çıkmıştınız. Hoş bir kız. Benimle konuşmaya çok istekliydi.»

«Ben ona gösteririm,» diye söylendi Beth. Mavi gözlerinde öfke dolu bir ifadeyle genç adamın yüzüne bakıyordu. Ona saldırmak geçti içinden.

Genç adam parmağını iki yana salladı.

«Fransa'da genç bir kız asla bu şekilde konuşmaz.»

Beth oturduğu yerde dikildi. «Amcamla ülkenize pek çok ziyarette bulundum, Mösyö,» dedi. «Görebildiğim kadarıyla Fransa'daki genç kızlar tam bir özgürlük içinde yaşıyorlar ve diledikleri söylüyorlar. Ve yine, diledikleri gibi davranabiliyorlar.»

Genç adamın dudaklarındaki tebessüm biraz genişledi. «Ben sadece iyi aile kızlarını kastetmiştim, Matmazel. Fransa'da iyi bir soydan gelen hiçbir küçük hanım sizin gibi davranmaz. Oysa siz de iyi bir aileden geliyorsunuz. Açıklanması zor bir çelişki.»

«Ben küçük hanım değilim, Mösyö,» diye söze başladı Beth, gittikçe sinirleri bozuluyordu. «Ayrıca ben bir aile ortamında değil bir okulda yetiştim. En iyi okullardan biri olabilir, ama yine de bir okul, alt tarafı.»

Şaşılacak şey, adam birden susuvermişti. Oysa Beth kendisini gittikçe kızışacak bir kavgaya hazırlamıştı. O anda ağlamak üzere olduğunu fark

etti. Gözleri dolu dolu olmuştu. Genç adam bakışlarını tavana çevirmişti. Bu kendini beğenmiş adamdan delice nefret ediyordu.

Gaz sobasına ve üzerindeki örtüye rağmen üşüyordu. Üstelik açtı. Sessizlik uzadıkça ne durumda olduğunu daha iyi anlıyordu.

«Size şunu bir kez daha hatırlatmak isterim,» diye söze başladı genç adam. «Sizin bir aileniz var. Ve amcanızın ölümünden sonra sizin güvenliğinizi sağlama ve geleceğinize katkıda bulunma sorumluluğu benim üzerime düşüyor.»

Devam edecekti, ama kapının çalındığını duyunca birden sustu. Kulak kesilerek kapıya doğru baktı. Sanki emin olmak istiyordu. Sonra bir kedi çevikliğiyle oturduğu yerden kalkıp kapıyı açtı.

Ev sahibesi Mrs. Bateman kapının eşiğinde belirdi. «Yanılmamışım,» diye söylendi içeri girerken. Doğruca Beth'in karşısına gelip durdu. Ellerini beline koyarak, «Sizi uyarmıştım, Miss Craig,» dedi. «Bu evde erkek istemediğimi size önceden söylemiştim.»

Bu sözlerden sonra kısa bir sessizlik oldu. Gaetan Vernais ağır adımlarla kadına yaklaştı.

«Sinirlenmenize gerek yok, Madam. Bir erkek olarak, kastettiğiniz kategoriye girmiyorum. Matmazel Craig'i Paris'e götürmek için gelmiş bulunuyorum. Onun velisiyim, Madam. Size kira borcu varsa derhal ödemeye hazırım. Kendisi bu gece hareket ediyor.»

«Şey... genellikle bir aylık kirayı peşin alıyorum.»

Genç adam iç cebinden küçük bir defter çıkarıp sayfalardan birine bir rakam yazdı ve Mrs. Bateman'a gösterdi. «Bu kadarı yeter mi?» Kadın biraz şaşırmış gibiydi. Başını salladı. «Güzel,» dedi Gaetan, «Paris'e gider gitmez göndereceğim.

Şimdi lütfen bizi yalnız bırakın. Fazla vaktimiz yok.»

«Şey... peki, nasıl isterseniz.»

«Mersi, Madam.»

Kadını kapıya kadar geçirdi. Kapıyı ardından kapar kapamaz Beth'e döndü. Bakışlarında öfke vardı.

«Amcanızın kemiklerini sızlatacak kadar uygunsuz koşullarda yaşıyorsunuz, Matmazel.»

«Mrs. Bateman'ın davranışım kastediyorsanız, bunda anormal bir şey yok. İlk kez bu evde bir erkek sesi işitti.»

Birden kapı çaldı. İkisi de aynı anda kapıya doğru baktılar. Zil sesi küçük evin içinde birkaç kez daha yankılandı. Gaetan Vernais öfkeli adımlarla kapıya doğru yürüdü, açıp ikinci ziyaretçiyi içeri aldı.

Bu Carl Glover'dan başkası değildi. Üzerinde deri motosiklet giysileriyle içeri girdi. Fransız'ı yukardan aşağı bir süzdü.

«Dükkândaki o ihtiyar ejderha bir erkekle birlikte çıktığını söyledi. Nereden çıktı bu herif, Beth?»

«Şey, o mu? Benim velim.»

«Velin mi? Uyduracak başka şey bulamadın mı?»

Çıkıp gitmek üzere kapıya doğru yürüdü. Beth yerinden fırlayıp onu durdurdu.

«Doğru söylüyorum, Carl. Beni Paris'e götürmeye geldi. Sana ondan söz etmiştim, hatırlamıyor musun?»

Carl iyice şaşırmıştı. «Gitmeyeceksin, değil mi?» diye mırıldandı. «Hem senin veliye neden ihtiyacın olsun ki?»

«Amcam öyle uygun görmüş. Az önce ev sahibesine buradan ayrılacağımı söyledi, yani senin anlayacağın burayı kaybettim.»

«Neden bu adamı defetmedin?»

«Hastalandım, Carl. O virüs bana da bulaştı galiba. Ayakta duracak halim yoktu. Beni buraya kadar o getirdi.»

«İster misin şunu defedeyim?»

«Hayır, sakın böyle bir şey yapma. Bir süre için onunla birlikte gidebilirim. Benim için tatil gibi bir şey olur.»

«Kapı ağzında ayakta durmanız doğru değil, Matmazel,» dedi Gaetan ve onlara yaklaşarak Carl'ın kolunu tuttu. «Size Paris'ten mutlaka yazacaktır,» dedi. Kapıyı iyice açıp delikanlıyı dışarı doğru adeta itti.

«İyi geceler, Mösyö!»

Kapıyı çarparak kapadı ve hışımla Beth'e döndü.

«Gördünüz mü, Matmazel, ev sahibeniz şikâyet etmekte haklıymış. Bu genç adam kuşkusuz odanıza ilk kez gelmiyor.»

«Elbette ilk kez değil. Buraya taşınmama o yardımcı oldu. Ayrıca sen ne karışıyorsun! Yeter artık. Benim sahibim gibi davranamazsın. Üstelik evimin anahtarını alıp cebine koydun. Ver onu, çabuk!»

Elleriyle yüzünü kapayarak ağlamaya başladı. Yorgundu, üşüyordu ve üstelik açtı. Bir çift güçlü kolun kendisini kavradığını, ayaklarının yerden kesildiğini hissetti. O anda bayılmak üzere olduğunu anladı.

«Seni üzdüğüm için kendimi asla affetmeyeceğim, Elizabeth. Lütfen ağlama. Her şey düzelir. Ayrıca durum o kadar da kötü değil.» Onu yavaşça koltuğun üzerine bıraktı. Cebinden bir mendil çıkarıp gözyaşlarını sildi.

«Benimle birlikte gelmelisin. Ah Tanrım, ne kadar da solgunsun. Güçlü bir rüzgâr esse dağılıverecekmiş gibisin. Merak etme canım, eşyalarını

toplamana yardım ederim. Hemen Paris'e gidiyoruz, tamam mı?»

«Hayır! İstemiyorum, gitmeyeceğim!» Beth ondan kurtulmak için çırpınıyordu. Genç adam ellerini omuzlarına koyarak durdurdu onu.

«Benimle birlikte gelmek zorundasın, Elizabeth. Seni burada tek başına bırakamam. Ayrıca John Amca'ya verdiğim sözü tutmak istiyorum. Burada kalamayacağını bilmelisin. Kim bakacak sana? Şu inadından vazgeç artık. İki yıl çabuk geçer. Sonra Paris'te yaşayan çok zengin bir kadın olarak bulacaksın kendini. Fena mı? Bu süre içinde olgunlaşacaksın, hayata bakışın değişecek.»

«İki yıl değil,» diye düzeltti Beth. «Tam bir buçuk yıl.»

Genç adam biraz alaycı, ama sempatik bir ifadeyle baktı ona. «Tamam,» dedi. «Kabul ediyorum. Tam bir buçuk yıl var. Bu süreyi bir hapis cezası gibi kabul etmen yine de hoş değil, tabii.»

Beth içini çekti. «Beni hiç anlamıyorsun,» diye mırıldandı. «Hayatım boyunca benimle doğrudan ilgisi olmayan bir sürü insan nasıl hareket etmem gerektiği hakkında bana nasihat verdi. Ve ben hayatımda ilk kez senin sefalet dediğin bu hayat içinde kendimi özgür hissettim. Ve şimdi de ortaya sen çıktın.»

«Doğrusunu istersen sorunu bu yönüyle hiç düşünmemiştim, Elizabeth. Yine de amcan hakkında biraz haksız değil misin?»

«Kabul ediyorum, amcam kusursuz bir insandı. Ama onu nadiren görebiliyordum. Çok meşgul bir insandı. Ayrıca o zamanlar ben okuldaydım. Şimdiyse özgürüm.»

«Buna özgürlük mü diyorsun? Nedir özgürlük? Hastalanınca bakacak kimsesi olmamak mı? Tehlike içinde olmak mı? Hayır, Paris'te seni böyle

bir özgürlüğün beklediğini söyleyemem. Sana ben bakacağım.»

«Neden ama? Başına dert olacağımı düşünmüyor musun hiç?»

Genç adam ona biraz sokuldu. Bakışlarını Beth'in altın renkli saçlarında gezdirdi. Bir an göz göze geldiler. Beth iri mavi gözlerini sonuna kadar açmış kımıldamadan onun gözlerinin içine bakıyordu.

«Başıma dert olmana izin vermeyebilirim,» diye mırıldandı genç adam. «Aramızda bir anlayış oluşacaktır, inan bana.»

«Paris'e uçmak istemiyorum.»

Yine de uzun süre direnemeyeceğini biliyordu. Hasta ve güçsüz hissediyordu kendini. Bu adamla başa çıkamayacağı, sonuna kadar diretemeyeceği apaçık ortadaydı.

Gaetan hafifçe gülümsedi. «Uçmaktan söz eden kim? Az önce gördüğün gibi bir arabam var. Senin peşinde o kadar uzun bir yol katettim ki sonunda altımdaki arabanın en iyi seyahat aracı olduğuna karar verdim.»

«Beni nasıl buldun?»

«En son okul müdiresine yazmıştın. Benimle hemen ilişki kurdu. Ne de olsa akıllı bir kadın.»

«Yani, beni arıyordun, öyle mi?»

Oysa Beth para kesildikten sonra kendisiyle kimsenin ilgilenmediğini sanmıştı.

«Evet, Matmazel, sizi arıyordum.»

Miss Rogers'ın böyle bir şey yapacağını düşünmeliydi. Beth için endişe duyduğunu pek çok kez söylemişti. Demek ki mektubu alır almaz harekete geçmiş, sonunda onu yakalatmayı başarmıştı işte. Aslında o saatten sonra bütün bunların önemi yoktu.

Genç adam elbise dolabının üzerindeki valizi indirdi.

«Pantolon giysen iyi edersin,» dedi. «Arabanın içi sıcaktır, ama liman bölgesi bazen çok soğuk oluyor.»

«Çok fazla elbisem yok,» diye mırıldandı Beth. Bakışlarıyla odanın orasını burasını karıştıran Gaetan'ı izliyordu.

«Bunun hiç önemi yok,» dedi genç adam, elbise dolabını açıp içeri bir göz attı. «Seni sıcak tutabilecek bir şeyler alman yeterli.» Bir an durdu. Beth yerinden kımıldamadığı için ona bozuluyormuş gibi baktı. «İstersen elbiselerini ben hazırlayayım,» dedi.

«Hayır,» diye bağırdı Beth. Hemen ayağa fırlayıp eşyalarını toplamaya başladı.

«Başka almak istediğin bir şey yok mu?»

«Birkaç kitap ve resim,» diye söylendi Beth.

Genç adam bu sırada kitapları inceliyordu. Duvardaki resme uzun uzun baktı. Resimde John Amca neşeli bir yüzle gülümsüyordu. Sağında Beth'in annesi solunda ise babası vardı. Çok neşeli görünüyorlardı.

«Gidip ev sahibesinden birkaç kutu alayım,» dedi genç adam. «Bu arada sen de üstünü değişirsin.»

«Teşekkür ederim, Mösyö.»

Beth son sözü hakaret eder gibi söylemişti.

«Elinizi çabuk tutarsanız iyi edersiniz, Matmazel. Şu soğuk apartman aralığında uzun süre beklemek niyetinde değilim.»

Gaetan döndüğünde Beth hazırlanmıştı. Koyu mavi bir pantolon ve ceket, içindeyse kalın, kırmızı bir süveter giymişti. Valizi de hazırdı.

Genç adam Beth'in ayırdığı kitapları kutulara yerleştirdi. Duvardaki resmi koyarken olağanüstü bir dikkatle davrandığı Beth'in gözünden kaçmadı.

Beth arabanın içinde oturmuş düşünüyordu. Hayatında ilk kez hiç tanımadığı biri tarafından hiç istemediği bir şeyi yapmaya ikna edilmişti. Bütün eşyaları yaklaşık bir saat içinde valizlere ve kutulara konmuş, arabamn geniş bagajına yerleştirilmişti. Gaetan kapının önünde Mrs. Bateman'la hararetli hararetli bir şeyler konuşuyordu. Yaşlı kadın oldukça şaşkın görünüyordu. Belki Gaetan'a kira sözleşmesini hatırlatıyor, paranın peşin ödenmesini istiyordu.

Genç adam sonunda kadının elinden kurtuldu ve gelip arabada yerini aldı.

«Güzel,» dedi. «Sonunda gidiyoruz. Emniyet kemerinizi bağlayınız, Matmazel. Yola çıkma vakti geldi.» Nedense çok neşeli görünüyordu.

Beth'in duraksadığını görünce eğilip kemeri kendi elleriyle bağladı. Hoş bir losyon kokusu duydu Beth. Erkeklerin tıraştan sonra kullandıkları kokulardan olacaktı. Bu yakınlık ürkütücüydü. Adamın dirseği kemerin tokasını takarken göğsüne dokunmuştu. Beth bu küçük temastan kaçmak istercesine koltuğa iyice yaslandı.

Genç adam bu küçük hareketi anında fark etti. «Seni incittim mi yoksa, Elizabeth?» diye sordu, kaşlarını hafifçe çatarak.

«Hayır, hayır, Mösyö Vernais,» diye karşılık verdi Beth. O anda genç adam arabanın iç ışıklarını söndürdü. Duruşunu bozmamıştı. Oturduğu yerde hafifçe eğilmiş Beth'in yüzünü inceliyordu.

«Bana bu şekilde hitap etmeni istemiyorum,»

dedi, derinden gelen bir sesle. «Sorumluluğunu yüklenmiş olsam bile, bu durum resmiyeti gerektirmez. Bana Gaetan, diyebilirsin.» Kısa bir sessizlik oldu. Beth bakışlarını kaçırıyordu. «Elizabeth çok güzel bir isim,» diye devam etti genç adam. «Ama insanlar, özellikle yakınların sana böyle hitap etmiyorlar, değil mi? Sana Beth diyorlar.»

«Bana Beth diye hitap etmenize itirazım yok, Mösyö Vernais.» Arabamn içi sıcak ve rahattı. Buna rağmen Beth gittikçe artan bir huzursuzluk duyuyordu.

«Mösyö Vernais yok artık. Gaetan, demelisin bana.»

«Peki.»

Araba sert bir kalkışla yola koyuldu. Beth genç adamın bakışlarından kurtulduğu için rahatlamıştı. Yaklaşık yarım saat hızla yol aldılar. Sonra araba çok lüks bir otelin girişine yöneldi.

«Ne oluyor?» dedi Beth. «Neden duruyoruz?»

«Yemek yemediğini hatırladım birden,» diye karşılık verdi genç adam. Beth'in birden kapıldığı endişeyi çok eğlenceli bulmuş gibi ona bakarak gülümsedi. «Aslına bakarsan ben de çok açım,» diye ekledi. «Buraya daha önce gelmiş miydin?»

«Hayır, ama bu otelin nasıl bir yer olduğunu biliyorum. Buraya girmek istemiyorum, Mösyö.»

«Mösyö, değil, Gaetan,» diyerek gülümsedi genç adam. «Neden içeri girmek istemiyorsun, Beth? Fena yer değildir. Hep seçkin insanlar gelir buraya.»

«Bu otele giremem, Mösyö. Çünkü kıyafetim müsait değil.»

«Kuşun tüyü değil kendisi önemlidir.»

«Yanılıyorsunuz. Kuşlar genellikle tüylerinden tanınırlar.»

«Yani bu uzun yol boyunca aç kalmayı mı tercih ediyorsun?» Arabayı durdurmuş, direksiyona yaslanmış Beth'in yüzünü seyrediyordu. Derin bir iç çekerek, «Pekâlâ,» dedi. «Nasıl istersen.»

Araba patinaj yaparak tekrar yola koyuldu. Beth rahatlamıştı. Bu kıyafetle o lüks otelde yemek salonuna girmek tam bir felaket olacaktı.

Az sonra ilerde ışıklar belirdi. Gaetan arabanın hızını azalttı. Burası yol üstü bir uğrak yeriydi. «Kuşun tüylerine uygun bir yer bulduk sanırım,» dedi genç adam. Arabayı yavaşça yanaştırıp durdurdu. Beth'in yüzüne gözlerini dikerek, «Yol boyunca bildiğim son yer burası,» dedi. «Daha önce buraya uğramıştım. Yemekleri fena değildir. Haydi gel, Beth, açlıktan ölmeni istemiyorum. İçerde çok az ışık var, emin ol. Kimse görmez seni.»

Arabadan inip küçük lokantaya doğru yürüdüler. Genç adam elini yavaşça Beth'in omzuna koydu. Giriş kapısından çok az ışıkla aydınlatılmış yemek salonuna girerlerken, 'Bana çocukmuşum gibi davranıyor,' diye düşündü Beth.

Sabah güneşi genç kızın yüzüne vuruyordu. Hızla yol alan arabanın penceresinden dışarıyı seyrediyordu. Calais'den az önce geçmişlerdi. Bundan sonra yol biraz daralıyordu. Beth buraları amcasıyla Fransa'ya yaptıkları gezilerden hatırlıyordu. Mart ayında bile trafik çok yoğun olurdu buralarda. Gaetan hiç konuşmuyor, arabayı büyük bir dikkatle sürüyordu.

Dün gece olanları belleğinde çok silik izler halinde hatırlıyordu. Gaetan'm gelişi, aralarında süren tartışma, sonra apar topar yola çıkışları. Yol üstündeki o küçük lokantada yemek yedikten sonra Beth'in gözleri kapanmaya başlamıştı. Yine de feribotla karşıya geçene kadar gözünü kırpma-

mış, uyanık kalmak için elinden geleni yapmıştı. Ama karşı kıyıya geçip de uzun ve monoton otobana girdiklerinde üzerine çöken ağırlığa daha fazla direnemeyeceğini anlamış ve yerine iyice yerleşerek derin bir uykuya dalmıştı. Güneş yüzüne vuruncaya kadar da uyanmamıştı.

«İyi görünmüyorsun.»

Genç adamın sesiyle irkildi. Bir an ne diyeceğini bilemedi. «Aslında bu araba çok rahattır,» diye devam etti Gaetan. «Yine de az uyudun. Fransa'ya vardığımızda ortalık günlük güneşlik olacak. Doğruca eve gideceğiz.»

Ev! İnsana rahatlığı ve güveni hatırlatan bir sözcüktü bu. Birden tedirginliğe kapıldı Beth. Uyurken bir ara başını genç adamın omzuna yasladığını hatırlamıştı.

Hızla giden bu araba onu yeni bir hayata götürüyordu. Arabanın içi öyle sessizdi ki Geatan'ın arada bir derin soluklar aldığını işitebiliyordu. Motorun gürültüsü hemen hemen hiç duyulmuyordu. Araba uçarcasına yol alıyordu.

Beth sessizliği bozmak için, «Çocukların var mı, Gaetan?» diye sordu. Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu. Saçma bir soruydu bu. En azından, sohbete başlamak için uygun değildi.

Genç adam yüzünü ona çevirdiğinde gözlerinin içi gülüyordu.

«Ne yazık ki hayır, çünkü evli değilim.»

«Anlıyorum,» dedi Beth. Kıpkırmızı olmuştu.

Kısa bir sessizlik oldu. Beth bir şeyler daha söylemek istiyor, ama uygun sözcükleri bulamamaktan korkuyordu.

«Amcan çok iyi Fransızca konuştuğunu söylerdi,» dedi Gaetan.

«Evet, Fransızcam iyidir.»

Aslında yaklaşık bir yıldır kimseyle tek kelime Fransızca konuşmamıştı. Amcasıyla birlikte Fran-

sa'ya gittikleri zaman, yaşlı adam onu konuşmaya zorlardı. Önüne gelen herkesle konuşmaya çalışmak Beth'in hoşlandığı bir şey değildi aslında. Ama sırf ihtiyarı memnun etmek için yapardı bunu. Bu sayede Fransızcasını mükemmel derecede geliştirmişti.

«Bundan sonra hep Fransızca konuşacaksın,» dedi genç adam. «Özellikle derslerde.» Bu sözleri seri bir Fransızcayla söylemişti. Beth bir an duraksamadan aynı dilde yanıt verdi.

«Dersler mi? Ne demek istediğinizi anlayamadım, Mösyö.»

«Doğal olarak çalışmalarına devam edeceksin. Çok zeki olduğunu biliyorum. Okulda parlak bir öğrenciydin. Bütün sınavları başarıyla geçtin. İngiltere'de istediğin üniversitede çalışmalarına devam edebilirdin. Böyle bir işe neden girişmediğini bilmiyorum. Ama artık fark etmez. Fransa'da da büyük üniversiteler var. Fransızcan mükemmel. Şu andan itibaren sürekli Fransızca konuşmayı öneriyorum. Üniversiteye başlamadan önce Fransızca konuşulan bir ortamda bulunman çok yararlı olacak.»

«Tekrar bir üniversiteye girmek istemiyorum, Mösyö. Buna hiç niyetim yok. Ayrıca şunu da bilmenizi isterim ki, sizin her istediğinizi yerine getirmek durumunda değilim. Sizin yüzünüzden hem işimi hem de evimi kaybettim.»

«Lütfen sinirlerinize hâkim olun, Matmazel.» Bu sözleri çok resmi bir tavırla, hatta Beth'in gözlerinin içine belli belirsiz bir öfkeyle bakarak söylemişti. «Çok sakin bir insan olmadığımı fark etmiş olmalısınız. Benim de sinirlerim var ve böyle devam edersek ilişkimiz sert bir fırtınaya benzeyecek.»

«Endişelenmenize gerek yok, Mösyö,» diye karşılık verdi Beth, sakin bir sesle. «Sizinle tartış-

maya gireceğimi sanmıyorum. Hatta bu üniversite fikrinden vazgeçmezseniz bundan sonra ağzımı bile açmayacağım. Ayrıca şunu iyice bilmenizi isterim ki, emir almaktan hiç hoşlanmam.»

«Eğer aklınızı başınıza toplamazsanız Matmazel, sizi dizlerime yatırıp bir güzel döverim,» dedi genç adam, aynı ölçüde sakin bir ses tonuyla.

Beth şaşırmıştı. «Buna cesaret edemezsiniz,» diye mırıldandı, kuşkuyla bakarak.

«Yine de iyi düşünmelisiniz, Matmazel. Şu anda Fransa topraklarında bulunuyoruz. Tamamen benim vesayetim altında bulunuyorsunuz. Benim belirlediğim disiplin kurallarına uymak zorundasınız.»

«Disiplin mi? Ben yetişkin bir insanım, Mösyö.»

«Bu konuda pek çok kuşkum var, Matmazel. Özellikle şu anda, bunlar artmış durumda. İsyankâr bir çocuk gibi davranıyorsunuz. Dolayısıyla sizi yeni baştan eğitmek gerekecek.»

Beth tartışmayı uzatmamak için sert bir hareketle başını öte yana çevirdi. En iyisi onu yok farz etmekti. Buraya kadar istemeden gelmiş, adeta sürüklenmişti. Uzak, kayıtsız ve mümkün olduğu kadar nazik davranmaktan başka bir çaresi yoktu. En azından şimdilik.

Yine de hayatının dramatik biçimde değişmekte olduğunu hissediyordu. Arkasına yaslanıp gözlerini kapadı. En iyisi uyuyormuş gibi yapmak ve bütün bu olup bitenleri yeni baştan düşünmekti. Anne ve babası bir uçak kazasında hayatlarını kaybettiklerinde sekiz yaşındaydı. Kazadan hemen sonra John Amca'yla birlikte kalmaya başlamıştı. O sıralarda mutlu, ama utangaç bir çocuktu. İhtiyar John onu mutlu görmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Kendisi o sıralarda Dışişleri Bakanlığı'nda çalışıyor ve çok sık seyahate çıkıyordu. Müzmin bekârlardandı. Beth daha dün

gibi hatırlıyordu. Onu yatılı okula göndermek zorunda olduğunu söylerken zavallı adamcağız neredeyse ağlayacaktı.

Daha sonra Beth hayatının tam on yılını geçireceği St. Margaret Koleji'ne yatılı olarak gitmiş, orada kendi başına yaşamayı öğrenmişti. Tatillerini John Amca'yla birlikte geçiriyor, bunun dışında okuldan hiç ayrılmıyordu. Arkadaşları bazen onu kendi evlerine davet ederlerdi. Ama o aynı olanağa sahip olmadığı için bu davetler yavaş yavaş azalmıştı.

Bir sonbahar günü amcasının öldüğünü haber aldığında hayatta yapayalnız kaldığını düşünmüştü. Ama artık yalnız yaşayabilecek kadar büyümüştü. En azından kendisi buna inanıyordu. İlk başlarda amcasının evine yerleşip hayatının geri kalan kısmını orada geçirmeye karar vermişti. Ama sonra evin satıldığını öğrenmişti. Amcasından kalan parayı kullanması da bir sürü şarta bağlanmıştı. Ve nihayet kendisine bir veli tayin edildiğini öğrenmiş ve dehşete kapılmıştı. Bunun üzerine Fransa'ya gitmekten tamamen vazgeçmiş, İngiltere'de kalıp bir iş bulmaya karar vermişti.

Gaetan Vernais haklarını sonuna kadar kullanmış, itaatsiz Beth'i cezalandırmak istercesine para göndermeyi kesmişti. Beth tam kurtulduğunu sandığı bir anda onunla karşılaşmıştı. Aslında amcasından kalan mirasa eninde sonunda sahip olacağını biliyordu. Onun için önemli olan bu veliden ve bir sürü sıkıcı formaliteden kurtulmaktı. Oysa şimdi yakalanmıştı ve bundan böyle Paris'te ve bu adamın kontrolü altında yaşamak zorundaydı. Yine de günün birinde tamamen özgür olacağını biliyordu.

Paris'e varmak üzereydiler. Kentin dış semtleri uzaktan görülüyordu.

Beth içindeki huzursuzluğun her geçen dakika arttığını hissediyordu. «Sanırım Paris'te yaşıyorsunuz, Mösyö,» diyerek sonunda sessizliği bozdu.

Genç adam başını salladı. «Evet,» dedi. «Paris'te yaşıyorum, ama kentin içinde değil. Hayatımı trafik gürültüsünde geçirmek istemem. Kente yakın olmayı tercih ederim, ama bu yaşadığım yerde hissedilmemeli.»

Beth bir şey demedi. Bir buçuk yılını geçireceği evin nasıl bir yer olduğunu merak ediyordu aslında.

Arabanın geçmekte olduğu semti biraz tanıyordu. Paris yakınlarında, daha çok eski soyluların oturduğu bir yerdi burası. İki tarafı dev kestane ağaçlarıyla dolu bir yolda ilerliyorlardı. Ağaçlar çiçek açmak üzereydi. Ağaçların gerisinde, yolun epeyce uzağında şirin villalar görülüyordu. Birden arabadan inip ağaçların arasında dolaşma isteği duydu. Ama yanı başında oturan asık yüzlü gardiyanın buna izin vermeyeceğini gayet iyi biliyordu.

Az sonra araba sağa saptı. Beth dikkat kesilmişti. Dev ağaçların arasında dar bir yolda ilerlediler. Az ilerde metalik büyük bir kapı gördü Beth. Araba yavaşladı ve tam kapının önünde durdu. Gaetan arabadan inmeden otomatik bir sinyalle kapıyı açtı. Beth'in kalbi hızlı hızlı çarpmaya başlamıştı.

Kapıdan geçip ağaçlıklı yolda ilerlemeye başladılar. Yol hafifçe kıvrıldı ve Beth birden, tam karşısında saray gibi beyaz ve muhteşem bir ev gördü. Bakımlı çiçek bahçesinin içinden geçen geniş asfalt yoldaydılar şimdi. Beth İngiltere'de bu tip evlerden birkaç tane görmüştü. Aynı uzun pencereler, çevresi antik süslerle işlenmiş geniş taş balkonlar. Evin ön kısmındaki çıkmayı tutan uzun beyaz sütunlar, yukarı doğru inceliyorlardı. Gü-

neşin parlak ışığı altında önlerinde uzanan manzara tek kelimeyle harikaydı.

Araba yavaşça süzülerek geniş kapının önünde durdu. Beth kapının açıldığını ve üniformalı bir adamın mermer merdivenlerden hızlı hızlı indiğini gördü.

Adamın üzerinde zeytin yeşili bir üniforma vardı. Kapıyı açarken, «Salimen döndünüz, Mösyö,» dedi kibarca gülümseyerek.

Gaetan arabadan çıkarken, «Teşekkür ederim, Louis,» dedi. «Tam zamanında döndüm, değil mi?» Beth'in kapısını açmadan önce arabanın tam önünde bir an duraklayarak lastikleri inceledi.

«Sana Matmazel Craig'i tanıtayım, Louis. Bundan sonra bizimle birlikte yaşayacak.»

«Çok memnun oldum, efendim,» dedi Louis. Sonra saygılı bir tavırla Beth'in önünde eğildi. «Daima emrinizdeyim, Matmazel.»

Louis garaja çekmek için arabanın direksiyonuna oturduğunda Gaetan eliyle Beth'in sırtına hafifçe dokunarak onu giriş kapısına yöneltti.

Mermer bir salona girdiklerinde Beth orada altmışını hayli geçmiş yaşlı bir kadın gördü.

«Matmazel Craig, size Madam Benoir'ı tanıtayım,» dedi genç adam. «Bu evin bütün işlerini Madam Benoir çekip çevirir. Ayrıca mükemmel bir aşçıdır. Gördüğünüz gibi, Madam Benoir, sonunda onu buldum.»

«Çok güzel bir çocuk, Mösyö. Eminim, hep birlikte çok mutlu olacağız.»

«Umarım. Fakat küçük bir hata yaptınız Madam. Matmazel Beth'e çocuk dediniz. Kendisi böyle şeylere çok kızar ve sırf bu yüzden sizinle uzun süre konuşmayabilir.»

Beth bozulmuştu. Sempatik bir gülümsemeyle, «Sizinle tanıştığım için çok mutluyum, Madam,»

dedi. «Mösyö Vernais tamamen yanılıyor. Sizinle konuşmak benim için bir zevk olacak.» Yan gözle genç adamm yüzüne baktı. Gaetan dudaklarında mutlu bir tebessümle yanı başında duruyordu.

«Matmazel Beth'e odasını gösteriniz, lütfen. Sanırım sıcak bir banyoya ihtiyacı var. Daha sonra uyumak isteyebilir. Çok yorucu bir yolculuk yaptık.»

«Ben çok iyiyim, Mösyö,» diye itiraz etti Beth. Aslında hiç de iyi değildi ve sürekli başı dönüyordu.

Genç adam bunu fark etmiş gibi elini yavaşça onun beline koydu. «Sağlığınızı düşünmek zorundayım, Matmazel,» dedi kararlı bir tavırla. «Lütfen dediğimi yapınız. Daha sonra görüşürüz.»

Az sonra Beth kendisine ayrılan odadaydı. Geniş yatağın kenarına oturup düşündü. Bazı adamlar sahip oldukları serveti göstermekten özel bir zevk duyarlardı. Gaetan da onlardan biri olmalıydı. Oda son derece gösterişliydi ve müthiş pahalı bir zevki yansıtıyordu. İçerdeki eşyaların hepsi antikaydı. İnce uzun pencereleri örten atlas perdeler yerlere kadar uzanıyordu. Banyoya, ilk bakışta fark edilemeyen neredeyse gizli bir kapıdan geçiliyordu. Odada küçük bir yazı masası ve iki koltuk vardı. Beth sıcak bir banyo aldıktan sonra yumuşak yatağa uzandı. Başı dönmeye devam ediyor, gözlerinden uyku akıyordu.

Kapının açıldığım işitince telaşla doğruldu. Gelen Gaetan'dan başkası değildi. Genç adam doğruca yatağa yaklaştı.

«Doktor çağırdım,» dedi sakin bir sesle. «Seni küçük bir muayeneden geçirecek. Hasta olup olmadığını anlamamız lazım. Paul Gerard hem bizim aile doktorumuzdur hem de benim yakın arkadaşım. Madam Benoir senin yanında kalacak. Bu arada ben kütüphanede olacağım.»

Endişe dolu bakışlarını bir süre Beth'in solgun yüzünde gezdirdi ve sonra odadan çıktı. Beth doktoru beklemeye başladı.

Paul Gerard, Gaetan'dan biraz daha yaşlıydı. Dış görünüş bakımından tam bir doktora benziyordu. Kısa boylu ve hafif şişmandı. Dostça bir havası vardı.

«Nihayet görüşebildik, Matmazel,» dedi kapıdan içeri girip çantasım masanın üzerine bırakırken. Gözlüklerinin üzerinden Beth'e bir bakış fırlattı. «Sonunda bizim Gaetan sizi bulmayı ve Paris'e getirmeyi başardı. Biliyor musunuz, buraya gelmeyi reddettiğinizde çok öfkelenmişti. Umarım bir daha böyle bir şey yapmaya kalkmazsınız. Bu olay bizi çok üzdü, öyle değil mi, Madam Benoir?»

Yaşlı kadın doktora solgun bir tebessümle baktı. «Haklısınız, Doktor,» diye mırıldandı. «Mösyö Vernais son sıralarda çok huzursuzdu. Öfkelendiği zaman çok zor bir insan olur. Onu tanıyamazsınız.»

«Artık sakinleşir,» dedi doktor gülümseyerek. «Umarım zorluk çıkarmazsınız, Matmazel.»

«Elimden geleni yapacağım, Mösyö,» diye karşılık verdi Beth. Bu aşırı ilgi biraz canını sıkmıştı. Bu evde bulunan bütün insanlar Gaetan'm baskısını üzerlerinde hissediyor olmalıydılar. Ev halkından biri gibi görülmek alışılmadık bir duyguydu onun için.

Doktor onu çabucak muayene etti. Çok hızlı hareket ediyordu. Bu arada Madam Benoir onu endişe dolu bir yüz ifadesiyle izliyordu. Doktor muayenenin sonucunu bildirmedi. Karşılıklı söylenen birkaç nezaket cümlesinden sonra Madam Benoir'la birlikte odadan ayrıldı.

Beth üstünü başını düzeltip pencerenin yanındaki koltuğa oturdu. Buradan çiçek bahçesi, or-

man ve yolun bir kısmı görünüyordu. Gökyüzü açıktı.

Az sonra kapı yavaşça açıldı ve Gaetan asık bir yüzle içeri girdi.

Odanın ortasına doğru yürürken, «Viral bir enfeksiyon,» diye mırıldandı. «Kan testi yapılacak. O zamana kadar kesin olarak neyin olduğunu söyleyemeyiz. Bu süre içinde yataktan çıkmayacaksın.» Beth'in yüzündeki endişeli ifadeyi görünce, «Fazla değil, canım,» dedi. «Sadece birkaç gün.»

«Hiç gerek yok, Mösyö,» diye itiraz etti Beth. Yeni geldiği bir evde birkaç gün yatalak gibi kımıldamadan ve hiçbir şey yapmadan yatması dehşet verici bir şeydi.

«Biraz yorgunum, hepsi o kadar,» diye ekledi. «Yolculuk beni sarstı. Biraz uyursam bir şeyim kalmaz.»

«Bir süre uyuyabilirsiniz, Matmazel. Sonra hafif bir yemek yiyeceksiniz. Tabii yatakta. Ve sonra yarına kadar uyuyacak, dinleneceksiniz. Doktorun verdiği emirleri harfiyen uygulamak zorundayım. Başka alternatifiniz yok. Buraya geldiğimizde ayakta zor duruyordunuz. Ayrıca renginiz de kâğıt gibi bembeyazdı. Hatta bir ara Londra'daki gibi kendinizi kaybedeceğinizden korktum. Sakın size aşırı ilgi gösterdiğimi sanmayın. İyileşmezseniz sizinle uğraşamayacağımdan korkuyorum. Şunu bilmelisiniz ki, çok meşgul biriyim ben.»

Bu ukalaca konuşma Beth'i şaşkına çevirmişti.

«Beni bu evde bir tutsak gibi alıkoyamazsınız, Mösyö,» dedi bir solukta. Öfkesini zaptetmek için büyük bir çaba harcıyordu. «Evinizde kaldığım süre içinde sizi meşgul etmemeye ve gözünüze görünmemeye çalışacağım. Beni bir çeşit sorun olarak kabul ettiğinizin farkındayım, ama yine de

günlerimi bu yatakta geçiremem. Beni buna zorlayamazsınız.»

«Zorlamak mı? Siz küçük bir çılgınsınız. Sizi nasıl zorlayabilirim. Yatağa bağlayacak değilim ya. Kendiniz kabul etmezseniz size bu evde tam iki yıl boyunca bir tutsak hayatı yaşatamam.»

«İki yıl değil, Mösyö! Sadece bir buçuk yıl. Yirmi yaşında sayılırım.»

«Anlıyorum, Matmazel. Benim için fark etmez. On dokuz... Veya yirmi diyelim, eğer öyle istiyorsanız. Kaç yaşında olursanız olun, şu anda hasta olduğunuzu gayet iyi biliyorsunuz. Lütfen bu konuda benimle inatlaşmaym. Bir an önce iyileşmenizi istiyorum sadece. Beni meşgul etmeyeceğinize ve gözüme görünmeyeceğinize gelince... Bu bir hakarettir. Sadece bana değil, amcanızla uzun yıllara dayanan dostluğumuza da bir hakarettir.»

Son sözleri söylerken yüzünde öyle öfkeli bir fade belirmişti ki Beth bir şey söylemedi. Bu asap bozucu hava müthiş canını sıkmıştı. Gözlerine dolan yaşları gizleyemeyecek kadar bitkin hissediyordu kendini.

«Aman Tanrım,» diye mırıldandı genç adam. «Bana hakaret etmekle ve bana vahşi bir kedi gibi davranmakla kalmıyorsunuz, üstelik şimdi de gözyaşlarının ardına saklanıyorsunuz. Tipik bir kadın davranışı. Göründüğünüzden daha olgun olduğunuz anlaşılıyor.» Beth'e iyice yaklaştı. Gözlerinin içine bakarak, «Kendi iyiliğiniz için, doktorun öğütlerini dinleyin,» diye mırıldandı. «İyileştikten sonra evi ve bahçeyi dilediğiniz gibi gezebilirsiniz.»

Beth gözyaşlarını gizlemek ister gibi başını önüne eğdi. Birden genç adamın elini kolunda hissederek irkildi.

«Sakin ol, benim yaramaz kızım. Bu kadar dikkatli ve ısrarlı olmasaydım, elimden kolayca kur-

tulacaktın, değil mi?» Sesindeki az önceki sertlik tamamen kaybolmuştu. Beth'in çenesini parmak uçlarıyla yavaşça tutup yüzünü kendine doğru çevirdi. Cebinden beyaz bir mendil çıkarıp onun gözyaşlarını sildi. «Benimle kavga etmeyi bir alışkanlık haline getirmeyeceğini umarım,» diye mırıldandı.

Bu ani tavır değişikliği Beth'i altüst etmişti. Gözlerini iri iri açarak genç adamın yüzüne baktı. Ve onun gözlerinde derin bir şefkat görünce iyice şaşırdı.

«Şey... ben, özür dilerim.»

«Unutalım... Bak canım, şu anda hastasın. Bunu ben söylemiyorum, az önce seni muayene eden doktor söylüyor. İyileşmenden başka bir şey istemiyorum.»

Eli yavaşça Beth'in boynuna doğru kaydı. Biraz eğildi ve Beth başını onun göğsüne yaslanmış buldu. Garip bir duyguydu bu. Onun sıcaklığını hissediyordu. Kendini bıraksa oracıkta uyuyabilirdi.

«Sana yeni giysiler almalıyız,» diye mırıldandı genç adam. «Öncelikle yatarken giyebileceğin bir şeyler.»

Derin bir sessizliğin ardından Beth genç adamın derinden gelen sesini işitti. «Paul seni yetimhaneden kurtardığımı düşünmüş olmalı. Üstün başın dökülüyor.»

Beth kızardığını hissetti.

«Londra'da hep böyle giyinirdim,» diye mırıldandı. «Evin içi çok soğuk oluyordu.»

Gaetan güldü. «Burası sıcaktır.» Beth'in yüzünü avuçlarının arasına alıp gözlerinin içine uzun uzun baktı. Parmak uçlarıyla altın renkli saçlarını hafifçe okşadı. «Burada yatarken mutlaka bir geceliğe ihtiyacın olacak,» dedi. «Şimdi, uyu bakalım. Akşam yemeğinden önce birkaç saat çalış-

mak istiyorum. Sonra geleceğin hakkında konuşuruz.»

Kapıya doğru yürüdü. Beth onun çok uzun boylu ve atletik yapılı olduğunu düşündü. Günlük hayatı nasıl geçiyordu acaba? Belki de onun gelişiyle birlikte her şey altüst olmuştu bu evde.

Yatağa geçip uzandı. Genç adamın söylediği sözler kafasının içinde adeta çınlıyordu : 'Geleceğin hakkında konuşuruz!' O güne kadar kimseyle kendi geleceği hakkında konuşmamıştı. Böyle bir şeye katlanabileceğini de sanmıyordu. Yattığı yerde elini boynuna doğru götürdü. İşte buraya dokunmuştu. Eli yumuşak ve sıcaktı. Bu küçük temastan hoşlanmadığını söyleyemezdi Beth. Hoş bir duygu kaplamıştı içini. Elini, bir şeyden kurtulmak istiyormuş gibi birkaç kez havada silkti. Hayır, böyle şeylere kapılmamalıydı. Bu kibirli, kendini beğenmiş Fransız'ın karşısında gerilememeli, ona kim olduğunu göstermeliydi.

Göz kapakları ağırlaştı. Az sonra derin bir uykuya dalmıştı. O uyurken Madam Benoir sessizce gelmiş, Beth'in derin bir uykuda olduğunu koşup Gaetan'a haber vermişti hemen.

Beth tam üç gün yataktan çıkmadı ve bu süre içinde Gaetan'ı bir kez bile görmedi. Yemekleri hep Madam Benoir getiriyordu. Aralarında kısa konuşmalar geçiyordu. Beth daha çok uyuyarak vakit geçiriyordu. Dördüncü günün sabahı kendisini iyi hissetti. Emirlere uymuş ve iyileşmişti. Bu arada Madam Benoir'ı meşgul etmemek için yanında getirdiği kitapları okumuştu.

Madam Benoir, Gaetan'ın onu ziyaret edeceğini söylediği zaman nedense heyecanlandı. Hemen yataktan çıkıp saçlarını uzun uzun taradı, üstüne başına çekidüzen verdi. Genç adamın bu üç günü evde geçirip geçirmediğini bile bilmiyordu. Onunla Londra'da karşılaştığı andan itibaren ara-

larında geçen bütün konuşmaları tekrar tekrar düşündü. Hayır, onu doğru dürüst tanımadığı apaçık ortadaydı.

Genç adam kapıyı tıklatıp içeri girdiğinde koltukta oturmuş kitap okuyordu. Kitabı bırakıp ona hafifçe gülümsedi.

Gaetan yüzünde ciddi bir ifadeyle ona yaklaştı. «Bugün biraz dolaşabilirsin.» Çevreye bir göz attı. «Burada küçük bir kitaplık oluşturmalıyız,» dedi. «Özür dilerim, okuyacak bir şeyler bulmalıydım sana. Beraberinde getirdiğin kitapları sanırım ikinci kez okuyorsun. Kütüphanede pek çok kitap var. Tabii hepsi Fransızca. Ne zaman istersen alabilirsin.»

«Teşekkür ederim. Kahvaltıdan sonra kitaplara bakabilirim.»

«Hayır, kahvaltıdan sonra yapman gereken başka bir şey var. Seni kütüphanenin yanındaki çalışma odasında bekleyeceğim. Kente gideceğiz. Uygun bir şeyler giyinmelisin. Hava fazla sıcak değil bugün. Tekrar hastalanmanı istemem.»

«Anlıyorum,» diye mırıldandı Beth. Ne giyebileceğini düşündü. Serin bir Paris gününde ne giyebilirdi insan? Yanında getirdikleri hep yazlık giysilerdi.

Birden genç adamın bakışlarında değişik bir ifade görür gibi oldu. Birkaç adım ötede durmuş dikkatle, büyülenmiş gibi ona bakıyordu. Bakışları daha çok saçlarında dolaşıyordu. Sabah sabah saçlarını omuzlarına bıraktığı, üstelik uzun uzun taradığı için pişman oldu Beth. Aslında bu yatılı okulda edindiği çok eski bir alışkanlıktı.

Gaetan bakışlarını ondan ayırmadan birkaç adım yaklaştı. «Hımm,» diye mırıldandı. «Doğrusu inanılır gibi değil. Seni ilk kez görüyormuş gibiyim. Bu halinle bir deniz kızma benziyorsun. Gözlerin daha mavi görünüyor. Sakin bir deniz

gibi. Çok ilginç. Çok ilginç bir değişiklik. Dinlenmek sana yaramış... Şaşırtıcı, gerçekten çok şaşırtıcı.»

İyice yaklaşmıştı ona. Sesi fısıldar gibiydi. Beth oturduğu koltukta iyice büzüldü. Eli ister istemez boynuna doğru gitti. Gaetan bu küçük hareketi gözden kaçırmış olamazdı. Genç adam birden durdu. Sonra yavaşça odayı terk etti. Kapıyı ardından yavaşça kapamıştı.

Derin bir sessizlik oldu. Beth az önce olanları düşünmeye başladı. Hayır, bu küçük duraksamaya ve o sözlere olduğundan başka anlamlar atfetmemeliydi.

Gaetan'da soylu bir hava vardı. Onu ilk gördüğü an fark etmişti bunu. Onunla bu kadar çok ilgilenmesi, onu ta Londra'larda bulup getirmesi de bunu göstermiyor muydu? John Amca'ya verdiği sözü mutlaka yerine getirmek istemiş olmalıydı. Bu onun için bir çeşit onur meselesiydi.

Güçlü bir insandı ve Beth onun emirlerine uzun süre karşı gelemeyeceğini hissediyordu. İradesi zayıflamıştı sanki. Bu ruh hali hastalıktan mı kaynaklanıyordu acaba? Her ne idiyse. Yerinden kalkıp aynaya yaklaştı. Saçlarını böyle salıvermekle iyi etmemişti. Onları yavaşça ensesinde topladı. İçinde bulunduğu odaya bir göz attı. Çok rahat bir yerdi burası. Hatta bütün bunlar ona sıcak ve gerçek bir yuvayı hatırlatıyordu.

Ne giymeliydi? Fazla düşünmeden yolda giydiği pantolonu, üzerine de kırmızı süveteri almaya karar verdi. Bir an önce kahvaltı etmek için aceleyle odadan çıktı.

Bölüm Üç

Beth kütüphanenin yerini bilmiyordu. Konuşma seslerinin geldiği tarafa doğru yürüdü. Tam önüne çıkan kapının kolunu çevirmek üzereydi ki Gaetan'm, tahmin ettiği gibi Madam Benoir'la değil bir başkasıyla konuşmakta olduğunu fark etti. Kapıya rağmen Gaetan'ın sözlerini açık seçik işitebiliyordu.

«Birkaç dakikaya kadar burada olacak. Onu kendi gözlerinle görür, kararını verirsin.»

«Ama hayatım, yine de bana küçük bir ipucu vermelisin. Neye benziyor? Örneğin, zeki mi, aptal mı, nasıl bir şey?»

Kısa bir sessizlik oldu. Beth başını kapıya iyice yaklaştırmış heyecanla Gaetan'ın yapacağı yorumu bekliyordu. Nihayet genç adamın derinden gelen sesi duyuldu.

«Bir kere, çok genç. Sonra, uzun boylu, zarif ve... güzel. Evet, çok güzel. Şu sıralarda çok öfkeli ve bu öfkenin esas hedefi benim. Hayatına kaba bir biçimde müdahale ettiğimi, onu peşim sıra sürüklediğimi düşünüyor. Ona elimden gelen her türlü yardımı yapmak zorundayım.»

«Bu kız, çocuk değil, Gaetan. Neredeyse yirmi yaşında. Onu görmedim ama, yine de yirmi yaşında bir kıza çocuk demem.»

«Beth biraz farklı. Hayatının neredeyse tamamını bir okulun dört duvarı arasında geçirmiş. Dış dünyayı hemen hemen hiç tanımıyor. Dolayısıyla bir kadının tipik özelliklerini taşımıyor. Onu görünce sen de böyle düşüneceksin, eminim.

Okuldan ayrıldıktan sonra bir değişim geçirmek istemiş. Kısaca, okul üniformasını çıkarıp hippi giysilerine bürünmüş.»

«O halde aptalın biri.»

«Hiç de değil. Aksine çok zeki bir tip. Buna rağmen öğrenimine devam etmek istemiyor. Bana yardım edeceksin, değil mi, Madeleine? Onunla ilgilenmek zorundayım ve sanırım benden nefret ediyor.»

«İşte bu çok ilginç, hayatım. Sanırım bugüne kadar ilk kez bir kadın senden nefret ediyor. Tabii benim dışımda.»

«Onunla ilgilenmelisin, Madeleine. Madam Benoir onu çok sevdi. Hatta Louis bile. Sağlığı hakkında her gün bana rapor veriyorlar.»

«Bu kız hayatını altüst edebilir, Gaetan. Ona nasıl davrandığını merak ediyorum. Küçük bir kızkardeş gibi mi, bir çocuk gibi mi, yoksa bir tutsak gibi mi?»

«Nasıl böyle düşünebiliyorsun, anlamıyorum.»

«Çok basit. İlginin nedenini merak ediyorum. Onu kendi haline bırakabilirdin. Parasız sayılmaz.»

«O, John'un yeğeni ve ben onunla ilgilenmeye söz verdim. Onu sürekli kendime bağlı tutamayacağımı biliyorum. Ama bir süre kadar ona yardımcı olmak, yol göstermek zorundayım.»

Beth kapının yanından birkaç adım uzaklaştı. Daha fazla dinlemek istememişti. Kendisi hakkında ilk kez böyle bir konuşmaya tanık oluyordu. Gaetan'ın içtenliği apaçık ortadaydı. Beth'le başa çıkamayacağını düşünüyor ve bu yüzden arkadaşından yardım istiyordu. Beth, olaya bu açıdan bakmadığını düşündü. Kimsenin başına dert olmak istemiyordu.

Yavaşça kapıyı tıklattı. Birkaç saniye bekledikten sonra açıp içeri girdi.

Genç adam uzun, siyah bir çalışma masasının başında oturuyordu. Masanın hemen yanındaki koltukta oturan kadın Beth'i görünce gülümseyerek ayağa kalktı.

«Ah, demek geldin,» diye mırıldandı Gaetan. Beth'in üzerindeki giysileri hızla gözden geçirdi. Kadına dönerek, «Size Matmazel Elizabeth Craig'i tanıtayım,» dedi. «Beth, bu bayan Madam Madeleine.»

«Tanıştığımıza memnun oldum, Madam,» dedi Beth. Zengin ve soylu Fransız kadınlarının olanca zerafetiyle gülümseyen kadına elini uzattı. Madeleine'in vücudu neredeyse Beth'inki kadar ince ve gözleri simsiyahtı. Onda Gaetan'a benzeyen bir şeyler vardı.

«Ben de çok memnun oldum, Matmazel. Sizi görmek beni çok sevindirdi.»

Beth'e yaklaşarak onu iki yanağından öptü. Fransız kadınlarına özgü bir davranıştı bu.

Bir süre dikkatle Beth'i inceledi. «Ah, ne muhteşem saçlar,» diye mırıldandı. Gaetan'a dönerek, «Böyle saçlara sahip olmak için çok şey verirdim,» diye ekledi.

Gaetan geniş bir tebessümle, «Ama sen de sarışınsın, Madeleine,» dedi.

«Evet ama, senin de gayet iyi bildiğin gibi, bunu Paris'in en başarılı kuaförüne borçluyum. Oysa Beth'in saçları gerçek. Çevreye altın tozu saçıyorlar sanki, çok hoş.»

«Beth'i utandırıyorsun,» dedi Gaetan. Gerçekten de Beth'in yanakları biraz pembeleşmişti. «Kızkardeşimin kusuruna bakmamalısın,» diye devam etti genç adam. «Aklına gelen her şeyi söylemek gibi bir huyu vardır. Aslında sen de biraz öylesin.» Kısa bir sessizlik oldu.

Gaetan yerinden kalkıp pencereye doğru yürüdü. «Bugün Madeleine'le birlikte olacaksın,» de-

di. «Sana eşlik etmek benim için büyük bir zevk olurdu ama, ne yazık ki çok işim var. Ayrıca kızkardeşimin seni pek çok bakımdan daha iyi anlayacağını sanıyorum.»

Kızkardeş! Beth bu işe sevinmişti. Demek onun hakkında bir yabancıyla değil, kendi kızkardeşiyle konuşuyordu. Oysa ilk anda bu güzel kadını onun sevgilisi sanmıştı. Yüreğindeki ferahlama biraz şaşırtıcıydı.

Madeleine eldivenlerini alıp yerinden kalktı. Kapıya doğru yürürken Beth'e dönerek, «Bugün neler yapacağımızı planlayabiliriz artık,» dedi. «Öğle yemeğini birlikte yeriz, sonra... akşama kadar burada oturacağını sanmıyorum, Gaetan.»

«Hayır, bütün gün dışarda olacağım. Neler yaptığınızı daha sonra denetleyebilirim.»

«Bu bir tehdit ise, hayatım, bilmeni isterim ki, hiç de korkutucu değil.»

Madeleine bunları söyledikten sonra abisine gülümsedi ve kapıyı açıp çıktı. Beth ister istemez onu izledi.

«Bir dakika, Beth.»

Beth tam çıkmak üzereyken durdu.

«Hiç soru sormadın. Açıklama istemedin.»

«Gerek duymadım, Mösyö. Madam Madeleine'le birlikte kente gideceğiz. Soru gerektirmeyecek kadar açık bir durum.»

Gaetan ağır adımlarla ona yaklaşırken, «İstediğin her şeyi satın alabilirsin,» dedi. «Bunu özellikle söylüyorum. İstediğin kadar müsrif olabilirsin.»

Beth iyice şaşırmıştı ve ne diyeceğini bilemiyordu. Sessizlik uzayınca Gaetan gülümseyerek sordu :

«Bir şey sormayacak mısın, Beth?»

«Hayır, Mösyö.»

Emniyet kemerini takarken de ona bu kadar

yaklaşmış mıydı? Bilemiyordu. Bakışlarını bir süre genç adamın gözlerinden ayıramadı.

«Hiç gülümsemiyorsun,» diye mırıldandı Gaetan. «Çok ciddi görünüyorsun. Güzel bir gün geçirmeni istiyorum. Bir de ne istiyorum biliyor musun? Odandaki gardırobun güzel giysilerle dolu olmasını.» Yavaşça Beth'in omuzlarını tuttu. Heyecanlanmış gibiydi.

«Yeni ve birbirinden güzel giysiler seni daha şey haline getirecek...»

«Normal hale mi?»

Genç adam bu sözler üzerine küçük bir kahkaha attı. Çok eğlenceli bir şey duymuş gibiydi.

«Olabilir,» diye mırıldandı. «Bekleyeceğiz ve göreceğiz. Her şey size bağlı, Matmazel.»

«O halde deneyeceğiz, Mösyö.» Genç adamın gözlerinin içine bakarak gülümsedi Beth. Bu bakışmanın daha ne kadar süreceği belli değildi. Bereket Madeleine'in Beth'i çağıran sesi duyuldu. O anda Beth genç adamın bakışlarındaki ifadenin değiştiğini fark etti. Gaetan gözlerini saklamak istiyormuş gibi döndü ve masasına doğru yürüdü.

«Haydi git şimdi,» dedi sakin bir sesle. «Eğlenmene bak.»

Odadan çıktığında Beth'in dizleri titriyordu. Bu kısa konuşma ve onun bakışları içini altüst etmişti. Aslında Gaetan'ın onlarla birlikte gelmemesi iyi olmuştu. Yarına kadar onu göremeyeceği için memnundu genç kız. Gaetan da zamanın büyük kısmım evin dışında geçirecekti. Kuşkusuz bir sevgilisi vardı. Tanık olduğu konuşma sırasında Madeleine onun kadınlar tarafından çok sevildiğini ima etmişti. Böyle bir erkeğin yalnız yaşıyor olması zaten düşünülemezdi.

Madeleine onu salonda bekliyordu. Genç kadına gülümsedi Beth. Birlikte evden çıktılar. Arabanın

ön koltuğuna yerleştiğinde içinde bir ferahlık duydu.

Kente doğru yol alıyorlardı. Madeleine bir ara ona dönerek, «Seninle çok iyi arkadaş olacağımızı düşünüyorum, Beth,» dedi. «Ağabeyimin söylediklerine bakılırsa, çok sessizmişsin. Hatta içine kapanık. Umarım bana karşı da böyle olmazsın. Çünkü seninle konuşmak istediğim birçok şey var.»

«Böyle düşündüğünüze üzüldüm, Madam. Emin olun, bunu kasten yapmıyorum.»

«Anlıyorum. Söyle bakalım, bugün neler yapalım. Özel olarak düşündüğün bir şey var mı?».

«Kendime birkaç giysi almayı düşünüyorum, Madam.»

«Biliyor musun ağabeyim parayı düşünmeden istediğim kadar harcayabileceğimi söyledi. Aslında çok cömerttir, ama her zaman bu kadar değil. Şey... senden bir ricam var. Bana ikide bir Madam demesen olmaz mı? Fazla resmi oluyor. Kendimi yaşlı hissediyorum.»

«Ah, özür dilerim,» dedi Beth, gülümseyerek. «Elbette yaşlı değilsiniz. Ayrıca çok güzelsiniz. Aslında Gaetan da kendisine, siz, diye hitap etmemi yadırgıyor. Ama böyle hitap biçimlerine hemen alışmak çok zor.»

«Gaetan müthiş bir adamdır. Abim olduğu için söylemiyorum, gerçekten öyledir. Onunla iyi geçinirsen, bu ikimiz için de hayırlı olur.»

«Beni muayene eden doktor da buna benzer şeyler söyledi. Ben gelmeden önce sıkıntılı durumlar olmuş galiba.»

«Hem de nasıl. Ama bunlar senin ortadan kaybolmanla ilgiliydi. Gaetan'la amcan çok iyi arkadaştılar. Aralarındaki yaş farkına rağmen çok iyi anlaşırlardı. Büyük dostluklar, derler ya, işte öy-

le. Bu yüzden Gaetan seninle ilgili olarak üzerine düşen sorumluluğa büyük bir değer veriyor.»

Beth içini çekti. «Anlıyorum,» diye mırıldandı. Gaetan'm hayatında bir sorumluluktan ibaret olduğunu düşünmek biraz can sıkıcıydı aslında. Keşke Gaetan, amcasıyla aynı yaşta olsaydı ve bu kadar erkeksi olmasaydı. O zaman genç kız bu olanları çok daha doğal karşılayabilirdi. Yine garip düşüncelere kapılmıştı. Bunları kafasından uzaklaştırmak istercesine camdan dışarıyı seyretmeye başladı.

Az sonra kente vardılar. Arabadan inip mağazaları dolaşmaya başladılar. Madeleine'in buraları çok iyi bildiği belli oluyordu. Beth gibi birinin ne tür giysilerden hoşlanacağı hakkında da oldukça gelişmiş düşünceleri vardı. İçerde uzun zaman oyalamyor, her şeyi tek tek gözden geçiriyordu.

Derken çok büyük ve iç dekorasyonu inanılmayacak kadar lüks düzenlenmiş bir mağazaya girdiler. Tezgâhtarların davranışından, hepsinin Madeleine'i çok yakından tanıdıkları ve büyük saygı duydukları belli oluyordu. Beth'in bakışları, mağazanın kapısındaki isme takıldı: «Vernais» Şaşırarak döndüğünde Madeleine'in gülümseyerek kendisine baktığını gördü.

«Şey... Bu mağaza Gaetan'ın mı yoksa?»

«Sakın böyle deme, Beth,» dedi genç kadın gülerek. «Burası dünyaca meşhur bir moda salonudur ve Gaetan buraya mağaza denmesinden hiç hoşlanmaz.» Beth'in yüzündeki ifadeyi, gözlerini kısarak bir süre inceledi. «Aman Tanrım,» diye mırıldandı neden sonra. «Gaetan'm kim olduğu hakkında en ufak bir fikrin yok galiba.»

Beth hayretle onun yüzüne bakıyordu. Madeleine teselli etmek istercesine onun omzuna dokundu.

«Sanırım moda dünyasıyla da pek ilgilenmiyor-

sun. Uzun yıllar yatılı bir okulda kapalı kaldığın için olsa gerek. Gaetan'ın sana bütün bunlardan söz etmemesine hiç şaşmadım. Onun tipik davranışı! Bak canım, moda dünyasında dev isimler vardır. Dior, Yves St. Laurent, Givency gibi... İşte Gaetan Venais de bunlardan biridir ve dünyaca tanınır. Moda salonlarından sadece biri bu. Bunun dışında, New York'ta, Londra'da, Roma'da ve Milano'da da birer salonu var. Bence çok şanslısın, Beth. Senin velin olan adam, yeryüzündeki bütün kadınların dostluk kurmak isteyecekleri biri. Tabii başka olanaklar da var. Örneğin bu salonda istediğin her şeyi alabilirsin.»

«Yoksa, bütün bu giysileri kendisi mi dizayn ediyor.»

«Pek öyle sayılmaz. Oldukça geniş bir ekip var. Bunlar tasarım işinde çalışırlar ve ürettiklerini Gaetan'a getirirler. Gaetan bu çalışmaları denetler ve gerekli gördüğü değişiklikleri önerir. Aslında çok çalışır. Haydi gel, keşfe başlayalım.»

Keşif saatler sürdü. Bütün reyonları dolaştılar, mankenlerin özel olarak sundukları defileleri izlediler. Bu arada bir, «Mösyö» lafıdır gidiyordu. «Mösyö bu giysi hakkında şunu söyledi,» veya, «Bu modeli Mösyö tam üç kez değiştirtti,» gibi... Bu konuşmalar uzayıp gittikçe Beth'in gözlerinin önünde bambaşka bir Gaetan beliriyordu.

Kutular arabaya zor sığdı. Bu arada Beth bu kadar çok şeyi nasıl giyeceğini düşünüyordu. Bir sonraki durakları, Madeleine'in devam ettiği kuaför ve güzellik salonuydu. İçeriye girerlerken Madeleine nedense buraya uğramanın sadece kendi fikri olduğunu özellikle vurgulama gereği duydu. Gaetan'ın böyle bir önerisi asla olmamıştı. Birkaç saat sonra oradan çıktıklarında hava kararmıştı. Ve Beth bir okul kızı görünümüyle girdiği

bu salondan muhteşem ve son derece güzel bir genç kadın olarak çıkıyordu.

Arabaya girdiklerinde Madeleine, «Aslına bakarsan,» dedi. «Bu güzel cildi bir sürü makyaj malzemesiyle hırpalamamaya özen göstermelisin. Aklımı kurcalayan bir şey daha var. Saçını kestirmekle iyi mi ettik bilemiyorum. Gaetan buna biraz bozulabilir. Ama satın aldığımız o harika gece elbiselerini sırtına kadar inen saçlarla giyemezsin.» Dikkatle Beth'e baktı. «Evet,» diye mırıldandı. «Böylesi çok daha güzel.»

Beth yeni saç biçimini beğenmişti. Ayrıca çok da kısa olmamıştı, omuzlarına değiyordu.

«Gaetan'ın böyle şeylere dikkat edeceğini sanmıyorum,» dedi, kayıtsız bir tavırla.

«Göreceğiz bakalım,» diyerek gülümsedi Madeleine. «Ne yazık ki onun tepkisini değerlendiremeyeceğimi, çünkü akşam yemeğine kalamıyorum. Hayatta öyle şeyler vardır ki, tatlım, insan bunları mutlaka tek başına yapmak zorundadır. Bakalım Gaetan ne diyecek? Çok hoş görünüyorsun. Sana söz geçiremeyeceğini düşünebilir.»

Gaetan'ın tepkisini görmek için Beth'in uzun süre beklemesi gerekmedi. Odasına gitmek için koridordan geçerken, kütüphaneden çıkıp karşı yönde yürümekte olan Gaetan'la burun buruna geliverdi.

«Merhaba, Beth. Bir dakika buraya gelebilir misin? Seninle tanışmak isteyen biri var.» Bunları söylerken kısa bir an duraklamış ve Beth'i tepeden tırnağa süzmüştü. Beth genç adamın yüzündeki ifadede en ufak bir değişiklik bile olmadığını fark edince biraz şaşırdı. Madeleine'nin gösterdiği endişe kendisini de etkilemişti. Bu yüzden bir tepki beklemiş ve kendini buna göre hazırlamıştı.

Koridor biraz karanlıktı. Belki bu yüzden, diye

düşündü. Aslında o anda kendisine sonsuz bir güven duyuyordu. Güzel olduğunun bilincindeydi. Sabahtan beri belki yüzlerce aynada yüzünü, vücudunu ,çeşitli giysilerle ve değişik saç biçimleriyle seyretmişti.

Laf olsun diye bir şeyler söyleme ihtiyacıyla, «Bu akşam burada olmayacağını sanıyordum,» dedi. Genç adam dikkatle ona bakıyordu, ama ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı.

Sonunda Beth daha fazla dayanamayacağını anladı. Madeleine'in elbise prova ederken yaptığı gibi, kollarını biraz açıp ayaklarının ucunda hafifçe döndü. «Eee, ne düşünüyorsun, bakalım. Değişmiş miyim?»

«Harika.»

Bakışlarında ve yüzünde araştırıcı, ama heyecansız bir ifade vardı. Beth hafifçe kızardığını hissetti.

«Hiç de böyle düşünmüyormuş gibisin,» dedi sinirli bir tavırla. «Ayrıca bu üstümdeki giysiler senin dizaynın. Kendi yaptıklarından hoşlanmayacağını düşünseydim gider başka yerden alışveriş ederdim veya olduğum gibi kalırdım.»

«Büyük bir değişiklik,» diye mırıldandı genç adam. «Çok beğendim. Az önce harika demiştim ya.»

Beth müthiş bir düş kırıklığına uğramıştı. «İçten olmadığını düşünüyorum,» dedi. Sesinin hafifçe titremesini önleyememişti.

«Aklımdan geçenleri okuyabiliyorsun. Bak buna çok sevindim. Demek ki senden ne istediğimi kolayca anlayabileceksin.»

«İstediğin her şeyi yapmıyor muyum?»

«Ama senden istemediğim daha pek çok şey var.» Gaetan bunları söyledikten sonra yavaşça onu dirseğinden tutup kütüphaneye doğru götürdü.

«Senden özür dilerim, Beth,» diye mırıldandı. «Beni biraz şaşırttın. Çok güzel olmuşsun. Daha önce seni bir deniz kızı gibi gördüğüm anı hatırlıyorum da... Bu ani değişiklik beni biraz şaşırttı.»

Kütüphaneye girdiler. Koltukta oturan uzun boylu, düzgün giyimli genç bir adam onları görünce ayağa kalktı.

«Bu Alain Rouselle, Beth. Yardımcılarımdan biri. Bu da Matmazel Craig.»

«Memnun oldum, Matmazel,» dedi genç adam. Bu sırada Gaetan, Beth'in kolunu sıkı sıkı tutarak, onu kanepeye, kendi yanına oturttu. Bu aşırı koruyucu tavır Alain'in gözünden kaçmamıştı. Gülümseyerek Beth'in gözlerinin içine baktı.

«Bugün salonumuzu yağmaladığınızı işittim, Matmazel,» dedi. Rahat bir tavırla uzun bacaklarını üst üste attı. «Neden özellikle şu anda üzerinizde bulunan giysiyi seçtiğinizi sorabilir miyim?»

Beth gülümsedi. «Korkarım bunun kesin bir yanıtı yok, Mösyö,» diye karşılık verdi. «Yoksa Verais kurumunda bir iç rekabet mi var? Eğer böyleyse, sessiz kalmayı tercih etmem gerekiyor.»

«Sadece basit ve masum bir soruydu, Matmazel. Merak etmeyin, bu nokta üzerinde ısrar etmeyeceğim.»

«Aslında bu giysiyi çok beğendim. Yoksa sizin dizaynlarınızdan mı?»

Madeleine'le işlerin nasıl yürütüldüğü hakkında uzun uzun konuşmuşlardı. Bunun yararını şimdi görüyordu. Alain'in adını da ondan duymuştu. Genç kadının anlattıklarına bakılırsa, Alain Rouselle uzun süredir Gaetan'ın onayını alarak kendi dizaynlarını piyasaya sürebiliyordu. Yakın zamanda yaptığı işe kendi imzasını atmaya başlamıştı.

Genç adam şakadan üzgün görünerek, «Yanılı-

yorsunuz, Matmazel,» dedi. «Ne yazık ki üzerinizdeki giysi bana ait değil. Orjinal bir Vernais seçmiş bulunuyorsunuz. Bir ortaçağ leydisi gibi sadece lordunuzun beğenisini yansıtan şeyleri giyiyorsunuz.»

Gaetan küçük bir kahkaha attı. «Şu fantezilerine bayılıyorum, Alain,» dedi. «Beth'in bu giysiyi seçmesinden daha doğal ne olabilir? Burada lorda bağlılık değil, dizayncınm kadın ruhuna hitap etme yeteneği önemli.»

Bu bir iltifattı. Beth'in gururunu okşamak istemişti. Bu evde mutlu olduğunu düşündü. Hayatında ilk kez sıcak bir yuva tadı veriyordu bütün bunlar. Korunduğunu güvenlik içinde olduğunu hissediyordu.

Alain konuyu değiştirmek istediğini belirtircesine hafifçe öksürdü. Beth'e dönerek, «Eylül'de Üniversite'deki derslere katılacağınızı işittim,» dedi. Öyle damdan düşercesine söylemişti ki bu sözleri Beth birden gerildiğini hissetti. Gaetan'ın da aynı gerginliği duyduğu açıktı. Bu adam onun adına karar vermekle kalmıyor, bunu başkalarına da anlatıyordu üstelik. Bu arada Beth'in üniversiteye devam etmek isteyip istemeyeceğinin hiçbir önemi yoktu.

Bir an ne söylemesi gerektiğini düşündü. Sonra aniden karar vererek gülümsedi. Neşeli görünmeye çalışarak, «Evet,» dedi. «Derslere devam etmek benim için büyük bir zevk olacak. Çok heyecan verici.» Gaetan'a bir yabancının önünde açıktan karşı çıkmak istemediği için yapmıştı bunu.

Gaetan yerinden kalkarak köşedeki ayaklı içki masasına doğru yürüdü.

«Her zamankinden hazırlayayım mı, Alain?» Genç adamın başını sallayarak onaylaması üzerine Beth'e döndü.

«Tatlı bir seriye ne dersin, Beth?»

Küçük bir kız çocuğuna sorar gibiydi. Beth ister istemez gülümsedi. «Teşekkür ederim,» dedi.

«Eylül'e daha çok var,» diye söze girdi Alain. Bu arada Gaetan içkileri vermiş ve şöminenin yanında ayakta durmuştu. Beth'e bakarken, parlak alevler siyah gözlerinde ışık oyunları yapıyordu. Beth genç adamın bakışlarını yüzünde, boynunda ve saçlarında hissederek ürperdi. «Dersler başlamadan önce seni kentte biraz gezdirmemi ister miydin?» diye sordu Alain.

Beth yardım ister gibi Gaetan'a baktı. Ama genç adamın yüzündeki ifade yerini donuk ve kayıtsız bir havaya bırakmıştı.

«Çok iyi olurdu,» diye karşılık verdi sonunda. «Ama sanırım önümüzdeki günler benim için çok yoğun geçecek. Bir an önce hazırlıklarımı tamamlamak istiyorum.» Bu üniversite meselesinin içinden çıkılmaz bir hal aldığını düşündü o an.

«Beth üniversite eğitimini yeni bitirdi,» dedi Gaetan. «Lisans üstü derslere başlamaya hazır. Aslında birlikte dolaşabilseydiniz çok iyi olurdu, gerçekten. Ama ne yazık ki dinlenmesi gerekiyor. Hastalıktan yeni kalktı.»

«Anlıyorum,» diye mırıldandı Alain. «Çağımızda da modern kölelerin yerine efendileri konuşuyor.» Sesinde belli belirsiz öfkeli bir ton işiten Beth, bakışlarını Gaetan'a çevirdi. Genç adamın kahkahayla gülmesi üzerine şaşırdı.

«Bu kölelik konusunu ilk kez açıyorsun, Alain. Aynı şey senin için de geçerli değil mi?»

«Mesleki hayat farklı. Bu alanda senden pek çok şey öğreniyorum. Beth'e gelince... Şey, o kadar güzel ki, bu güzelliğin kapalı kapılar ardında kalması çok üzücü.»

Bu sözler üzerine Gaetan'ın yüzü birden karardı. Beth müdahale etmesi gerektiğini düşündü.

«Gaetan sadece benim iyiliği düşünüyor,» dedi. «Benim sorumluluğumu o taşıyor ve en doğru yolu seçmemi istiyor. Beni koruma görevini üstlenmiş durumda.»

Bu küçük sadakat ifadesinin Gaetan'ın üzerinde olumlu bir etki yarattığını hissetti. En azından Alain'i akşam yemeğine davet etmesi, bunun bir göstergesiydi.

Yemek boyunca Beth sürekli olarak Alain'le konuşmak zorunda kaldı. Gaetan nedense sessizliği seçmişti. Konuşmaya kısa cümlelerle katılıyor, mümkün olduğu kadar neşeli görünmeye çalışıyordu. Yine de kafasının belirli bir konuyla sürekli meşgul olduğu hissediliyordu.

Yemekten sonra Alain tam ayrılmak üzereyken Beth'e dönerek, «Seni sürüden ayırmak için elimden gelen her şeyi yapacağımı bilmeni isterim,» dedi. «Sana sürekli telefon edeceğim. Özellikle Gaetan'ın evde olmadığı saatlerde.» Bunları söylerken, onu geçirmek için ayakta ve yanıbaşlarında duran Gaetan'a bakıp gülümsemişti.

«Madam Benoir'dan rica ederim, her defasında size evde olmadığımı söyler.» Beth bunları gülerek söylemişti.

Gaetan, Alain'i geçirdikten sonra döndü. Beth şöminenin yanındaki koltukta oturuyordu.

«Yatmadan önce biraz konuşabilir miyiz?» diye sordu.

«Önemli mi?»

«Pek değil. Daha önce söyleyemeyeceğim bir şeydi, ama şimdi söyleyebilirim.»

«Nasıl istersen,» diye mırıldandı genç adam. Şömineye yaklaştı. Tek kolunu şöminenin üst kısmına yaslayarak ona baktı. «Bu saç şekli Madeleine'in fikri miydi?» diye sordu ansızın.

«Evet, ama benim onayımla, tabii. Uzun saç bu tür giysilere uymuyor.»

«Anlıyorum. Fakat bu yeni görünüş bazı zorluklar çıkaracak. Tam anlamıyla güven içinde olabilmen için kılık değiştirmen bence çok iyi olur.»

«A... anlayamadım.»

Beth hem şaşırmış hem de endişelenmişti. Gözlerini iri iri açarak genç adamın yüzüne baktı. Gaetan'ın dudaklarında kederli bir tebessüm belirdi.

«Alain'in sana nasıl baktığını fark etmedin mi yoksa? Seni gören normal bir erkeğin kendini kaybetmesi işten bile değil.»

Beth paniğe kapılmak üzereydi. «Nasıl, nasıl böyle konuşabiliyorsunuz,» dedi. Yine kızarmıştı ve bu huyundan nefret ediyordu. «Hem, bunu da nereden çıkardınız?»

«Çok kolay. Gerçek düşünceler insanların bakışlarında gizlidir.»

«Bence Alain bu gecė bana karşı çök nazik davrandı.»

«Kuşkusuz. Ama unutma ki Alain bir Fransız erkeği. Bunu fark etmediğini söyleme bana.»

«Şey... Alain'in bir erkek ve Fransız olduğunu elbette fark ettim, Mösyö. Ama siz de, evet siz de bir erkeksiniz.»

«Ben senin velinim. Senin vesayetin bana ait. Şu anda benden değil yabancılardan söz ediyoruz.»

«Ama siz de benim için bir anlamda yabancı sayılırsınız, Mösyö. Örneğin bana mesleğinizden bile söz etmediniz. Madeleine'le tanışmasaydım ne işle uğraştığınızı bile bilemeyecektim.»

«Benimle ilgilenmedin ki. Sadece benden kurtulmaya çalıştın. Ayrıca kendi hayat öykümle canını sıkmak da istemedim.»

İşte bu kadarı fazlaydı. Beth öfkeyle ayağa kalktı. «Odama gitmek istiyorum, Mösyö. Size iyi geceler.»

Genç adam birden onun yolunu kesti. Beth şaşırmıştı. Gaetan onu omuzlarından tutarak kendine doğru çekti. Beth kurtulmak için küçük bir hareket yapınca, bu kez sıkıca sarıldı ona.

Beth genç adamın göğsüne sokulmuş vaziyette bir süre kımıldamadan durdu. Onun güçlü kollarının arasında kımıldayamaz olmuştu. Başını yavaşça kaldırıp Gaetan Vernais'in gözlerinin içine baktı. Ürkütücü, karanlık bir şeyler vardı bu bakışlarda. Gözleri derinleşmiş gibiydi.

«Korkuyorsunuz, Matmazel,» diye fısıldadı genç adam. «Ben de bunu sağlamaya çalışıyordum zaten. Ama anladım ki sözler sizi pek etkilemiyor. Sendeki değişikliğin gözümden kaçtığını sanıyorsan, yanılıyorsun! Bugün seni koridorda gördüğümde kelimenin tam anlamıyla çarpıldığımı hissettim. Çok güzelsin. İnsanı büyüleyen bir güzellik. Rüya gibi. Üstelik bu uzun topuklu ayakkabılar daha da kolaylaştırıyor.»

«Neyi... neyi daha kolaylaştırıyor?»

«Tabii ki öpüşmeyi, sevgili küçüğüm.»

Gaetan yüzünü iyice yaklaştırmıştı. Dudakları neredeyse birbirine değmek üzereydi. «Yumuşak, hafifçe titreyen bu dudaklar... Ve insanın içinde arzular yaratan bu vücut, bu yumuşaklık... Bunun farkına varan tek kişi Alain değil. Başkaları da olacak.»

«Ama beni, beni korkutuyorsunuz, Mösyö.»

«İstediğim de bu zaten.»

Beth'in rengi atmış, titremeye başlamıştı.

«İstediğiniz buysa, başardınız.»

«Tam değil,» diye mırıldandı genç adam. «Bu ders henüz bitmedi.»

•

Bölüm Dört

Genç adamın bakışlarında yumuşak bir ifade belirmişti. Beth vücudunu saran o güçlü kolların arasında kendisini çaresiz hissediyordu. Gaetan' m ona doğru eğildiğini fark ettiği an hiçbir şey yapamadı. Dudakları birleştiğinde önce şaşırdı, sonra dehşete kapıldı. O ana kadar hiç tatmadığı yepyeni, çok başka bir duyguydu bu. Kurtulmak için küçük bir hareket yaptı, ama vücudunu saran kollar gerilince kımıldayamadı.

Vücudunu ateş basmış gibiydi. Farkında olmadan ona biraz sokulmuştu. Gittikçe daha ateşli öpüşüyorlardı. Beth gözlerini yummuş tıtriyor ve ondan kopamayacağını hissediyordu.

Sonunda kirpiklerini aralayıp genç adamın gözlerine baktı. «Neden?» diye fısıldadı. «Neden?»

«Neden olmasın?» diye karşılık verdi genç adam boğuk bir sesle. «Bu konularda birinden ders alman gerekiyor. Böyle şeyleri tehlikeli bir yabancıdan değil, benden öğrenmelisin. Böylesi daha güvenli olmaz mı?»

«Ama Alain sadece benimle çıkmak istemişti, Mösyö.» Beth bu sözleri fısıldayarak söylemişti. Artık titremek istemiyordu, ama çok zordu bu.

«Hep böyle başlar,» dedi Gaetan. Yüzünde belli belirsiz alaycı bir ifade vardı. «Hayata yeni başlıyorsun. Bütün insanların senin gibi olmadıklarını bilmelisin.»

«Peki, ya siz Mösyö. Siz nasıl birisiniz?»

«Ben o kadar önemli değilim.» Kollarını gevşetti. Beth'in gözlerinin içine gülümseyerek bakı-

yordu. «Ben senin velinim. Ama bana Mösyö diye hitap etmeye başlarsan sana karşı şiddet kullanabilirim.»

«Zaten kullanıyorsun!» Şiddetli bir öfkeye kapılmıştı şimdi. «Ve bu tavrın bana hiç de güven vermiyor.»

Genç adam başını arkaya attı. Gülüyordu.

«Bana güvenmek zorundasın, Beth. Bu koşullarda başka seçeneğin yok. Benimle rahat olmalısın. Biliyor musun, bu kadar genç ve güzel olman, büyük bir tehlike yaratıyor.»

«İngiltere'de bir erkek arkadaşım var, Mösyö.» Bunları söylerken sesi kendine bile yabancı geliyordu. Carl'ı daha önce hiç böyle düşünmemişti, doğrusu. «Yani, demek istiyorum ki, erkekler hakkında yeterince tecrübeliyim.»

«Hiç sanmam.» Beth hâlâ titriyor ve genç adam gülümseyerek onu seyrediyordu. «Küçük bir öpücük seni ne hale getirdi. Bu kadar etkileyici olduğumu hiç sanmıyorum. Sana bir ders daha vermek istiyorum. Çok uyarıcı olabilir.»

Beth birden telaşa kapıldı. «Hayır,» diye bağırdı. «Başka ders istemez. Çok çabuk öğreniyorum ve eğer ille de biriyle çıkmam gerekiyorsa seninle çıkmayı tercih ederim.»

Genç adam gülerek baktı ona. «Benimle, öyle mi? Yani seni kuyruk gibi peşimde dolaştıracağımı mı sanıyorsun?»

«Hayır, böyle bir şey söylemedim,» dedi Beth inatçı bir tavırla. «Biriyle çıkmam gerekiyorsa, dedim. Beni buraya sen getirdin. Israrla bu evin benim gerçek yuvam olduğunu söyledin ve kendini bana bir koruyucu olarak tanıttın.»

«Yani birbirimize bağlıyız, öyle mi?»

«Elbette. Ama bu senin her söylediğini derhal kabul edeceğim anlamına gelmiyor. Örneğin, üniversiteye devam etmek niyetinde değilim.»

«Ama Alain buradayken, bu konudaki fikrini değiştirmiş gibiydin.»

«Alain benim için bir yabancı. Onun önünde bu tür konulara girmek ve bir tartışma havası yaratmak istemedim.»

Gaetan kararlı bir tavırla başını salladı. «Anlıyorum,» diye mırıldandı. «Alain'i ve az önce olanları bırakıp senin üzerinde yoğunlaşalım istersen. Okuduğun okulda bazı insanlarla görüştüm. Çok zeki olduğunu söylediler bana. Parlak bir öğrenciymişsin. Bu durumda daha üst düzeyde bir eğitim görmek için üniversiteye devam etmek istemeyişini anlamıyorum. Bu senin için çok iyi olur. Başarıların devam etmeli. Şu anda tam bir eğitim almış sayılmazsın. Yeterince büyüdüğün zaman servete kavuşacağını ve dolayısıyla eğitime ihtiyaç duymayacağını düşünmüyorsundur umarım.»

«Beni hiç anlamıyorsun. Hayatımın en güzel dönemini bir okulda, kapalı kapıların ardında geçirdim. Aynı şeyi bir kez daha yaşamak istemiyorum. Özgür olmak istiyorum ben!»

Genç adam ona yaklaştı, omuzlarını güçlü elleriyle sıkıca tuttu.

«Peki bu özgürlüğü ne yapacaksın? Söyler misin bana?»

«Bir iş kurarım,» diye karşılık verdi Beth. Hem öfkeli hem de heyecanlı hissediyordu kendini. «Hayatımda ilk kez gerçekten hoşlanabileceğim şeyin ne olduğunu keşfetmeye başladım,» diye devam etti. «Hoşlanabileceğim bir iş yapmak ve özgür olmak istiyorum.»

Genç adam gülümseyerek baktı ona. Sonra başını iki yana salladı. «Pekâlâ,» dedi neden sonra. «İstediğini yapmakta serbestsin, ama benim onayım olmaksızın...»

«Tamam. O halde yarından itibaren tam bir özgürlük içinde...»

«Hayır. Yarın burada olmayacağım. Paris'te tek başına dolaşmanı istemiyorum. Ayrıca geleceğinle ilgili meseleleri belli bir yöntem dahilinde ve sistemli biçimde ele almalıyız. Bunu bir tartışma olarak kabul etmelisin, özgürlüğüne bir müdahale olarak değil.»

Bu sözleri öyle kararlı bir tavırla söylemişti ki Beth sesini çıkaramadı.

«İki hafta kadar burada olmayacağım. Roma'ya, oradan Milano'ya gideceğim. Sonra belki Madrid'e geçeceğim. Baharda orada yeni bir salon açacağız. İşleri şimdiden yoluna koymam gerekiyor.»

Beth içinde hayranlığa benzer bir şeyler duydu. Bu duygunun bakışlarına olduğu gibi yansıdığını bilmiyordu, kuşkusuz.

«Benimle gelmek ister miydin, Beth,» diye sordu Gaetan, yumuşak bir sesle. «Eğer istersen seni de götürebilirim.»

Beth bir an büyük bir heyecana kapıldı. Gaetan'la birlikte böyle bir yolculuğa çıkmanın nasıl bir şey olabileceğini düşündü. Onunla birlikte, Roma, Milano ve Madrid. Böyle bir gezi aralarında daha yakın bir ilişki sağlayacaktı. Bunda insanı korkutan, ama aynı zamanda cezbeden bir şeyler vardı. Az önceki öpüşme sahnesi, Gaetan'ın bakışları, dudakları gözlerinin önüne geldi. Korkmaya başlamıştı. Ne diyeceğini bilemiyordu.

«Yo, hayır,» dedi sonunda. «Teşekkür ederim, ama olmaz. Sizinle birlikte gelemeyeceğim.»

«İki hafta uzun bir süre sayılmaz. Yine de bu süre içinde burada yalnız kalmanı istemiyorum.»

«Ben yalnız kalabilirim,» dedi Beth sözcüklerin üzerine basa basa. «Ayrıca endişelenmenize de hiç gerek yok. Ne de olsa sizin evinizde kalacağım.»

«Bak bu doğru. Evet, haklısın, senin için endişelenmeme gerek yok. Nasıl istersen, Beth. Sana

iyi geceler diliyorum. Yaklaşık iki hafta sonra görüşürüz.»

Bunları söyledikten sonra ani bir hareketle arkasını dönüp çıktı. Beth şaşırmıştı. Yeni başlayan bir dostluğu daha tam doğmadan yok etmiş gibi bir duyguya kapılmıştı.

Ertesi sabah Gaetan yoktu. Beth kahvaltı ettikten sonra evin içinde küçük bir keşif gezisine çıktı. Her şey ne kadar da güzeldi. Evin içinde insana huzur veren bir atmosfer vardı adeta. Bütün eşyalar muazzam bir servetin izlerini taşıyorlar gibi geldi ona. Öğleye doğru biraz bahçede dolaştı. Öğle yemeğinden sonra kütüphaneye çekildi. Gaetan oradan istediği kadar kitap alabileceğini söylemişti.

Orada her şey Gaetan'ı hatırlatıyordu. Daha dün gece burada oturmuşlardı. Alain de oradaydı. Ama nedense onu hatırlatacak hiçbir şey yoktu.

Eline bir kitap alıp şöminenin yanındaki koltuğa oturdu. Yaklaşık bir saat sonra Madam Benoir arkasında Alain olduğu halde içeri girdi. Genç adam başıyla Beth'i selamlayıp gülümsedi ve dün gece oturduğu koltuğa rahat bir tavırla bıraktı kendini.

Madam Benoir kahve servisi yapmak için dışarı çıktığında, «Bizim kaplan hazır burada yokken şansımı denemek istedim,» diye söze başladı. Bir şey daha söyleyecekti ama, Beth, «Evet, Gaetan bu sabah gitti,» diyerek onu durdurdu.

«Biliyorum,» dedi genç adam gülümseyerek. «O gittiği için buradayım. Birlikte kahve içeriz, diye düşündüm. Tabii, beni kovmayacaksan. Biliyor musun, Louis çok kabadır. Yaşına göre de çok kuvvetli.»

Birlikte kahve içtiler. Beth olabildiğince temkinli davranmaya, yanlış bir izlenim vermemeye çalışıyordu. Gaetan'ın onun hakkında söylediği

sözleri unutması imkânsızdı. «O bir Fransız,» demişti. «Üstelik, erkek.»

Bu ziyaret Beth'i biraz tedirgin etmişti. Ertesi sabah çıkıp bir iş aramayı düşünmeye başladı. O gece yatağına uzandığında bu fikre iyiden iyiye ısındığını hissetti. Gaetan'a ömrü boyunca bu evde kalmak için söz vermiş değildi. Özgür olduğunu kabul etmişti genç adam. Tam iki hafta boyunca evde hapis kalacak değildi ya. Sabahleyin hemen giyinip çıktı ve bir taksiye binerek Paris'e gitti.

Kısa süre içinde Paris'te tam bir yabancı olduğunu hissetti. Başlangıçta Londra'da da böyle olmuştu. İngiliz aksanı kiminle konuşsa hemen belli oluyordu. İnsanların bakışlarını üzerinde hissetmek tedirginlik veriyordu. Parisli'ler, Vernais giysilerinin farkına varıyorlar mıydı gerçekten? Yürüyüşe çıkmış genç ve zengin bir bayan olduğunu düşünüyor olmalıydılar. Sonra her gün çıkmaya başladı. Bu yüzden akşamları oldukça yorgun oluyor ve Madam Benoir'la konuşacak söz bulmakta güçlük çekiyordu.

O gün kütüphanede oturuyordu. Üzerinde beyaz bir pantolon ve siyah bir bluz, ayağında Vernais'den aldığı yüksek topuklu dekolte ayakkabılar vardı. Okuduğu kitaba öyle dalmıştı ki kütüphanenin kapısı sert bir hareketle açıldığında adeta sıçradı.

«Gaetan, sen ha! Demek döndün.»

Genç adamın yüzü asıktı. Ağır adımlarla Beth'e yaklaştı. Çene kasları sinirli sinirli oynuyordu.

«Evet, Matmazel,» dedi zaptetmeye çalıştığı bir öfkeyle. «Döndüm ve sizden bazı konularda derhal açıklama yapmanızı istiyorum.»

Beth dizlerinin titrediğini hissetti. Sakin görünmeye çalışmalıydı. Elindeki kitabı göğsüne bastırarak oturduğu yerden ona baktı.

«Anlayamıyorum,» diye mırıldandı. «Ne demek istiyorsun?»

«Çok masum sözler. Ama beni etkilemiyor. Bilmezlikten gelme! Alain'le burada buluştuğunu ve Tanrının her günü onunla birlikte olduğunu biliyorum. Oysa ben bu tür davranışlardan kaçınmanı söylemiş, seni bu konuda uyarmıştım.»

«Ama, ben...»

Gerçeğin çok farklı olduğunu söylemeliydi, ama sesi çıkmıyordu.

Gaetan'm bakışlarındaki ifadenin değiştiğini hayretle fark etti. Onu dikkatle tepeden tırnağa süzüyordu. Yüzünde kuşku dolu bir ifade vardı şimdi.

«Zayıflamışsın,» diye mırıldandı. «Hiç de şaşırtıcı değil, hatta normal, evet çok normal. İyi vakit geçirdiğin anlaşılıyor. Bütün gün topladığın enerjiyi yatakta tüketiyordun, değil mi?»

«Madam Benoir'den böyle bir işgüzarlık beklemezdim,» dedi Beth. Dudakları konuşurken titriyordu. Gerçekten de, yaşlı kadın onu müthiş bir düş kırıklığına uğratmıştı.

«Ona emir verdim,» diye kükredi Gaetan. «Sana gözkulak olmasını ben söyledim. Bu durumda neler yaptığını, örneğin sürekli dışarı çıktığını ve eve pek az uğradığını bana söylemesi gerekiyordu. Hastalıktan yeni kalktın. Bu kadar yorucu bir hayat...» Karmakarışık duygular içinde olduğu belliydi. Çaresiz bir ifadeyle elini salladı. Elini pantolon cebine sokarak odanın içinde sinirli sinirli birkaç tur attı.

Sonra birden Beth'e dönerek, «Alain'le neler yaptığını bana anlatmalısın,» diye bağırdı. «Bu konuda o da bana açıklama yapmak zorunda. Ben ondan iş bekliyorum, seni baştan çıkarmasını değil.»

«Alain'le birlikte olmadım, Mösyö!»

«Ama buraya geldi. Buraya beni görmek için gelmediği çok açık. Çünkü benim İtalya'da olduğumu gayet iyi biliyordu.»

«Buraya sizi değil, beni görmek için geldi. Ama ben onunla çıkmayı kabul etmedim.»

«Neden?» Gözlerini kısmış dikkatle ona bakıyordu. «Kadınlara nasıl davranılması gerektiğini çok iyi bilen biridir.»

«Ama siz beni uyarmıştınız, Mösyö. Söylediklerinizi unutmadım.»

«O halde bütün gününüzü nasıl geçiriyordunuz, Matmazel, sorabilir miyim?»

«Şey, ben... iş arıyordum, çalışmak için...»

«Yani Paris kaldırımlarını tek başınıza arşınlıyordunuz, öyle mi? Ayrıca, hiç anlayamadığım bir şey daha var. Ne tür bir iş arıyordunuz? Bir barda hostes olarak mı çalışacaktınız? Yoksa bir sinema gişesinde biletçi olarak mı?»

«Nasıl bir iş yapacağım o kadar önemli değil, Mösyö. Son sıralarda kendimi sizin merhametinize terk edilmiş biri olarak hissettim ve bu duygu beni rahatsız etti. Bu yüzden kendi başımın çaresine bakmayı düşündüm.»

«Size kimse iş vermez, Matmazel. Başvuracağınız herkes bu işlerde yeterince tecrübeli olmadığınızı söyleyecektir.»

Beth'in sinirleri boşaldı birden. Gururu kırılmıştı. Çenesine doğru süzülen bir damla gözyaşını elinin tersiyle sildi.

«İnsanlar hep giysilerime bakıyorlardı,» dedi. «Bu kadar pahalı elbiselere bürünerek iş bulmak çok zor.»

Gaetan kendini Beth'in tam karşısındaki koltuğa bırakıp gülmeye başladı.

İşte buna dayanması imkânsızdı. Odadan fırlayıp çıktı. Merdivenleri çıkarken hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Odasına girdiğinde karmaşık duygu-

larla yüklüydü. Anlayamadığı bir şey vardı. Onu gördüğü için sevinmişti, özellikle karşılaştıkları an. Kalbinin hızlı hızlı çarptığı an. Buna rağmen ondan nefret ediyordu. Viktorya Çağı'ndan kalma muhafazakâr bir erkek kardeş gibi davranıyordu ona karşı ve bu dayanılır gibi değildi.

Odanın kapışı yavaşça açıldı ve Gaetan göründü. Kapıyı vurmaya bile gerek görmemişti.

«Özür dilerim, Beth,» dedi yavaş bir sesle. «Ansızın çok kötü bir ruh haline kapıldım. Bir an için tehlikede olduğunu düşündüm ve bu duygu beni deli etti.»

Beth yüzünü saklayarak, «Sana inanıyorum,» diye mırıldandı. «Şimdi lütfen beni yalnız bırakır mısın?»

«Hayır. Seni burada mutsuz ve tek başına bırakıp gidemem.»

Ona yaklaşıp yüzünü avuçlarının arasına aldı. «Zavallı, küçük Beth,» diye fısıldadı. «Ben kaba bir adamım. Lütfen bağışla beni.»

«Alain'i görmedim bile,» dedi Beth, titreyerek. «Bütün hafta burada kapalı kalamazdım ya. Sen de yoktun.»

«İşte buradayım. Madrid'e gitmekten vazgeçtim.»

«Neden?»

«Seni daha fazla yalnız bırakmak istemedim.» Sessizce onu izliyordu. Sonunda gülümseyerek, «Eğer izin verirseniz, Matmazel,» dedi. «Sizi öğle yemeğine götürmekten şeref duyacağım.»

«Şimdi mi?»

«Neden olmasın. Tam öğle yemeği vakti. Eğer bana eşlik etmek istiyorsan, üzerindekileri değişmen gerekecek, tabii.»

Onu küçük bir çocukmuş gibi yavaşça kollarının arasına aldı. Beth hıçkıra hıçkıra ağlamamak için zor tutuyordu kendini.

«Bana itaatsizlik ettiğini unutacağımı sanmıyorsun, değil mi?» dedi Gaetan. Ses tonundan, gülümsediği anlaşılıyordu. «Tam beş dakikan var hazırlanmak için.»

Öğle yemeği neredeyse bütün gün sürdü. Beth onunla birlikte olduğu için mutluydu. Onun koruyuculuğunu üzerinde hissediyor ve için için seviniyordu. Bu arada Gaetan, Roma ve Milano'yu anlatıyordu. Bu kentleri Beth hiç görmemişti.

Sonra birlikte Paris'in, pek az insanın bildiği semtlerini gezmeye gittiler. Her şey çok güzeldi. Işıklı yollar, altından teknelerin geçtiği köprüler, dar bir yolun sonunda, ansızın insanın karşısına çıkan meydanlar...

Yemek için küçük bir kafeye girdiklerinde akşam iyiden iyiye çökmüştü. Beth mutluydu, rahattı. Hatta hayatında hiç bu kadar güzel bir gün geçirmediğini düşünüyordu. Gaetan'la ne zaman göz göze gelse dudaklarında mutlu bir tebessüm beliriyordu.

Genç adamı bakışlarını onun güzel, sakin yüzüne çevirerek, «Bu güzel geceyi berbat etmek istemiyorum, Beth,» diye söze başladı. «Ama tartışmak zorunda olduğumuz önemli bir konu var. Eğer bugün yaşadığımız o öfkeli sahneyi tekrarlamak istemiyorsak, tabii. Seni dünyadan ve insanların yaşadıkları doğal hayattan koparmak gibi bir niyetim yok. Yirmi yaşında olduğunu ve bunun az olmadığını biliyorum. Ama hayat tecrübesi bakımından hâlâ çok genç sayılırsın. Yeryüzünde senin koşullarına sahip pek çok insan olduğunu söyleme sakın. Onların durumu beni ilgilendirmiyor. Ben sadece seninle ve geleceğinle ilgiliyim.»

«Seni üzdüğüm için özür dilerim.»

«Hayır, özür dilemen gerekmez. Ayrıca hayatın hem acı hem de tatlı yanları vardır. Bizi olgun-

laştıran da bunlardır. Senden fikrini değiştirmeni istiyorum, Beth. Üniversiteyi düşünmelisin. Eğitimini tamamlarsan daha da gelişeceğini ve daha güvenli bir ortamda olacağını düşünüyorum. Senin özgür bir insan olduğunu kabul ediyorum.»

O konuşurken Beth genç adamın yüzünü dikkatle inceliyordu. Büyük bir sorumluluk yüklendiği her halinden belliydi.

«Bütün bu söylediklerini onaylayabilirim,» dedi sonunda. «Ama...»

«Ne aması? Yoksa benimle pazarlık mı yapacaksın?»

Yüzünde öyle telaşlı bir ifade belirmişti ki, Beth güldü. «Pekâlâ,» dedi gülümseyerek.

Gaetan bir an donakaldı. Sabit bakışlarla Beth' in gözlerinin içine bakıyordu.

«Oh, Beth,» diye mırıldandı: «Öyle gençsin ki, sana bakarken nefesim kesiliyor.»

«Azarlanacak kadar gencim.»

«Olabilir. Bak sana ne söyleyeceğim. Eğer istiyorsan Alain'le çıkabilirsin.»

«Hayır, seni tercih ederim.» Bu öneri Beth'i şaşırtmıştı. Neden fikrini değiştirmişti acaba?

«Alain güvenilir biridir,» dedi genç adam, sakin bir sesle. «Bundan kesinlikle emin olmasaydım, önermezdim.»

«Ama daha önce demiştin ki...»

«Ne dediğimi biliyorum, Beth. Bu sadece genel bir uyarıydı. Senin gibi bir genç kız buna benzer durumlarla karşılaşabilir. Çok doğal bir şey bu ve önlenemez. Alain'in seni gördüğü an gösterdiği tepki beni biraz şaşırttı. Hepsi bu kadar.»

«Yani, Alain'le çıkmamı istiyorsun, öyle mi?»

«Sana bağlı bir şey bu. Engel koymuyorum. Hayatında böyle bir rol oynamak istemem.»

«Ama benim güven içinde olmamı istiyorsun.

Seninle birlikteyken yeterince güven içinde değil miyim?»

«Ben bir erkeğim, Beth.» Kısa bir an durdu. Bakışlarını kaçırıyordu. Hafifçe öksürerek, «Seni dış dünyadan gelebilecek kötülüklere karşı korumak benim görevim,» dedi. «Şey... istersen bu konuyu değiştirelim. Yarın seni çalıştığım yere götüreceğim. Orayı görmeni istiyorum.»

Beth ertesi sabah kahvaltıdan hemen sonra evin ön kapısında Gaetan'la buluştu. Birlikte spor bir arabaya binip yola çıktılar. Onun nasıl bir ortamda çalıştığını öğreneceği için sevinçliydi genç kız. Madeleine modacıların genellikle satış mağazalarının bulunduğu binalarda çalıştıklarım söylemişti. Ama Gaetan farklıydı. İşleri ayrı bir çalışma kompleksinden yürütüyordu. Nitekim az sonra üç katlı bir binamn önünde durdular. Bina, güvenliği sağlayan bir çitle kuşatılmıştı. Güvenlik Gaetan'ın günlük hayatında önemli bir yer tutuyor olmalıydı.

«Bir yılda tam üç ayrı kreasyon,» dedi Gaetan. «Rakiplerimiz için oldukça kötü bir durum. Bizim alanımızda çok ilginç durumlar olur. Bu yüzden yeni kreasyonların gizlenmesi esastır. Dolayısıyla burada göreceklerini dışarda kimseye söylememelisin.»

«Gördüğüm kimse yok ki,» dedi Beth. «Senin dışında görüştüğüm insanlar, Madam Benoir'la Louis. Bazen de Madeleine.»

«Şimdilik böyle,» dedi genç adam. «Zamanla her şey değişir. Yeni bir hayat birkaç gün içinde kurulamaz.»

Sesinde kırgın bir hava vardı. Beth, halinde şikâyet edilecek bir şey olmadığını biliyordu aslında. En azından buna hakkı yoktu.

«Yalnız ve içine kapanık bir tip olmanı asla is-

temem,» diye devam etti Gaëtan. Otomatik kapı yavaş yavaş açıldı ve avluya girdiler.

Karşılaştığı manzara Beth'i büyüledi. Hiç böyle bir mimari görmemişti. Yüz yıl önce yapılmış ve yakın zamanda kusursuz biçimde restore edilmişti.

«Neyin var?» diye sordu Gaetan. «Yoksa yeni insanlarla tanışmaktan korkuyor musun? Korkulacak bir şey yok. Yanında ben varım.»

«İnsanlar beni ilgilendirmiyor, Mösyö.»

«Demek ilgilendirmiyor. Ama Alain'e karşı kayıtsız değildin.» Gözlerini kısarak dikkatle Beth' in yüzünü inceledi. «Alain burada olacak. Hiç olmazsa hoşlandığın biriyle karşılaşacaksın.»

«Ona karşı nazik olmaya çalışıyorum,» diye karşılık verdi Beth. «Özellikle sen buradayken...»

«Nasıl yani?»

«Yani, şey... Seninle birlikteyken kendimi güven içinde hissediyorum.»

Gaetan güldü. «Bu düşünceni paylaşmayacak o kadar çok insan var ki. Bana kıyasla çok gençsin. İlk bakışta belli oluyor bu.»

«Hiç de yaşlı görünmüyorsun. Hem neden böyle konuşuyorsun?»

«Ne kadar yaşlı olduğumu çok iyi biliyorum, Beth.» Yüzünde kederli bir tebessümle söylemişti bu sözleri. «Sana bir uyarıda daha bulunmak istiyorum,» diye devam etti. «Alain'i üzecek bir şey yapma, olur mu? En azından benim kadar kolay incinebilir.»

«Onun ne hissettiğini anlıyorum,» diye mırıldandı Beth ve o anda genç adamın kaşlarının çatıldığını fark etti.

«Gerçekten mi? Yani Alain'i incittiğini mi düşünüyorsun? Sürekli benimle savaş halindesin. Bunun nedenini anlayamıyorum. Dilin de çok sivri.»

«Ama münakaşa çıkaran ben değilim. Bunu daha çok sen yapıyorsun, hem de kasten.»

«Hayal gücün çok geniş, Beth.» Araba çoktan durmuştu, ama onlar hâlâ konuşmaya devam ediyorlardı. Gaetan bunu fark etmiş gibi, dışarı çıktı. Beth'in inmesine yardım etti.

«Az sonra yeni insanlarla tanışacaksın,» diye sürdürdü sözlerini. «Mutlu görünmeni tercih ederim. Şu anda kendini mutlu hissetmiyorsan bile onlara böyle bir izlenim verebilmelisin. Yalnız kaldığımız zaman, devam ederiz.»

Onu korumak istiyormuş gibi elini omzuna koydu. Hafifçe gülümseyerek gözlerinin içine baktı.

«Cesur ol, küçüğüm.»

«Bana kızdığın zaman bütün cesaretimi kaybediyorum.»

«Ama sana kızmıyorum ki, hayatım. Özellikle şu anda, ne kadar sakin olduğumu görüyorsun.»

Birlikte binaya girdiler. Servet ve zarafetin böylesine uyumlu birleştiğini Beth hayatında ilk kez görüyordu. Alt kat, bürolar ve özellikle müşterilerle konuşmaların yapıldığı, gösterişli biçimde döşenmiş geniş salonlarla kaplı olmalıydı. Gaetan asansörü boşvererek onu merdivenlere doğru götürdü. Merdivende karşılaştıkları insanlar onu saygıyla selamlıyorlardı. Beth bunun yapay bir saygı olmadığını hissetti. Bu insanlar ne düşünüyorlardı acaba? Çünkü oldukça ilginç bir tablo çiziyorlardı. Patron çok genç ve güzel bir kızm elinden tutmuş merdivenlerden yukarı çıkıyordu! Gaetan söylentilerden çekinmiyor olmalıydı.

Katları dolaşmaya başladılar. Ortaklıkta muazzam bir karışıklık vardı. İnsanlar dev masalarm üzerine eğilmiş çalışıyorlardı. Çevrede müthiş bir enerji hissediliyordu. Normal gürültünün üzerinde hafif bir klasik müzik işitiliyor, bu ise havaya

bir ferahlık veriyor, adeta insanın hayal gücünü besliyordu.

Masalarda çalışan insanlar başlarını kaldırıp onlara gülümsüyorlardı. Kendisini izleyen, bazen tepeden tırnağa süzen bakışlar Beth'i biraz tedirgin etmişti.

İnsanlar sanki Gaetan'la aralarındaki ilişkinin ne tür olduğunu anlamak istiyorlardı. Beth'in üzerinde Vernais giysileri olduğu ise, kuşkusuz, hiçbirinin gözünden kaçmıyordu. Bu arada Gaetan bütün bu olup bitenleri dikkatle değerlendirmeye, anlamaya çalışıyor gibiydi.

Sonunda en üst kata çıktılar. Burası biraz daha tenhaydı. Birden Beth, genç adamın elini normalden daha sıkı tutmakta olduğunu fark etti.

Gaetan ona gülümseyerek baktı. «Merak etme,» dedi. «Buradan çıkarken de birlikte olacağız.»

«Beni Alain'le birlikte olmaya zorlamayacaksınız, değil mi, Mösyö?»

«Bu konularda sen nasıl istersen öyle yaparım.»

«Ama daha önce böyle söylemiyordunuz. Çok iyi hatırlıyorum, onunla çıkmama izin vermeyeceğinizi söylemiştiniz.»

Bir an göz göze geldiler. Beth'in mavi gözleri ışıklar saçıyordu adeta. Oysa Gaetan'm bakışlarına bir karanlık çökmüş gibiydi.

«Fikrinizi neden değiştirdiğinizi bilmek istiyorum,» dedi Beth.

«Belki de, bu konuyu yeterince düşünmemiştim o sıralar.»

Durdukları yerde fazla ışık yoktu. Önlerinde uzayan koridor ise çok iyi ışıklandırılmıştı. Burası bütün Vernais'in kalbi, ana yönetim yeri olmalıydı.

Gaetan bir süre yüzünde düşünceli bir ifadeyle ona baktı.

«Yalnızca senin iyiliğini istiyorum, Beth,» diye

mırıldandı. «Lütfen bu konuda benimle işbirliği yap, olur mu?»

«Alain'le birlikte olma veya olmama konusunda seninle nasıl işbirliği yaparım, anlamıyorum.»

«Bu konuda ısrar ederek bana acı veriyorsun, Beth,» diye mırıldandı genç adam. «Senden çok hoşlanan bir erkeğin sana hangi sebeple olursa olsun refakat etmesini istemiyorum, anladın mı? Benimle yaşadığın o küçük deneyi bir başkasıyla yaşamanı istemiyorum.»

Doğrusu Beth onun bu kadar açık sözlü olabileceğini düşünmemişti. Hayretle genç adamın yüzüne baktı. Gaetan'm dudaklarında kederli bir tebessüm belirdi.

«İyi kız ol,» diye fısıldadı. «Ve bir daha bana, Mösyö, diye hitap etme.»

Birden eğilip onu dudaklarından öptü.

Bölüm Beş

Binanın üst katı tek bir salon halinde inşa edilmişti. Gaetan, Beth'in önden yürümesini sağladı. Elini bırakmış, ama bu kez de kolunu sıkı sıkı tutmuştu. Bu tutuşta insanın içini rahatlatan, aynı zamanda tehdit eden bir şeyler vardı. Beth hâlâ nefeslerine hâkim olmaya çalışıyordu. Az önceki öpüşme takatini kesmişti.

«Gaetan, nerede kaldın? Saatlerdir seni bekliyoruz. Her şey seni bekliyor.»

Beth sesin geldiği tarafa döndü. İnce bedenli, siyah saçlı bir kadın oracıkta duruyordu. Çok çekici bir tipti. Çok geniş çerçeveli bir gözlük takmıştı. Sesinde öyle öfkeli bir hava vardı ki, Beth bir an Gaetan'ın da aynı sertlikle karşılık vereceğini düşündü. Ama tam aksi oldu.

«Biliyorsun, başka işlerim de var,» dedi genç adam sakin bir sesle. «Beth'le ilgileniyorum Bu iş zamanımın büyük kısmını alıyor.»

Beth kızardı. Ondan on yaşında bir kız çocuğuymuş gibi söz etmişti.

«Koleksiyon neredeyse tamamlanmak üzere,» diye devam etti kadın, aynı sinirli ses tonuyla. «Seni burada göremezsem, kime danışacağım, söyler misin lütfen?»

«Patronun her işle uğraşacak zamanı yoksa ne olacak?» Bunu yüzünde şeytansı bir ifadeyle Beth'e bakarak söylemişti. Sonra genç kadına döndü. «Seni Beth'le tanıştırayım. İşte gecikmemin nedeni. Bundan sonra onunla çok sık görüşeceksin.»

Genç kadının yüzü çekici bir tebessümle aydınlandı. «Çok güzel,» diye mırıldandı. «Yine de böyle bir mazeret çok inandırıcı olmuyor. Beth çocuk değil ki, yetişkin bir kadın. Kendisine bakabilir.»

Gaetan küçük bir kahkaha attı. «Sana peşinen söylemek istediğim bir şey var, Beth,» dedi. «Bu Marie-Anette her şeyden sorumludur ve bana durmadan bağırır. Yetişkin bir kadın olduğuna göre beni ondan koruma işi de sana düşüyor.»

Gerçekten böyle düşündüğü çok kuşkuluydu. Onun gözünde Beth bir çocuktan başka şey değildi.

Tam bir şeyler söylemeye hazırlanıyordu ki, salonun ucundaki kapıdan içeri bir başka kadm girdi ve hiç durmaksızın Gaetan'a yaklaşarak onun kollarına atıldı. Bu öyle beklenmedik bir hareketti ki Beth az kalsın boş bulunup bir çığlık atacaktı.

«Gaetan,» diye bağırdı kadm. «Dün bütün gün seni bekledim. Beni meraklandırmaktan özel bir zevk mi alıyorsun yoksa? Her zamanki gibi birlikte olmamız gerektiğini biliyordun.»

«Ama seni görmem gerekmiyordu ki,» diye karşılık verdi genç adam. Yüzündeki ifadeden bütün bu olanları çok eğlenceli buluyormuş gibi bir hali vardı. Yavaşça bedenini kadının kollarından kurtardı. «Lütfen sakin ol Gabrielle,» diye mırıldandı.

Kadm tam o sırada Beth'in varlığını fark etti. Simsiyah gözlerinde gizlemeye çalışmadığı bir öfke parıltısı vardı.

«Görüyorum ki bir başkasıyla birliktesin,» dedi yapmacık bir acıyla. «Bu ne anlama geliyor, chèri? Yoksa bana yol mu göründü?»

«İzin ver de seni Matmazel Elizabeth Craig'le tanıştırayım,» dedi Gaetan, resmi bir tavır takın-

maya çalışarak. Rahat görünüyordu. Kadınlarla dalaşmaya alışık olduğu apaçık ortadaydı.

«Öyle sanıyorum ki seni biraz ihmal etmek zorunda kalacağım, **ma chère.** Önümüzdeki birkaç ayı Beth'e ayırmam gerekiyor.»

Bu sözler Beth'i çileden çıkarmıştı. Zavallı Gabrielle'i kızdırmak için kasten böyle söylediği apaçık ortadaydı. Tam bir şey söyleyecekti ki Marie-Annette sempatik bir tavırla araya girdi.

«Çok güzel bir kız, öyle değil mi, Gabrielle? Biraz kilo alsa bizim için harika bir model olur. Şu saçların parlaklığına bak. Ya şu ten. İngiliz kadınları çok şanslı bence.»

Gaetan öteki kadının yanıt vermesine fırsat bırakmadan atıldı.

«Bu fikirleri derhal kafandan atmalısın, Marie-Annette,» dedi sert bir tavırla. «O benimle birlikte kalacak ve daima güven içinde olacak. Çalışmaya ihtiyacı yok onun. Yeterince zengin.»

«Sayende mi böyle oldu, **chèri?**» diye sordu Gabrielle. Sesinde öyle kışkırtıcı bir hava vardı ki, Beth, 'Gaetan şimdi patlayacak,' diye geçirdi içinden. Ama Gaetan'ın patlamaya niyeti yoktu. Kayıtsız bir tebessümle kadının yüzüne baktı.

«Haydi gel sana nasıl çalıştığımızı göstereyim, Beth.»

Marie-Annette onu elinden tutup çekti. Bakışları ise Gabrielle'in üzerindeydi.

«Fazla uzaklaşma,» dedi Gaetan.

Bunu çok yumuşak, neredeyse endişeli bir ses tonuyla söylemişti. Sonra ansızın, sanki Gabrielle'le yalnız kalmak istemiyormuş gibi, «Bir dakika dur,» dedi.

Bu arada Gabrielle ona yaklaşarak, «Ne zaman döndüğünü sorabilir miyim, Gaetan?» diye mırıldandı.

«Dün, öğle üzeri. Sürekli çalıştığım için seni

arayamadım. Bugün de akşama kadar çalışmam gerekiyor.»

«Bir şeye ihtiyacın olsaydı, beni arardın, öyle değil mi, Gaetan?»

Genç adamın yüzü birden ciddileşti. Dişlerini sıkarak, «Bir şeye ihtiyacım olmadı, Gabrielle,» diye mırıldandı. «Sana daktiloya çekmen için birkaç yazı vereceğim. Son sıralarda daha çok Beth'le ilgilenmem gerekiyor. Örneğin dün gece geç saatlere kadar birlikteydik.» Öteki kadına döndü. «Şimdi Marie-Annette... şey, senden bir ricam var. Beni arayan olursa burada olmadığımı söyle, lütfen. Akşama kadar Beth'le birlikte olmak istiyorum.»

Beth'i kolundan hafifçe tutarak salonun öteki ucuna doğru yürüdü. Beth, Gabrielle'in öfkeyle soluduğunu işitir gibi oldu. Gerçekten de, kadıncağız müthiş sinirlenmiş olmalıydı.

Genç adam Beth'in yüzünü inceleyip, «Gevşesene biraz,» dedi. «Ne oldu sana? Seni ısırmak isteyen yok.»

«Gabrielle dışında. Kız arkadaşını neden kıskandırmak istediğini anlayabilmiş değilim.»

«Gabrielle Dubois benim asistanımdır,» dedi Gaetan. Ama Beth'in yüzünde ansızın beliren hayret dolu ifadeyi görünce duraksadı.

«Bu kişiselliğin ne anlama geldiği beni hiç ilgilendirmez, Mösyö,» dedi Beth, öfke dolu bir sesle. «Başkalarının özel hayatlarına ve aşklarına karışma âdetim yoktur.»

«Aşk, öyle mi? Bu sözcüğün ne anlama geldiğini biliyor musun bakalım?»

«Fırsat bulursam aşkın ne anlama geldiğini ben de öğrenebilirim, Mösyö!»

Bu sözleri sinirlerine hâkim olmaya çalışarak, müthiş bir zorlanma ile söylemişti. Tam o sırada Alain'i gördü. Bir an göz göze geldiler ve genç

adamın yüzü zevkle aydınlandı. Beth, Gaetan'ın dirseğini hafifçe tutan parmaklarından sert bir hareketle kurtuldu ve doğruca Alain'in yanına gitti. Bir an kendini Gabrielle Dubois'yi taklit ediyormuş gibi hissetti. O andan itibaren de hep onunla birlikte kaldı. Odasında oturup konuştular. Bir ara Gaetan'la göz göze geldi. Genç adamın hafif kısık bakışlarının anlamı çok açıktı : «Yalnız kaldığımızda görüşeceğiz, Matmazel!»

Ne var ki, eve dönme vakti geldiğinde genç adamın öfkesi tamamen geçmiş gibiydi. Yerine adeta bir çeşit kayıtsızlık gelmişti. Hemen hemen hiç konuşmadılar. Yol üstünde küçük bir kafede durup birer içki içtiler. Tekrar yola koyulduklarında genç adam, «Biraz hava almak iyi gelir diye düşünmüştüm,» dedi. Kafedeki suskunluğunu mazur göstermek istiyor gibi bir hali vardı.

Beth bir şey söylemedi. Karmakarışık duygular içindeydi. Biraz düş kırıklığına uğramıştı. Gaetan'ın onu kullanarak Gabrielle'i kıskandırmak istediği öyle açıktı ki. Aralarında bir şeyler olduğu besbelliydi. Özel sekreteri bile olsa insanın patronuna bu kadar sıcak davranması mümkün değildi. Her gün koşup onun kollarına atılmıyordu herhalde. Belki de yeni başlamış bir ilişkiydi. İçinde bütün gücüyle katılaştırmaya çalıştığı bir şeyler vardı Beth'in. Daha fazla düş kırıklığına uğramaktan, acı çekmekten korkuyordu. Ama aynı kıskandırma numarasını kendisi de yapmıştı. Neden peki? Bilemiyordu. Ama Alain'i gördüğü an içini bir intikam duygusu kaplamıştı.

«Bu gece birlikte çıkalım,» dedi genç adam, çok olağan bir şeyden söz ediyormuş gibi. Beth oturduğu yerde irkildi. Onunla göz göze gelmekten korkuyordu.

Olabildiğince nazik bir tavırla, «Özür dilerim ama imkânsız, Mösyö,» dedi.

«Neden?»

«Çünkü bu akşam için bir davet aldım ve kabul ettim.»

"Alain mi?»

Beth genç adamın bakışlarında beliren karanlık ifadeyi fark edecek kadar çevirdi başını.

«Doğal değil mi?» diye karşılık verdi. «Onunla birlikte çıkmamı kabul etmiştiniz.»

«Lütfen, bu kadar asap bozucu olma, Elizabeth.» Bunları söylerken arabayı tehlikeli bir manevrayla yolun sağına çekip durdurdu. «Beni tedirgin etmek için yaptın bunu ve başardın! Alain' le beraberliğin geleceği yoktur. Kendini onun kollarına bu kadar çabuk bırakacağını ummazdım doğrusu.»

«Kendimi onun kollarına bırakmış değilim! Çünkü ben Matmazel Dubois değilim. Kendisini erkeklerin kollarına bırakan o olmalı, ben değil! Alain'le aramızda uygar bir ilişki var. Beni davet etti, ben de kabul ettim. Hepsi bu kadar.»

«Gabrielle aşırı sıcak bir yapıya sahiptir,» dedi genç adam, hafifçe öksürdükten sonra. «Onun bu özelliğini herkes bilir. Tabii senin için durum farklı. Onu yeni tanıyorsun. Bu yüzden garibine gitmiş olabilir.»

«Böyle garip bir sahneyle karşılaşmaya hazır olmadığım doğru, Mösyö.»

Gaetan ona hayretle bakıyordu. Sessizlik uzayınca, «Neden bu kadar kızdığım anlayamıyorum,» diye mırıldandı. «Ne var bunda? Daha önce de söylemiştim, Gabrielle benim asistanımdır. Bir zamanlar model olduğu için bu işlerin nasıl yapılacağını çok iyi bilir. Dolayısıyla onun tecrübesinden yararlanıyorum. O olmasaydı bazı işleri çok zor yürütürdüm. Doğal olarak onunla bazı geceler çıkıyorum. Ne var bunda?»

«Beni ilgilendiren bir şey yok Mösyö,» dedi Beth

buz gibi bir tavırla. «Benim randevuma gelince, Alain beni saat tam on dokuz otuzda alacak ve birlikte akşam yemeği yiyeceğiz.»

«Umarım benim sorumluluğum altında olduğunu unutmamıştır,» diye dişlerinin arasından söylendi Gaetan.

«Ben çocuk değilim, Mösyö. Bana bir şey olmaz.» Beth bu sözleri alaycı bir tavırla söylemeye çalışmıştı.

«Ona ne şüphe,» diye söylendi Gaetan. Sonra yüzünde düşünceli bir ifadeyle uzun uzun Beth'i süzdü. «Senin ya odanda ayna yok ya da dış görünüşünün farkında değilsin. Düşündüm de, Marie-Annette'e hak verdim. Mükemmel bir model olabilirsin. Olağanüstü güzellikte, muhteşem bir model!» Parmaklarını yavaşça Beth'in yanaklarında dolaştırdı. «İngilizlere özgü bu ten gerçekten de harikulade ve pürüzsüz.»

Genç adamın parmakları yanağına dokunduğu an Beth taş kesilmişti adeta. Gaetan taktik mi değiştirmişti, yoksa içinden geçenleri mi söylüyordu?

Bir an göz göze geldiler. Sonra genç adamın bakışları yavaşça Beth'in dudaklarına kaydı.

«Hiç de fena bir fikir değil,» diye mırıldandı, dalgın dalgın. Sonra derin bir iç çekti. «Pekâlâ,» dedi. «Bu kadar çok istiyorsan Alain'le çıkabilirsin. Ama kendine dikkat et.»

Beth başını salladı. Ama o anda ikisi de Alain'i düşünmüyorlardı. Genç adam onu birden omuzlarından tutup kendine doğru çekti ve Beth dudaklarının aralandığını hissetti. Gaetan'ın ona doğru eğildiğini, yüzünü iyice yaklaştırdığını fark etti. Kaçabilecek vakti vardı, ama nedense yerinden bile kımıldamadı. Vücuduna garip bir sıcaklık yayılmış, bir an için kafasının içindeki bütün düşünceler kaybolup gitmişti. Tuhaf bir açlık duy-

gusuyla yasak meyvayı tatmak istiyordu şimdi. Bir kedi gibi ona doğru sokuldu.

Başlangıçta çok tatlı, yumuşak bir öpüşmeydi bu. Ama sonra birden kışkırtıcı bir hal aldı. İlk kez böyle bir şey oluyordu. Beth şaşırmış, biraz da düş kırıklığına uğramıştı.

Vücudunu geriye doğru çekerek, «Neden, neden yapıyorsun bunu?» dedi soluk soluğa.

«Belki de dayanamadığım için,» diye karşılık verdi genç adam. «Fransa'da dostça başlayan bir öpüşme uzun süre aynı biçimde süremez. İngiltere'dekinden çok farklıdır.» Beth gözlerini yumdu. Genç adamın saçlarını, sonra boynunu okşayan elinin hoş temasını hissediyordu. Gözlerini açtığında onun derin bakışlarıyla karşılaşarak ürperdi.

«Uygarca bir davranış değil bu,» diye mırıldandı. Kısa bir an durdu, sonra intikam alırcasına, «Alain daha uygarca davranırdı,» diye mırıldandı. Ama karşılaştığı tepki umduğundan çok farklı oldu.

Genç adam başını arkaya atarak küçük bir kahkaha koyverdi. «O adımlarını çok iyi ayarlar ve hedefine adım adım ulaşır. Neyse, şimdi bunları konuşmanın anlamı yok. Nasıl istersen ma **chère**. Bu gece seni serbest bırakıyorum. Ben de dışarı çıkar istediğim gibi eğlenirim. İtiraf etmeliyim ki Gabrielle'i düş kırıklığına uğrattığım için biraz pişmanım. Unutturma da sana anahtarı vereyim. Madam Benoir televizyonun karşısına bir kez oturdu mu dünyayı yıksan işitmez. Ben de ancak sabaha karşı eve dönerim.»

Birkaç hafta boyunca Alain'le çıkmak Beth'in hayatının doğal bir parçası haline geldi. Gün geçmiyordu ki bir piknik veya bir akşam yemeği için Beth'i aramasın. Aslında onunla brilikte olmak

Gaetan'la birlikte olmaya kıyasla çok daha rahatlatıcıydı. En azından genç kız kendini diken üstünde hissetmiyordu.

Beth bu yeni hayata hızla uyum sağladı. Gün geçtikçe kendine olan güveni daha da artıyordu. Biraz kilo almıştı ve bu haliyle daha güzeldi. Gaetan'ı oldukça seyrek görüyordu artık. Genellikle yemek saatlerinde karşılaşıyorlardı. Akşamları Gaetan ya evde olmuyordu ya da odasına kapanıp saatlerce çalışıyordu. Bu durum Beth'i tedirgin etmeye başlamıştı. Onunla ne zaman karşılaşsa bir panik yaşıyordu artık.

Bir sabah Gaetan yola çıkmaya hazırlanırken, «Alain'le bu akşam için bir planınız var mı?» diye sordu.

«Şey... hayır, hiç konuşmadık,» dedi Beth sakin görünmeye çalışarak. Genç adamın araştırıcı bakışları altında kendini her zamankinden daha rahatsız hissediyordu.

«Güzel. Bu akşam sizi bekleyen bir görev var.»

«Görev mi? Ne demek istiyorsun?»

«O kadar endişelenme, canım. Sadece bir moda gösterisi. Özel bir gösteri değil. Bu yüzden eleştirel bir bakış açısıyla izlememiz gerekecek. Biliyorsun, Alain bu işlerden çok iyi anlar. Saat on dokuz otuzda yola çıkabiliriz. Önce bir akşam yemeği olacak, sonra gösteri. Daha sonraya da bir şeyler koymuş olabilirler. Ama gösteriden sonra canımız istemezse, ayrılabiliriz.»

«Oh çok güzel, çok sevindim,» dedi Beth. Aşırı bir sevinç gösterdiğinin farkında değildi o an. Yüzü pembeleşmiş, bakışlarına bambaşka bir parlaklık gelmişti.

«Hayatının en güzel yanlarına karşı bir ilgi geliştirdiğini görüyorum,» diye mırıldandı genç adam. «Yeni giysiler almalısın. Önümüzdeki hafta salona uğrayıp...»

«Giysilerim yeterli,» diyerek onun sözünü kesti Beth. «Teşekkür ederim.»

Gaetan güldü. «Giysilerim yeterli diyen bir kadına ilk kez rastlıyorum. Günün birinde nasıl olsa bu işi bırakacağım. Bu yüzden kendini iyi hazırlamalısın. Bir sonraki koleksiyona başladığımız zaman, senin için özel bir dizayn hazırlamayı düşünüyorum.» Baş parmağıyla yavaşça Beth'in çenesini okşadı.

«Bu akşam çok güzel giyinmeni istiyorum,» dedi yumuşak bir sesle. «İstersen Madeleine'i ara, çıkıp bir şeyler alın. Tabii Vernais olması şartıyla.»

Genç adam çıkıp gittiğinde Beth hâlâ gülümsemekte olduğunu fark etti. Hemen hazırlanmaya başladı.

Gaetan saat tam on dokuzda onu Rolls-Royce' la aldı. Kapıda buluştuklarında Beth'e öyle bir baktı ki, genç kız o anda kulaklarına kadar kızardığını hissetti. Gaetan gerçekten de çok yakışıklıydı.

Üzerinde beyaz bir ceket vardı. Beth'e hayran hayran bakarak, «Aman Tanrım,» diye mırıldandı. «Gözlerime inanamıyorum. Ne zaman senin için bir giysi düşlesem üzerinde görüyorum.» Onu tepeden tırnağa uzun uzun süzdü, sonra kolunu uzattı.

Beth'in üzerindeki giysi saf ipektendi. Şampanya rengi saçlarına çok iyi uyuyordu.

«Bir dakika,» dedi Gaetan, ansızın aklına çok önemli bir şey gelmiş gibi. «Bu elbiseye mücevher gerekir.» Bakışları Beth'in çıplak boynuna takılmış gibiydi. Bu bakışlardaki mesaj çok açıktı. Bunun anlaşılmasından korkuyormuş gibi, aceleyle Beth'i içeri soktu.

Az sonra onun boynuna harikulade bir inci gerdanlık takıyordu.

Alain'i evinden aldılar. Genç adam Beth'e uzun uzun iltifatlarda bulundu. Arabanın arka koltuğuna oturduktan sonra Beth onun bakışlarını hep ensesinde hissetti.

Alain bir ara, «Bu gece Gabrielle de orada olacak, sanırım,» dedi.

«Orada buluşacağız, sonra bizimle birlikte dönecek,» diye karşılık verdi Gaetan. Ve o anda Beth'in mutluluğu yavaşça soldu. Demek Gaetan Gabrielle'le birlikte olacaktı.

Yol boyunca konuşmadılar.

Yemek oldukça kalabalıktı. Şık giysili insanlar, hafif yemekler ve su gibi akan şampanya. Gabrielle, Gaetan'ın yanından ayrılmıyor ve Beth'le göz göze gelmemek için özel bir çaba harcıyordu. Çok şık ve güzeldi. Beth daha çok Alain'le, arada bir aynı masada oturdukları Marie-Annette'le konuşuyordu.

Daha sonra gösteri başladı. Modeller birbiri ardısıra dünyanın en güzel giysilerini sunuyorlardı. Beth adeta heyecanlanmıştı. Bir ara başını çevirince Gaetan'ın soru dolu bakışlarıyla karşılaştı.

Genç adam ona doğru eğilerek, «Beğendin mi, Beth?» diye fısıldadı.

«Ah, evet, çok çok güzel!»

Genç adamın gözlerinin içi gülüyordu. «Nasıl olur, nasıl böyle konuşabilirsin?» dedi. «Bu giysileri ben yapmadım ki. Siz kimden yanasınız, Matmazel, sorabilir miyim?»

«Şey... ben, daima sizin yanınızdayım.»

Bu sözleri onun gözlerinin içine bakarak söylemişti. Öyle etkileyici bir andı ki, içinde bir şeylerin altüst olduğunu hissetti. O sırada Gabrielle'i fark etti. Az ilerden başını uzatmış ilk kez Beth'e bakıyordu. Hafif kısık gözlerinde nefret dolu bir ifade vardı.

Gösteri bittikten sonra dans salonuna geçtiler. Beth, Alain'le dans etti, Gaetan ise Gabrielle'le. Bu durum oldukça can sıkıcıydı. Bir ara, 'Bütün bunlar bitse de, eve dönsek,' diye geçirdi genç kız içinden. Her şey çok güzeldi aslında. Yemek, gösteri, müzik, çevredeki insanlar. Ama eksik olan bir şey vardı ve Beth bunun ne olduğunu kendine bile itiraf etmeye cesaret edemiyordu.

Eve dönüyorlardı artık. Arabanın arka koltuğunda Beth, Alain'le birlikte oturuyordu. Gaetan'ın yanında ise Gabrielle vardı.

Alain, aklına ne gelirse konuşuyor, sürekli espriler yapıyordu. Arabanın içi karanlıktı. Kimseye sezdirmemek için özel bir çaba harcadığını belli ederek Beth'in elini tuttu bir ara.

Gaetan hiç konuşmuyor, Gabrielle ise kendinden emin görünüyordu. Uzun yıllar birlikte yaşamış gibi bir halleri vardı. Bu yemek, gösteri ve her şey onlar için çok doğaldı. İlk kez çıkmadıkları çok belli oluyordu.

Beth bütün gücüyle Alain'in söylediklerine ilgi göstermeye, konuşmaya mümkün olduğu kadar katılmaya çalışıyordu. Aslında bunu bütün gece boyunca yapmış ve neredeyse bitkin düşmüştü. Sonunda Alain evinin önünde arabadan indi de rahatladı. Sırtını koltuğa vererek karanlığın içinde gözlerini yumdu.

Gerektiğinden fazla gevşemiş olmalıydı. Belki şampanyanın etkisinden hafifçe uyuklamaya başladı. Yüzüne çarpan sert gece rüzgârıyla uyandığında Gaetan'ın bakışlarıyla karşılaştı. Genç adam camı açmıştı.

«Öne geçsene.»

«Ama... Gabrielle nerede?»

«Evinde. Onu az önce bıraktım.»

«Ama ben, sanıyordum ki... Onun da bizimle birlikte geleceğini sanıyordum.»

«Neden böyle düşündüğünü anlayamıyorum,» dedi Gaetan soğuk bir sesle. «Ayrıca neden arkada oturduğunu da anlayamadım. Öne, benim yanıma oturabilirdin. Alain'den ayrılmak istemiyormuş gibi bir halin vardı. Yoksa yanılıyor muyum? Dönüşte de benim yanımda olmanı isterdim.»

«Ama orada Gabrielle vardı.»

Bunu öyle şaşkın bir tavırla söylemişti ki, Gaetan güldü. Arabadan inip arka kapıyı açtı ve Beth'i öne aldı.

«Daha önce de söyledim, Gabrielle benim asistanımdır. Ama bu tür davetlerde bana eşlik eder. Bana ait biri değil yani. Senin için bazı bakımlardan tedirgin edici olabilir, ama işini iyi bilen biridir. Ayrıca ona çok ihtiyacım var.»

«Ben de bütün bu açıklamaları neden yaptığım anlayamıyorum,» dedi Beth. «Alain'le birlikte arkada oturmamın bir sebebi daha var, tabii. Benimle konuşmak istiyordu. Arkaya oturarak bunu daha kolay yapabilirdik.»

«Bu gece gevezeliği üzerindeydi. Seni çok yordu. Kendisine sorsan, bunun farkında bile değildir. Yine de çok sıkıldığın bir gerçek. Sohbetten hoşnut olsaydın, Alain arabadan iner inmez bir kedi gibi oracığa kıvrılıp uyumazdın.»

«Hiç de değil!»

«Evet, öyle! Bütün gece seni dikkatle inceledim. Ne düşündüğünü, ne hissettiğini anlamaya çalıştım. Ayrıca bu ilk değil, ne zaman Alain'le buluşsan ilk fırsatta bir köşeye kıvrılıp uyuyorsun.»

«Hayır!»

«Daha geçenlerde gördüm. Kütüphanedeki kanepenin üzerinde uyuyordun. Okuduğun kitabı yere bırakmıştın ve ayakkabılarını çıkarmıştın. O gece de Alain'le buluşmuştun, gayet iyi hatırlıyorum.»

«Şey... heyecandan olamaz mı?»

«Heyecan mı? Bu gece seni heyecanlandıran şeyin ne olduğunu sorabilir miyim? Alain mi, yoksa izlediğin giysiler mi?»

«Belki de yorgunluktandır,» diye mırıldandı Beth. Genç adamın bakışlarından, çok eğlendiği belli oluyordu. Arabayı hareket ettirdi. Tekrar yola koyuldular. Farların aydınlattığı yol önlerinde uzayıp gidiyordu.

«Beni neden uyandırdığını ve buraya oturttuğunu sorabilir miyim?»

Derin bir sessizlik oldu. Besbelli ki genç adam konuşmak istemiyordu.

«Yalnızlıktan sıkılmış olamaz mıyım?» dedi neden sonra. «Ayrıca benim yanımda uyuman senin için daha güvenli olur. Döşemeye yığılırsan seni kaldırıp yerine oturtabilirim.»

Beth derin bir iç çekti. Bu çocuk muamelesi daha ne kadar devam edecekti?

Eve geldiklerinde Beth hemen odasına çıktı. Çok yorgundu ve bir an önce uyumak istiyordu. Tam giysisini çıkarmak üzereyken kolyeyi unuttuğunu fark etti. Hemen telaşla odadan çıktı. Bereket Gaetan henüz yatmamıştı. Onu kütüphanede buldu. Genç adam Beth'i karşısında görünce şaşırdı.

«Sana nasıl yardım edebilirim, Beth?»

«Kolyeyi iade etmeyi unutmuşum.»

«Ah, evet. İçeri gel. Onları yerine koyalım.»

Gaetan kolyeyi çıkarırken Beth soluğunu tuttu. Genç adam elinde tuttuğu kolyeye dalgın dalgın bakarak, «Geceyi boynuna sarılarak geçirdikleri için onları kıskanıyorum,» diye mırıldandı.

Beth böyle bir lafı hiç beklemiyordu. Genç adamın bakışlarından yüzünün kıpkırmızı olduğunu fark etti. Kapıya doğru yürümek üzereyken Gaetan onu durdurdu. Dostça gülümsüyordu.

«Seni kızdırdıysam özür dilerim, Beth. İyi geceler.»

Onun yüzünü yavaşça avuçlarının arasına aldı, sonra yanağına küçük bir iyi geceler öpücüğü kondurdu. Beth biraz daha bozuldu. Ancak bir çocuk böyle öpülebilirdi. Genç adamın bakışlarında alaycı bir ifade görür gibi oldu. Neden böyle davranıyordu? Acaba kasten mi yapıyordu? Gabrielle'e nasıl davranıyordu, kim bilir?

Gabrielle'in yüzü ve dudakları bir an gözlerinin önüne geldi. Bütün gece bu hayalle uğraşacağını anladı. Bundan kurtulmak için bir şeyler yapması gerekiyordu. Ayak parmaklarının ucunda yükselerek dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. Yumuşak ama uzun uzun öptü onu.

Şaşırmıştı. Evet sonunda onu, Gaetan'ı şaşırtmıştı! Genç adam dudaklarıyla ona yanıt verdi. Sonra başını yavaşça geriye doğru çekip onun gözlerinin içine baktı.

Bakışlarında öyle keskin, yüzünde öyle sert bir ifade vardı ki, Beth bir anda paniğe kapıldı. Genç adamın kolları onu bir hamlede kavrayıverdi. Hayır, bu kollar asla bu kadar sert olmamıştı. Beth hafif bir baş dönmesiyle dudaklarını ona bıraktı.

Öpüşme uzadıkça titremeye başladı. Gittikçe derinleşen bir öpüşmeydi bu. Beth'in başı dönmeye başlamıştı. Ellerinin genç adamın ensesinde sıkıca kenetlenmiş olduğunu, vücudunu onun geniş göğsüne doğru bastırdığını fark etti. Ellerini omuzlarına dayayarak yavaşça itti onu.

Hayır, Gaetan'm yüzünde az önce gördüğü ifade değişmemişti.

«Az önce neyi kanıtlamaya çalışıyordun?» diye sordu genç adam. Bakışlarıyla onu yakmak istiyordu adeta. Çene kasları sinirli sinirli oynuyordu. Beth bir şeyler söylemesi gerektiğini düşündü.

Böyle susmaya devam ederse korktuğu anlaşılabilirdi ve bu da hiç hoş olmazdı.

«Çocuk olmadığım, yetişkin bir kadın olduğunu mu kanıtlamaya çalışıyordun yoksa? Buna ne gerek var. Çocuk olmadığını gayet iyi biliyorum. Özel olarak ve böyle şeyler yaparak kanıtlaman gerekmez. Yoksa bana bir erkek olduğumu mu hatırlatmak istedin? Belki de her ikisi?»

Yüzünü ona biraz daha yaklaştırdı. Bu arada vücudunu sıkı sıkı tutmaya devam ediyordu.

«Benimle oynamak çok tehlikelidir,» diye mırıldandı. «Ama Alain gibi bir adamla oynamak çok daha tehlikeli olabilir. Hem senin için, hem de onun için!»

Bölüm Altı

«Ben... oynamadım, ya da buna benzer bir şey yapmadım,» diye kekeledi Beth. Çok korkmuştu. Genç adamın bakışlarında gerçekten de müthiş bir öfke vardı. «Az önce yaptığım şeyden ötürü özür di...»

«Bana bir şey yapmış değilsin. Ayrıca ortada bir şey varsa bunun sorumlusu benim. Seni ben teşvik ettim, hatta kışkırttım. Çok gençsin Beth. Seni koruyayım derken biraz fazla sahip çıktığımı düşünmeye başladım. Asıl ben senden özür dilemeliyim.» Bakışlarındaki öfke kaybolmuştu. Onun yerine derin bir keder çökmüştü.

«Hayır,» diye bağırdı Beth. «Bu senin hatan değildi. Benimle ilgili bütün sorumlulukları yüklenmek zorunda değilsin. Ayrıca ben... kıskandım. Evet çok kıskandım. Bu yüzden ortada eğer bir hata varsa tamamen bana ait.»

«Kıskandın mı?»

Genç adam ona biraz yaklaştı. Kuşkuyla bakıyordu.

«Seni anlayamıyorum, Beth. Kimi kıskanıyorsun? Alain'le arandaki ilişki...»

«Alain'le ilgisi yok bunun. Ben... Gabrielle'i kıskanıyorum.»

Genç adamın gözlerinin kenarlarında küçük kırışıklıklar belirdi. Gülmek üzereydi. Elini Beth'e doğru uzattı, ama son anda dokunmadan çekti.

«Anlıyorum,» diye mırıldandı. «Ya da en azından anladığımı sanıyorum.» Beth'in gözlerinin içine bakarak derin bir soluk aldı. Sonra yavaşça

kolunu tutarak, «Gel küçüğüm,» dedi. «Bir dakika otur, lütfen.»

Beth'i geniş koltuklardan birine oturttu. Kendisi de geçip karşısına oturdu. Ayak ayak üstüne atarak kollarını kavuşturdu. Bir süre yüzünde dalgın bir ifadeyle tavanı seyretti.

«Ne diyeceğimi bilemiyorum, Beth. Sana daha önce pek çok kez söylediğim şeyleri şimdi tekrarlamak durumundayım. Bu da tabii çok can sıkıcı. Gabrielle benim iş hayatımın bir parçasıdır. Yıllardır birlikte çalışırız. Doğru, pek çok ortak noktamız var. En azından birçok konuda sürekli tartışmak zorundayız. Bu gece çok güzel vakit geçirdik, ama bu sadece eğlence değildi. Gerek benim için gerekse Gabrielle ve Alain için, bu bir görevdi. Yani orada bulunmakla biz bir iş yapmış olduk.»

«Ama Gabrielle'in bakışları... Bana öyle kötü bakıyordu ki.»

«Belki o seni kıskanmıştır.» Öne doğru eğilerek yumuşak bir tebessümle Beth'in gözlerinin içine baktı. «Gabrielle ona gösterdiğim ilgiyi kaybetmek istemez. Oldukça da kıskançtır. Ayrıca eminim senin burada benimle birlikte kalmandan hiç hoşlanmıyor. Çok genç ve çok güzelsin. Sonra, seni şımarttığımı görüyor.»

«Şımartmak mı?»

«Elbette. İtiraf etmeliyim ki bunu büyük bir zevkle yapıyorum. Bak Beth, bütün amacım seni bir hayat tarzından diğerine güvence içinde ulaştırmaktan ibaret. Bu kolay bir iş değil. Bu arada bazı hatalar yapmış olabilirim. Bunu açıkça kabul ediyorum.»

Yerinden kalkıp Beth'e yaklaştı. Koltuğun kenarına yavaşça oturdu.

«Seni görüp de büyülenmeyecek erkek yoktur. Karşılaştığım an fark ettim bunu. Sana hayatı

öğretmek çok dikkat isteyen ve bazen tehlikeli olabilen bir iş. Biliyor musun, bu gece gösterdiğin tepki beni çok şaşırttı. Bir an için kendimi kaybettim. Hatta senin kim olduğunu bile unuttum.»

«Peki başka ne yapabilirdin?»

Gaetan bir süre düşündü. Sonra sözcükleri dikkatle seçerek, «Gülüp geçebilirdim,» diye mırıldandı.

«Peki neden yapmadın bunu?»

Genç adamın yüzüne bakıyordu bunları söylerken. O güzel yüzün biçimli ve keskin hatlarını belleğine kazımak istiyordu sanki.

«Yapmadım, yapamadım, çünkü çok tatlıydın. Dudaklarını uzattığın an bunun hayatın bana küçük bir ödülü olduğunu hissettim. Tam böyle değil belki... Kendimi alıkoyamadım diyelim istersen. Senin için çok önemli biri olmadığımı düşünüyorum, **chèrie.**»

«Önemlisin,» dedi Beth, heyecanla. «Bana hep iyi davrandın. Oysa ben bazen seni yanlış anladım, sanıyorum.»

Genç adam onu elinden tutup ayağa kaldırdı. «Bundan sonra sana karşı daha anlayışlı olmaya çalışacağım, Beth. Bir daha öpüşmek yok, tamam mı?»

Beth şaşırmış, düş kırıklığına uğramıştı. Yüzünün pembeleştiğini hissetti.

«Sen tek kelimeyle nefis bir kızsın,» dedi Gaetan, onu kapıya doğru götürürken. «Davranışımı mazur göstermek için söylemiyorum bunu. Şimdi doğruca yatağa. Güzel bir uyku çekmelisin. Senin için çok yorucu bir geceydi.»

Beth tam kapıdan çıkmak üzereyken durup ona döndü. «Gaetan,» dedi. «Alain'le çıkmaya devam etsem mi? Aslında, onunla birlikte olmaktan hoşlanıyorum, ama...»

Gaetan gülümsedi. «Bence bir sakıncası yok,»

dedi yumuşak bir sesle. «Eğer karar verirsen eylül'de üniversiteye başlayacaksın. Başlangıçta dersler çok ağır olur. Dolayısıyla bütün zamanını okula vermek zorunda kalırsın. Ayrıca orada seninle aynı yaşta pek çok insanla karşılaşacaksın, yeni dostluklar kuracaksın. Alain'le çıkmak Paris hayatı hakkında tecrübe kazanmanı sağlar. Ayrıca daha riskli olabilecek ilişkilere hazırlanmış olursun. Eylül geldiğinde kendi ayaklarının üzerinde yürümeyi öğrenmiş olacaksın. Böylece bir koruyucuya ihtiyacın kalmayacak.» Bunları söyledikten sonra arkasını döndü ve raflarda bir kitap arar gibi yaptı.

Odasına çıktığında Beth derin bir yalnızlık duygusuna kapıldı. Yatağına girdiğinde o gece yaşadığı bütün olaylar, gördüğü insan yüzleri birbiri ardısıra gözlerinin önünden geçmeye başladı. Gabrielle'i kıskanmıştı. Ve kadının bakışlarında gördüğü nefret dolu ifadeyi yanlış yorumladığını hiç sanmıyordu.

Gaetan'ın dudaklarının tadını hissediyordu hâlâ. Göz kapakları ağırlaştı. Karmakarışık rüyalarla dolu derin bir uykuya doğru sürükleniyordu.

Artık Gaetan'ı pek az görüyordu ve en önemlisi onun nasıl yaşadığı hakkında bir fikre sahip değildi. Ama onun Gabrielle'le birlikte olduğunu seziyordu. Gabrielle sık sık birlikte olduklarını kendisi söylemişti. Bunun platonik bir ilişki olmadığı apaçık ortadaydı. Bu düşünceleri kafasından atmaya çalışıyor ve sık sık Alain'le çıkıyordu.

Alain onunla birlikte olmaktan memnundu. Beth'e karşı neşeli ve mümkün olduğu kadar öğretici olmaya çalışıyordu. Yolda yürürlerken arada bir onun elini tutuyordu. Bu daha çok bir dostluk belirtisi gibiydi. Beth onun yanında rahattı. Gaetan'dan sonra bir erkekle öpüşmeyi ha-

yal bile etmemişti. İnsanların Paris'te sürdürdükleri hayat tarzına bakılırsa bu pek de normal değildi.

Her neyse, Beth yeni ve değişik tecrübeler yaşamak istemiyordu. Bu konularda fazla düşünmemeye karar vermişti.

Hayatı önceden planlandığı gibi normal ve sakin bir seyir izliyordu. Ta ki bir gece Alain'in arabası ıssız ve karanlık bir yolda ve hiç beklenmedik bir anda stop edene kadar.

«Ne oldu?» diye sordu Beth. Dışarda hafif bir rüzgâr karanlığın içindeki ağaçların dallarını hışırdatıyor, gökyüzünde yıldızlar parlıyordu.

«Tanrı bilir,» diye söylendi Alain. «Şu anda bildiğim tek bir şey var, Gaetan arabanın bozulduğuna asla inanmayacaktır.»

«Senin hatan değil ya. Ayrıca Gaetan şu anda evde değildir. Her zamanki gibi.»

«Saat gece yarısına geliyor,» diye söylendi Alain. Çok endişeli görünüyordu. «Gaetan'a öyle şeyler söylemeliyim ki, kızmaması için...»

Beth gülmeye başladı. «Aman Tanrım,» dedi. «Nasıl böyle şeyler söylediğini anlayamıyorum doğrusu. Koskoca adamsın.»

«Ve sen de koskoca bir kadınsın, **ma chère.**» Derin bir iç çekti. «Gaetan bana güvenir. Ama o eski hikâyeyi, yani ıssız bir yolda bozuluveren araba hikâyesini anlatırsam bana asla inanmayacaktır. Böyle durumlarda Gaetan çok tehlikeli olur. Özellikle konu seninle ilgiliyse.»

«Evet,» diye mırıldandı Beth. «Büyük bir sorumluluk duygusuna sahip. Benimle ilgilenmeyi bir görev olarak benimsiyor.»

«Ona ne şüphe,» dedi Alain. Sesinde belli belirsiz alaycı bir şeyler vardı. «Göreceğiz.»

Alain dışarı çıkıp arabanın kaportasını açtı. Zaman geçtikçe Beth tedirgin olmaya başladı. O

böyle dışarda uğraşırken sıcak ve rahat arabanın içinde oturmak doğru değildi. Sonunda dayanamayıp dışarı çıktı.

Genç adamın omzuna dokunarak, «Bak aklıma ne geldi,» dedi. «İki-üç yüz metre ötede küçük bir kafe var. Oraya gidip hem sıcak bir şeyler içebilir, hem de insanlardan yardım isteyebiliriz.»

«Oyle mi?»

Alain'in yüzünden çok sıkıntılı olduğu belli oluyordu. Beth hemen atıldı. «Tabii,» dedi. «Ayrıca orada telefon da var. Bize yardım edecek birini bulamazsak telefonla tamirci çağırabiliriz. Ya da Gaetan'a telefon ederiz. O nasıl olsa bir çaresini bulur.»

Alain arabanın kaportasını kaparken, «Sen git, ben arabanın yanında kalayım,» dedi.

Beth yola koyuldu. Gerçekten de yüz metre sonra kafenin ışıkları görüldü.

Fakat burası Beth'in hayal ettiği gibi bir yer değildi. Belki de gecenin bu saatinde müşterisi değişiyordu. İçerde boğucu bir hava vardı. Masalarda oturan erkekler içeri girdiği andan itibaren başlarını çevirip onu adeta seyretmeye başladılar. O anda Beth kıyafetinin ve görünüşünün böyle bir yere hiç uygun olmadığını fark etti. Üstünde çok şık bir Vernais vardı ve saçları dışardaki hafif rüzgârın da etkisiyle biraz dağılmıştı.

Doğruca tezgâhın gerisinde oturan şişman adama yöneldi.

«Telefon edebilir miyim, Mösyö?» Sesine özel olarak soğuk ve resmi bir hava vermeye çalışmıştı.

«Elbette Matmazel, telefon arkada,» dedi adam. Yüzünde sırnaşık bir tebessüm belirmişti. Beth hızlı adımlarla telefona yürüdü. Gaetan'm evde olması için dua ediyordu.

Numarayı çevirirken elleri titredi.

«Alo.»

«Gaetan, benim, Beth.»

Bir şeyler daha söyleyecekti, ama fırsat olmadı. Öteki uçtan Gaetan'ın endişe, hatta panik dolu sesini işitti.

«Ne oldu? Neredesin sen? Cevap ver çabuk!»

«Bir dakika. Fırsat verirsen anlatacağım. Alain'le eve dönüyorduk. Yolda arabası bozuldu.» Çabuk çabuk konuşarak bulundukları yeri tarif etti. Bu arada Gaetan söylenmeye devam ediyordu. Sonunda dayanamayarak, «Lütfen yeter, Gaetan,» diye bağırdı. «Ben iyiyim, ama yardımına ihtiyacımız var. Alain arabayı çalıştıramıyor. Çok uğraştı, ama olmadı. Şu anda sana yol üzerindeki bir cafeden telefon ediyorum.»

«Oraya kadar tek başına karanlığın içinde yürüdün, öyle mi? Ben gelene kadar bir yere kımıldamayacaksın. Anladın mı? Orada durup beni bekleyeceksin.»

«Bir dakika,» diye bağırdı Beth, panik içinde. «Burada bekleyemem! Duyuyor musun, burada bekleyemem seni!» Sonra sesini alçaltarak, «Uygun bir yer değil burası. Bir sürü karanlık suratlı adam var içerde ve...»

«Araba ne kadar uzakta?»

«Birkaç yüz metre.»

«Pekâlâ. Oradan çık ve arabaya dön. İçeri gir ve kapıları kilitle. Birkaç dakika sonra oradayım.»

Beth telefonu kapattı, kasada oturan adama parayı ödeyip kimseyle göz göze gelmemeye çalışarak kafeden çıktı. Hızlı adımlarla karanlık gecenin içinde yürüdü. Takip edilmediğini anladığında rahatladı.

Alain arabanın içinde oturuyordu. Kapıyı açıp onun yanına geçti. «Bu adamı anlayamıyorum,» diye söylendi. «Gösterdiği aşırı ilgi ve endişe bazen bana gülünç geliyor.»

«Zamanla alışırsın,» diye mırıldandı Alain. Üz-

gün görünüyordu. Beth'e dönerek, «Birlikte çıkmamıza artık izin vermeyecektir,» diye ekledi.

«Oh, ne saçma!»

Birkaç dakika sonra Gaetan'ın arabasının farları göründü. Araba büyük bir hızla yaklaştı ve acı bir frenle durdu. Gaetan kapıyı çarparak dışarı çıktı. Doğruca onlara yaklaştı ve Beth'in oturduğu taraftaki kapıyı açarak, «İn aşağı,» dedi. Sesinden, öfkesine hâkim olmaya çalıştığı anlaşılıyordu. Bu arada Alain de aşağı indi. Gaetan genç adamla göz göze gelmemeye çalışarak, «Garaja telefon ettim,» diye açıkladı. «Yarım saate kadar gelip arabanı alacaklar. Beth'i hemen eve götürmek istiyorum.»

Alain bir şey demedi. Başını sallamakla yetindi. Beth, Gaetan'ın peşi sıra arabaya doğru yürürken dönüp ona el salladı. Yol boyunca hiç konuşmadılar.

Eve girdiklerinde salondaki ışığı yakıp ona yaklaştı. Dikkatle yüzüne bakarak, «İyi görünüyorsun,» diye mırıldandı.

«Beni korkutmaktan vazgeçersen daha iyi olacağım.»

«Peki ya sen, sen beni korkutmadın mı? Karanlık bir arabanın içinde Alain'le yalnız kalıyorsun. Sonra ıssız yollarda yürüyerek gecenin bu saatinde bir sürü vahşi adamın doldurduğu bir kafeye giriyorsun. Düşünmek bile istemiyorum. Ya sana bir şey olsaydı?»

«Bana bir şey olmadı, Gaetan. Aptalca davrandığımı kabul ediyorum. Arabadan çıkmayabilirdim ya da o kafeye Alain'le birlikte gidebilirdim.»

«Çok kötü şeyler olabilirdi. Bütün gece dışarda kalabilirdin. O arabanın içinde ve Alain'le birlikte. Sen Alain'i ne sanıyorsun? O arabanın nasıl çalıştığını bile bilmez.» Amerikan bara doğru yürüdü.

«Bir brandi içer misin?»

«Hayır, teşekkür ederim,» diye mırıldandı Beth. Yorulmuştu. «Bana bu kadar bağırman gerekmezdi.»

«Sana bağırmıyorum ben,» diye öfkeyle haykırdı Gaetan. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Beth'e yaklaşıp omuzlarından tuttu. «Sana elini sürdü mü?»

«Hayır,» dedi Beth, bakışlarını kaçırarak. «Sana telefon edeceğimi söylediğim zaman ferahladı. Yanından uzaklaşacağım için.»

«Yine de seni yalnız bırakmamalıydı.»

«Başka seçeneği yoktu. Onu beklemeden hemen uzaklaşıp gittim.»

«Neden peki? Tek başına, o karanlıkta.»

«Nedenini bilmiyor musun? Sana telefon etmek istedim ve bu yüzden...»

«Alain'in yanında kendini güvende hissetmiyordun belki de.»

«Hayır... evet, şey, istedim ki...»

«Sorunu tek başına halletmek istedin. Böyle ufak tefek işlerin üstesinden gelebilecek kadar büyüdüğünü bana kanıtlamak istedin.»

«Hayır, hiç anlamıyorsun!»

Gaetan onun çaresizliğini fark etmiş gibi gülümsedi. «Neyse,» dedi. «Başına bir şey gelmediğine sevindim. Şimdi gidip yatsan iyi edersin, Beth.» Bunu yumuşak bir sesle, eliyle merdivenleri işaret ederek söylemişti.

«Hemen garaja telefon etmeliyim. Kimseyi bulamazsam... O zaman kendim giderim. Tabii önce sakinleşmem gerekiyor. Yoksa elimden bir kaza çıkabilir.» Karanlık bakışlarını Beth'in yüzüne çevirerek bir süre kımıldamadan durdu. «Bir süre kadar sadece benimle çıkmak durumunda kalacaksın,» diye mırıldandı.

«Neden?»

«Neden mi? Tabii ki Alain'i cezalandırmak için. İyi akşamlar, chèrie.»

Beth odasına girdiğinde kalbinin acıyla, hızlı hızlı çarptığını hissetti. Gaetan'ın o gece neler hissettiğini anlamıştı. Yatağına uzanıp bakışlarını tavana çevirdi. Hayal kurmamalıydı. Gaetan'ın endişesi doğal bir koruma içgüdüsünden kaynaklanıyor olabilirdi. Kendisini hâlâ onun velisi olarak görüyordu. Alain'e biraz ayıp olmuştu. Sabah ilk işi ona telefon etmek olacaktı.

Soyunup yatağın içine girdi. Gaetan'ın son söylediği sözleri hatırlayınca yüzünde mutlu bir tebessüm belirdi. Bu sözlerin anlamı çok açıktı. En azından birkaç gün Gaetan'la birlikte olacaklardı. Gaetan gittikçe onun dünyasının merkezi haline geliyordu. Ve işin garibi ondan bağımsız ve özgür olma arzusu yavaş yavaş soluyordu.

Genç adamın vaadi bir süredir gerçekleşmiyordu. Beth bu yüzden biraz endişeliydi, ama yine de Gaetan'ın son kreasyonuyla meşgul olduğunu ve sürekli çalıştığını biliyordu. Evde olduğu sıralarda Madam Benoir'ın bakışları hep üzerindeydi. Bu yüzden Gaetan'la birlikte işyerine gitmek için can atıyordu. Bu gidişlerde sık sık Alain'le karşılaşıyordu.

Alain durumu kabullenmiş gibiydi. Beth'e fazla yaklaşmıyordu. Aslında bu durum Beth için de çok iyi oluyordu. Gaetan'ın yanında görünmekten mutluydu. Genç adam ona oldukça mesafeli davranıyordu. Bu mesafe nazik ve sıcak olmasını engellemiyordu tabii.

Bu arada Marie-Annette ile dost olmuşlardı. Gabrielle ise hiçbir fırsatı kaçırmayarak varlığını sürekli hissettiriyordu. Gaetan'la konuşurken ona çok yaklaşıyor, bazen koluna giriyor, hatta elini tutuyordu.

Sürekli tekrarlanan bu sahne Marie-Annette'in keskin gözlerinden kaçmıyordu. Bir gün Beth'in kulağına eğilerek, «Bu ikisi arasındaki ilişkiyi çok merak ediyorsun, değil mi?» diye sordu. Tam o sırada Gabrielle'le Gaetan yan yana durmuş bir afişi inceliyorlardı ve genç adamın kolu Gabrielle'in belindeydi.

Marie-Annette burnunun ucuna düşen gözlüğünü geriye doğru iterek, «Bunu merak eden tek kişi sen değilsin,» diye devam etti. «Aslına bakarsan Gaetan'ın onunla yakın bir ilişki içinde olduğunu sanmıyorum, çünkü tipi değil. Ama yine de böyle şeyler pek belli olmaz. Çok sık birlikte oluyorlar. Bildiğim bir tek şey var, o da Gabrielle'in burada uzun süredir çalışmakta olduğu ve işini çok iyi bildiği.»

«Anlıyorum,» diye mırıldandı Beth. «Gaetan gibi bir erkeğin pek çok bayan arkadaşı olmalı.»

Marie-Annette kıs kıs güldü. «Bu sözler durumu açıklamaya yetmiyor, canım. Onun etrafındaki kadınlar bana zaman zaman bir geminin etrafında dolaşan martıları hatırlatır. Çok yakışıklı, ayrıca etkileyici. Evlenmeyi düşündüğünü hiç sanmıyorum. Düşünmüş olsaydı önüne çıkan fırsatları değerlendirirdi herhalde. Tek bir evlilik deneyi ona yetmiş olmalı.»

Beth şaşırmıştı. «Evli miydi?» diye sordu.

«Ah, bilmiyor muydun?»

Kadın olağanüstü bir şey işitmiş gibi Beth'e baktı. Sonra büyük bir sır veriyormuş gibi iyice sokularak, «Karısı öldü,» diye fısıldadı.

«Aman Tanrım, kim bilir ne kadar mutsuz olmuştur.»

«Evet, üzücü bir olaydı. Ama bunun onu biraz rahatlattığını söyleyebilirim. Evlendiğinde Gaetan çok gençmiş. Arada gerçek bir aşk yoktu senin anlayacağın. Karısı onu terk etti. Tabii o za-

manlar Gaetan bugünkü gibi zengin ve tanınmış biri değildi. Kadın son kurbanıyla kaldığı bir otelde öldü. Bir yangın sonucu. Gaetan onun adını bile zor hatırlıyordur şimdi. Kendine çok iyi bakar. Kalbini her önüne gelene kaptıranlardan değildir. Duygularını çok iyi denetleyebilir. Yine de zaman zaman onun bir kalbi olup olmadığını düşünmekten kendimi alamıyorum.»

Tam o sırada Gabrielle yanlarına geldi. Tam karşılarında durup bakışlarını Marie-Annette'e çevirdi.

«Hem konuşup hem de çalışmak zor olmuyor mu?» Bu sözler Marie-Annette'eydi, ama bu kez bakışları Beth'e çevrilmişti.

«Ben üzerime düşen görevi gayet iyi yaparım,» diye karşılık verdi Marie-Annette, buz gibi bir sesle. «Sen de aynı şeyi yapsan iyi edersin.»

«Benim burada bulunmam sizi rahatsız etmemeli, Matmazel Dubois,» diye araya girdi Beth. «İstediğim için burada değilim. Gaetan olmadan hiçbir yere gidemiyorum. Sürekli birlikte olmamız gerekiyor.»

Gabrielle bir şey demedi. Yüzü hafifçe kızarmış, bakışlarında Beth'in çok iyi bildiği o öfke kıvılcımları çakmıştı. Uzun topuklarının üzerinde döndü ve ardında bir parfüm kokusu bırakarak uzaklaştı.

Marie-Annette kadının arkasından yüksek sesle güldü. Beth'in kulağına eğilerek, «Bu sözleri asla unutmayacaktır, **ma chère**,» dedi.

Az sonra Beth, Gaetan'ı görünce rahatladı. Birlikte öğle yemeğine çıkacaklardı.

«O sivri dilini yine kullanmışsın,» dedi genç adam. «Gabrielle'i hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Yanıma geldiğinde yüzü kıpkırmızıydı.»

«Önce o başlattı,» diye karşılık verdi Beth. «Marie-Annette'le konuşurken benim oradaki var-

lığımın gereksiz olduğunu ima eden şeyler söyledi.»

«Sen de ona kendi işine bakmasını söyledin, öyle mi?»

«Hayır, bunu Marie-Annette söyledi. Ama benim sözlerim de aynı anlamda yorumlanabilir.»

«Evet. Gittikçe gelişiyorsun, Beth. Bir süre sonra senin için endişelenmeme gerek kalmayacak. Her durumda kendini savunabileceksin.»

«Alain'le yolda kaldığımız gece tam aksini söylüyordun ama,» dedi Beth. Mavi gözlerinde merak dolu parıltılarla genç adamın yüzüne bakıyor, ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu.

«Bundan böyle hep seninle birlikte olmam gerekeceğini söylemiştin.»

«Sadece bir süre için demiştim,» diyerek düzeltti Gaetan. Bir süre sustu. Sonra sözcükleri vurgulayarak, «Alain'le görüşmemek seni üzüyor mu?» diye sordu. «Bir eksiklik hissediyor musun?»

«Hayır. Son sıralarda hayatımdan çok memnunum.»

«Güzel. Yarın birlikte pikniğe gideceğiz. Yalnız sen ve ben.»

«Piknik mi?»

Garip bir şeydi bu. Beth, Gaetan gibi bir adamı piknik yaparken düşünemiyordu.

«Elbette. Ne var bunda? Biz Fransızlar piknik yapmaya bayılırız. Hayatımız sürekli lüks restoranlarda geçse bile arada bir kırları özleriz. Çok basit şeyler alırız yanımıza. Birkaç sandviç, sıcak çay... ve en önemlisi...»

«Pizza.»

«Bravo. Yavaş yavaş bizi anlamaya başlıyorsun.»

Pikniğe gidecekleri sabah Madam Benoir her şeyi önceden hazırlamıştı. Beth'le Gaetan'a sade-

ce hazırlananları kontrol etmek düştü. Sabahın erken saatlerinde evden ayrıldılar. Arabanın arka tarafında oldukça büyük bir piknik sepeti vardı. Gaetan'ın söylediği kadar sade bir piknik olmayacağı anlaşılıyordu, çünkü sepetin içinde lüks bir otelde bulunabilecek şeylerin çoğu vardı. Buna birer şişe şarap ve en iyisinden bir şişe şampanya da dahildi.

Güzel, güneşli bir gündü. Arabanın pencerelerini açmışlardı. İçeri dolan rüzgâr Beth'in sarı saçlarını savuruyor, Gaetan arada bir gülümseyerek ona bakıyordu. Kentin dışına çıkmışlardı ve hızla yol alıyorlardı. İki tarafı ağaçlıklı yolun gerisinde yüksek tepeler görülüyor, güneş ışığı ağaçların dallarından süzülüyordu.

Beth mutluydu. Bu yolculuğun sonsuza kadar sürmesini istiyordu. Gaetan radyoyu açtı. Fransızca bir şarkının sıcak nağmeleri arabanın içini doldurdu. Birbirlerine bakıp gülümsediler. Beth genç adamın bir başka özelliğini keşfettiğini düşündü o anda. Gaetan doğayı, temiz havayı ve güneşi seviyordu.

Araba sık ağaçlarla kaplı ormanlık bir bölgeye gelince yavaşladı. Ağaçların çevresinde yaz çiçekleri açmıştı. Derin bir vadiye bakan yüksekçe bir yerde durdular.

«Çok güzel,» dedi Beth, heyecanla. Arabadan indi. «Şuraya bak,» diye seslendi. «Vadinin ortasından bir ırmak geçiyor.»

«Seine Nehri. Buraya yıllar önce gelmiştim.»

«Ya, gerçekten mi? Ben de burayı tesadüfen bulduğumuzu sanıyordum.»

Genç adama gülümseyerek baktı. Belki buraya yıllar önce karısıyla gelmişti.

Gaetan onun aklından geçenleri anlamış gibi, «Buraya ilk kez ikinci bir kişiyle geliyorum,» dedi. «Önceki gelişlerimde hep yalnızdım.»

«Bu beni gururlandırdı. Çok teşekkür ederim.»

«Seninle birlikte olmak beni daima mutlu etmiştir,» dedi genç adam. Sesinde düşünceli, hatta duygulu bir hava vardı. «Zaman zaman kavga ettiğimiz, tartıştığımız oldu. Dalaşmadığımız ve özellikle senin sakin olduğun zamanlar güzel bir beraberliğimiz olmuştur.»

Beth'in yüzü mutlulukla parladı. «Benim için de öyle,» diye fısıldadı.

Genç adam ellerini oğuşturarak, «Güzel,» dedi. «Bu konuda anlaştığımıza göre, sepetimizi açıp öğle yemeğini hazırlayabiliriz. Arabayı ben kullandığıma göre servisi sen yapmalısın.»

Çok güzel bir gün geçirdiler. Yemek yediler, uzun uzun konuştular. Dallarda kuşlar ötüşüyordu. Beth bir ara kendini cennette hissetti. Her yer sessiz, sakin ve insanın içine huzur veren bir güzellikteydi.

Yemekler bitip, içkiler içildikten sonra Beth arta kalanları toplayıp sepete koymaya başladı. Bu arada genç adam sırtını bir ağaca dayamış sigara içiyordu. Beth bir ara onun bakışlarını üzerinde hissetti. Başını kaldırdığında göz göze geldiler. Gaetan gülümsedi. Elindeki şampanya kadehini hafifçe ona doğru kaldırdı. Dudaklarında çok hoş, duygulu bir tebessüm vardı. Beth bir an bakışlarını ayıramadı. Onu daha önce hiç böyle görmemişti. Az kalsın elindeki bardakları düşürecekti.

«Düşünüyordum,» dedi genç adam. Sessizce sorulmuş bir soruyu yanıtlıyordu böylelikle.

«Ne düşünüyordun?»

«Seni. Çok mutlu görünüyorsun. Daha önce seni hiç bu kadar mutlu görmemiştim.»

Beth gülümsedi. Sonra onun gözlerinin içine bakıp başını salladı. «Evet,» dedi. «Çok mutluyum.»

«Neden mutlusun,» diye sordu genç adam, sakin, derinden gelen bir sesle.

«Bilmiyorum,» dedi Beth. «Nedeni o kadar önemli mi?»

«Elbette önemli. Bu mutluluğun devam etmesini istiyorsam nedenini bilmeliyim.»

«Sadece bu mu?»

Beth kalbinin hızlı hızlı çarptığını fark etti o an.

«Benimle birlikte geçirmek zorunda olduğun süre gittikçe azalıyor, Beth. İnsan yirmi yaşındayken zamanın nasıl geçtiğini anlayamaz. Her şey büyük bir hızla olup biter. Yaşanan olaylar insan belleğinde çok büyük izler bırakmaz. Ya da bunlar yıllar sonra hissedilir. Benim yanımda geçireceğin iki yılı başlangıçta bir çeşit hapis cezası gibi görüyordun. Oysa şimdi tam on iki ayın kaldı. Bu süre dolduktan sonra serbest olacaksın. Kuşlar gibi özgür ve... zengin. Evet, çok zengin olacaksın. İstediğini yapabilirsin o zaman. Ben dahil hiç kimse sana karışamaz, hatta eleştiremez bile. İstersen okula devam edersin, istemezsen etmezsin. Bütün geceyi dışarda geçirebilir, evlenebilir, çocuk doğurabilirsin. Özgürlüğün tadı başkadır.» Son sözleri acı dolu bir ifadeyle söylemişti.

Beth elindeki bardakları sepete koymuştu. Yavaşça gelip genç adamın yanına oturdu. Onu tanımaya çalışıyormuş gibi bir ifade vardı yüzünde. Karşıki tepelerin ardına çekilmek üzere olan güneşin hafif kızıla çalan ışıkları mavi gözlerinde çok hoş parıltılar yaratıyordu. Gaetan bakışlarını onun gözlerinden ayırmıyordu. İlk başlarda bu gözlere bakmaktan kaçınmaya çalışmıştı. Oysa şimdi çok rahattı. Adeta Beth'in yüzüne doya doya bakmak, orada gördüğü her rengi belleğine kazımak istiyordu.

Beth ise onun ne düşündüğünü anlamaya çalışıyordu. Çok yaşlı biri gibi konuşmuştu genç adam az önce. Zaman zaman ona yabancılaşıyordu. Gaetan gibi biri sürekli bütün bunları düşünüyor olabilir miydi?

«Bir şey söylemeyecek misin, Beth?» diye sordu genç adam. Yüzünde hâlâ o duygulu, hatta kederli ifade vardı.

«Şey... sanırım Paris'i çok özleyeceğim. Burada hayata ve insanlara dair pek çok şey öğrendim. Biliyor musun, bu kentin kendine özgü çok hoş bir kokusu var. Adeta bir parfümü...»

Bir an sustu. Ağlayacak mıydı yoksa? Ötelere, vadinin içinden akıp giden Seine Nehri'ne baktı.

«Seni de,» diye fısıldadı. «Seni de çok özleyeceğim.»

Genç adam hafifçe öksürdü. «Paris, daima burada olacak,» dedi. «Zaten o yüzyıllardır burada. Ve ben de... evet, ben de burada olacağım.»

«Ama ben bir başka yerde olacağım,» dedi Beth, yumuşak bir sesle.

«Eğer istiyorsan burada kalabilirsin, Beth. Burası senin gerçek yuvan. Sonsuza kadar.»

Beth ona bakıp gülümsedi. Başını iki yana salladı.

«Ne yazık ki ben böyle düşünmüyorum,» diye mırıldandı. «Bana karşı çok iyi davrandın, beni hep korudun. Sen olmasaydın şu anda Londra'da o acaip kitaplıkta çalışıyor olacaktım. Kuşkusuz seninle teması asla kesmeyeceğim. Ama burada kalamam. Burası bana ait değil. Kendi ülkemde yaşamak isterim. Oraya dönmek, orada bir hayat kurmak istiyorum. Burada üniversiteye devam etmekten vazgeçebilirim. Senin de belirttiğin gibi on iki ay çok kısa bir süre. Bu süreyi okul sıralarında geçirmek bana hiç de cazip gelmiyor. İngiltere'ye dönünce belki Cambridge'e devam ede-

rim. John Amca da oraya gitmişti, hatırlıyor musun?»

Gaetan hiçbir şey söylemedi. Öyle üzgün görünüyordu ki...

«Saçma sapan sorularla bu güzel günü berbat ettim,» diye mırıldandı.

«Hayır,» diye atıldı Beth. Dizlerinin üzerinde ona biraz yaklaştı. «Nasıl olsa konuşacaktık bunları. Ayrıca bu sorular yeni değil. Özellikle benim için. Uzun süredir düşünüyordum bunları. Ama senin de aynı şeyleri düşünebileceğini hayal edemiyordum.»

«Neden?» diye sordu genç adam. Eli yavaşça onun saçlarına doğru uzandı. Birden durup, «Hayır,» dedi telaşla. «Bir şey söylemek zorunda değilsin. Yeni bir soru-cevap oyununa başlamayalım. Bu seferki çok daha kötü olabilir.»

«Bu güzel günü hiçbir şey bozamaz,» dedi Beth. «Her şey o kadar harika ki...»

Gaetan ona gülümseyerek bakıyordu. Yüz hatları iyice yumuşamıştı.

Beth tam bir şey daha söyleyecekti ki genç adam onu susturdu.

«Bu kadar yeter,» dedi. «Tıpkı ihtiyar dadım gibi konuşmaya başladın. Kalk bakalım. Akşam olmadan sana göstermek istediğim bir yer daha var. Gizli bir yer.»

Ayağa kalkıp elini ona uzattı. Bu konuşma Beth'i rahatlatmıştı. Kendisini çok daha hafif ve mutlu hissediyordu. Elele tutuşarak arabaya doğru yürüdüler. Hayır, ondan ayrılmak istemiyordu. Burada yıllarca, hatta ömrünün sonuna kadar kalabilirdi. Gözlerine biriken yaşları silmeden gülümseyerek genç adama döndü. Göz göze geldiler. Beth, Gaetan'ın yüzünde yine o kederli tebessümü gördü.

Bölüm Yedi

Gaetan'ın gizli yeri ormanın en sık olduğu kesimdi. Burada ağaçlar daha yoğundu ve yer çalılarla kaplıydı. Yıllardır buralara insan ayağı değmemiş olmalıydı. Gaetan önde yürüyor Beth onu izlemeye çalışıyordu. Bereket ayağında pantolon vardı. Etek giymiş olsaydı bacakları çizik içinde kalacaktı.

Sonunda çalıların olmadığı dar ve temiz bir alana ulaştılar. Alanın tam orta yerinde taş bir kule vardı. Oldukça muntazam, göğe doğru uzanan bir kuleydi bu.

«Bu da ne?»

Beth şaşırmıştı. Gaetan, «Eski bir şatonun parçası,» diye yanıtladı. Yüzünde çocuksu bir ifade vardı. «Bu kule hakkında yeterli bilgiye sahip değilim. Geçmişte buraya hep gelir saatlerce kalırdım. Kulenin eski bir şatoya ait olduğu kesin. Vadiyi yukardan gözetleyebilmek için yapılmış olmalı. Gel içeri girelim.» Beth bir an duraklayınca genç adam ona elini uzattı. «Korkma,» dedi. «İçersi güvenlidir. Öyle olmasaydı seni buraya getirmezdim.» Sahip olduğu bir defineyi onunla paylaşmak istiyormuş gibi bir hali vardı.

Kapı olarak kullanılan bir geçitten içeri girdiler. Taş duvarlar kuru ve güven vericiydi. Beth kuleyi ilginç bulmaya başlamıştı.

«Şato muhtemelen Templar Şövalyeleri'ne ait,» dedi Gaetan. Okşar gibi duvarlara dokundu. «Şövalyeler, Kutsal Topraklar'dan ayrıldıktan sonra Fransa'ya gelip bir süre kalmışlar. Gizemli ve ar-

kalarında iz bırakmaktan hoşlanmayan insanlarmış. Bu yüzden giderlerken şatoyu yıkmışlar. Sadece bu kule kalmış.»

«Senin için çok ilginç bir öykü olmalı.»

Genç adam yarı karanlığın içinde gülümsedi. «Evet,» diye fısıldadı. «Hâlâ sapasağlam duruyor. Ateş yaktıkları yeri görmek ister misin? Gel benimle.»

Yukarı doğru dönerek yükselen dar bir merdivene tırmanmaya başladılar. Beth, Gaetan'ın peşinden dikkatli adımlarla yukarı doğru çıkarken içini belli belirsiz bir korkunun kapladığını hissetti. Sonunda mazgalların bulunduğu yere çıktılar. Burası çok yüksek ve korkutucuydu. Mazgallar oldukça alçaktı ve bir parmaklık veya buna benzer bir şey yoktu. Manzara tek kelimeyle ürkütücüydü. Vadi, nehir ve çiftlik evleri oyuncak gibi görünüyordu. Mazgallara doğru birkaç adım attığında başı dönmeye başladı. Sanki derin bir kuyunun tam ağzında duruyordu ve kuyu onu derinlere, içine doğru çekiyordu. Gözlerinin karardığını, başının döndüğünü hissetti. Aşağılara doğru düşüyormuş gibiydi.

«Beth,» diye haykırdı Gaetan ve onu tam yere yığılmak üzereyken belinden sıkıca kavradı. «Aman Tanrım,» dedi. «Ne yapıyorsun sen?»

Onu sert bir hareketle sarstı. «Bayılıyor musun yoksa?»

Genç adamın sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi. Beth'in göz kararması müthiş bir baş dönmesine dönüşerek sürüyordu.

Gaetan onu bacaklarından sıkıca tutarak omzuna aldı. Bu sırada Beth kendinden geçmişti. Genç adam onu merdivenlerden ağır adımlarla indirdi. Alt kata geldiklerinde yavaşça omzundan kucağına aldı. Beth gözlerini açarak gülümsedi. Hâlâ başı dönüyordu, ama bilinci yerine gelmişti.

Az sonra gün ışığmdaydı. Gaetan onu kucağında arabaya doğru taşıyordu.

«Lütfen beni yere bırak, Gaetan,» dedi Beth, zayıf bir sesle. «Yürüyebilecek durumdayım. Beni arabaya kadar götüremezsin.» Genç adam hiçbir şey söylemedi .Sık çalılıkların arasında hızlı adımlarla ilerlemeye çalışıyordu.

«Seni oraya kadar götürebilirim,» dedi. «Yüzünü omzuma bastır, çalılar değmesin.» Beth gerçekten de çok güçsüz hissediyordu kendini. Çaresiz, yüzünü genç adamın omzuna bastırdı. Ellerini onun ensesinde sıkıca kenetlemişti.

Sonunda arabanın yanma ulaştılar. Beth ayaklarını yere basınca gözlerini açtı. Baş dönmesi geçmişti.

«Unutulmayacak bir gün yaşadık,» dedi Gaetan. «Önce saçma sapan sorularımla camnı sıktım. Sonra da az kalsın ölümüne neden oluyordum.»

«Yo, hayır,» dedi Beth, zayıf bir sesle. «Yanılıyorsun. Bu... hayatımın en güzel günlerinden biriydi. Ayrıca, o kuleyi de çok sevdim.»

Bir ağacın altına oturdular. «Sen küçük bir aptalsın,» dedi Gaetan, gülümseyerek. «Bundan hep kuşkulandım. Gel, bana yaslan.»

Beth ona yaslandı. Genç adamın kolları yavaşça sardı onu. Saçlarının Gaetan'm yüzüne değdiğini hissediyordu.

«Bana söyleyebilirdin, Beth. Seni oraya çıkarmama izin vermeyebilirdin.»

«Böyle şeyleri açıklamak zordur,» diye fısıldadı Beth, içini çekerek. Gözlerini yummuştu ve içi huzur doluydu. «Bu kadar şiddetli bir baş dönmesine yakalanacağımı düşünmemiştim. Oraya çıkmak istemeseydim asıl o zaman küçük bir aptal olduğumu düşünecektin. İçersi karanlık ve güvenliydi. Sonra birden açık havaya, gün ışığına çı-

kınca büyülenmiş gibi oldum. Ayrıca çok yüksekti.»

«Yükseklik korkusu duyduğunu söyleyebilirdin.»

«Ama çok ani oldu.»

«Seni tam zamanında tutmasaydım düşebilirdin.»

«Sanırım bu yükseklik korkusu anne babamın ölümüyle ilgili. Uğradıkları kaza bende garip bir ruh durumu yarattı. Düşünebiliyor musun, insanlar muazzam bir yüksekliğe çıkıyorlar ve oradan düşüp ölüyorlar. Gazetelerde ne zaman bir uçak kazası haberi okusam altüst oluyorum. Korkunç bir şey bu.» Kısa bir sessizlik oldu. Kır böceklerinin uzaktan uzağa yankılanan sesi duyuluyordu. «Onlar uçağın içinde ölmediler,» diye devam etti Beth. «Evet, eminim bundan. Düşerek öldüler. Muazzam bir yükseklikten düşerek...»

«Paris'e gelirken uçağa binmek istemeyişinin nedenini şimdi daha iyi anlıyorum. Ne inatçı kız, demiştim kendi kendime.» Bir an durdu sonra aklına gelmiş gibi, «Belki benimle seyahate çıkmak istemeyişinin nedeni de buydu,» diye ekledi. «O sırada Roma ve Madrid yolculuğuna neden gelmek istemediğini kendime sorup durmuştum. Doğrusu bu hiç aklıma gelmedi.»

Beth kirpiklerini aralayarak, «Evet,» dedi. «Çok istemiştim, ama...»

«Başka sırların var mı, Beth? Bana anlatmadığın. Kazaya uğramaman için bunları bilmeliyim. Hâlâ senin velinim ben. Bir doktora görünsen iyi olur. Döner dönmez Paul'e bir görün.»

Beth yüzünü ona çevirerek kararlı bir tavırla, «Hayır,» dedi. «Kimseyi görmeye niyetim yok. Bu tür önemsiz sorunların üstesinden tek başıma gelebilirim.»

Gaetan yavaşça kollarını onun üzerinden çekti.

Tam karşısına geçip bağdaş kurarak oturdu. Beth başını yavaşça ağaca dayayarak ona gülümsedi. Gaetan, konuşurken onun yüzüne bakmak istemişti.

«Benden sakladığın ya da öğrenmemem gereken başka şeyler olduğunu sanıyorum.»

«Hayatıma merakla yaklaşan ne çok insan var,» diyerek içini çekti Beth.

Gaetan şaşırmıştı.

«Merak mı?» diye mırıldandı. «Kimden söz ediyorsun, Beth. Her şeyi bana anlatmalısın.»

«Sen insanların dışında kalmanın ne demek olduğunu bilir misin, Gaetan? İnsan kendini dünyanın, başkalarının uzağında, hayatın kıyısında hisseder. Bir türlü başkalarının yaşadığı dünyaya giremezsin. Ben bir öksüzdüm. John Amca beni yapayalnız bırakıp gidince bu duygu daha da tedirgin edici bir hal aldı. Öte yandan hiçbir zaman parasal bir sorunum olmadı. Yani hemen hemen her zaman zengin biri olduğumun bilincindeydim. Biraz zeki olduğum için okulda başarılı olabiliyordum. Yani büyük bir çaba harcamadan derslerin üstesinden geliyordum. Ama o hastalık, o korkutucu hastalık peşimi bırakmıyordu.»

«Buna hastalık dememelisin, Beth. Bu sıradan bir fobi. Yükseklik korkusu. Pek çok insanda buna benzer şeyler vardır.»

«Hastalık, fobi veya yükseklik korkusu, bence fark etmez,» dedi Beth, acı bir sesle. «Psikiyatrlara gittim, uzun seanslar yapıldı, raporlar yazıldı. Bütün bunlardan sonra eve, John Amca'nın yanına dönebilseydim her şey çok farklı olabilirdi. Oysa ben odama döndüm. Okuldaki odama. Ve orada rahatça konuşabileceğim tek bir kişi bile yoktu.» Beth derin bir soluk aldı. Bu konuşma onu yormaya başlamıştı. «İstediğim tek şey normal olmak. Bütün diğer insanlar gibi.»

«Sen normal bir insansın,» dedi Gaetan sakin bir sesle. «İngiltere'de senin durumunda olan bir çok kız var. Annesiz, babasız ve çok çeşitli zorluklarla yüz yüze. Ama sen biraz daha özelsin belki. Diğerlerine nazaran daha hassas, duyarlı...»

«Özel biri olmak istemiyorum. Ve baş dönmesi olayından kimseye söz etmeni istemiyorum. Doktor da istemiyorum. Beni kendi halime bırakmalısın, Gaetan. Doğal halim bu benim.»

«Nasıl istersen,» dedi genç adam. Çevik bir hareketle ayağa kalktı. Beth'i de elinden tutup kaldırdı. «Bunlar senin sorunların. Nasıl istersen öyle yaparız. Yalnız şunu söyleyeyim, bunlar senin için tehlikeli hale gelirlerse derhal müdahale ederim. Böylesi benim için de iyi, çünkü yeterince sorunum var.» Arabaya doğru yürüyüp kapıyı açtı. «Haydi eve gidelim.»

Beth biraz şaşırmıştı. Böyle bir tepki beklemiyordu doğrusu.

«Başka bir şey söylemeyecek misin?»

«Söylenecek ne var? Bir karar vermişsin ve bunun nedenini biliyorum. Yüksekliklerden ve başkalarının aşırı ilgisinden hoşlanmadığım, hatta bu konuda fobiye varan korkuların olduğunu biliyor ve anlıyorum. İnsanların daima sorunları vardır ve zaman geçtikçe bu sorunları nasıl halledeceklerini veya onlarla birlikte yaşamayı öğrenirler. Senin yaptığın da bundan ibaret. İç dünyanın kapılarını başkalarına kapatıyorsun, insanların buna müdahale etmeye hakları yoktur. Özellikle de benim.»

«Beni hep yanlış anlıyorsun.» Başını ötelere, ormanın derinliklerine doğru çevirdi. «Zaman zaman bunu kasten yaptığını düşünüyorum.»

«Bu doğru değil,» dedi genç adam sert bir sesle. Onu kolundan tutup arabaya yöneltti. Beth yerini aldıktan sonra kapıyı sertçe kapattı.

Yerini aldıktan sonra Beth'e dönüp, «Önümüzdeki hafta doğum gününü kutlayacağız,» dedi sakin bir tavırla. Sanki az önce bunu konuşuyorlarmış gibi bir hali vardı. «Yemekli bir parti vermeyi düşünüyorum. Partide herkes seni ev sahibesi gibi görmeli. Bu şansı iyi değerlendirmelisin.»

«Nereden çıktı bu konu?»

«Hiçbir yerden. Yoksa doğum gününü unutmuş muydun?»

«Elbette unutmadım. Doğum günlerine asla önem vermem. Bu amaçla verilen partiler ise canımı sıkar.»

«Bu hiç de normal değil. İnsanlar doğal olarak doğum günü partilerine büyük önem verirler. Ben de onlardan biriyim. Bundan sonra doğum günlerini hep kutlayacağız. Tartışma istemiyorum, Beth.»

Beth onun yüzünü dikkatle inceledi. «Öfkeli gibi bir halin var,» diye mırıldandı. «Neden ama? Seni kızdıracak bir şey mi yaptım yoksa?»

«Hayır, beni kızdırdığını söyleyemem. Sadece bir noktayı açıklığa kavuşturmuş oldun. Seni ancak izin verdiğin ölçüde koruyup gözetebileceğimi hatırlattın bana. Bu noktadan sonra yapabileceğim fazla bir şey yok. İç dünyana ve sessizce çektiğin acılara doğrudan müdahale etmeye niyetim yok. Bundan sonra seni, bir bakıma kendi haline bırakacağım söylenebilir.»

«Bazen çok katı oluyorsun.»

«Katı olmak bazı durumlarda çok gereklidir. Sakın unutma doğum günü partisi düzenleyeceğiz ve orada o evin gerçek sahibesi olduğunu bütün davetlilere kanıtlayacaksın. Böylece insanlar hayatımda nasıl bir yerin olduğunu anlayacaklar.»

Tartışmanın sonuna gelinmişti. Araba hareket ettikten sonra konuşmadılar. Beth düşüncelere

dalmıştı. Gaetan onun için gerçekten de çok şey yapmıştı. Onu korumuş, ona kızmış, onun mutsuz olmasını önlemek için hiçbir şeyi esirgememişti. Oysa şimdi onu duygusal bakımdan tam bir yalnızlığın içine bırakacağını söylüyordu. İçi hüzünle dolmuştu.

Genç adam Beth'in ruh halini fark etmiş gibi birden ona dönerek, «İlişkimizin iyi ve kötü yanları oldu, Beth,» diye mırıldandı. «Ama şunu kesin olarak bilmelisin ki daima senin mutluluğunu istedim ben. Bunu hissediyorsun, değil mi?»

Hiç beklemediği bir anda işittiği bu sözler Beth'i duygulandırmıştı. «Evet, biliyorum bunu,» dedi yumuşak bir sesle. «Ayrıca çok zor bir insan olduğumu da biliyorum, ama senin...»

«Lütfen beni övme, Beth. Bak canım, seninle küçük bir anlaşma yapalım. Az önceki tartışma ormanda kaldı, tamam mı? Bir sır oldu. Bu sırrı oradaki ağaçlarm sonsuza kadar saklayacaklarından emin olabilirsin. Artık bundan söz etmeyelim istersen. Bak, akşam oluyor. Aramızdaki anlaşmazlıkları unutalım ve sadece iyi, güzel olan şeyleri hatırlayalım. Akşam yemeğine kadar sana kâğıt oynamayı öneriyorum.»

Beth gülümseyerek baktı ona. «Peki,» dedi. «Kabul ediyorum.»

Yaş günü partisi fikri Madam Benoir'i heyecanlandırmıştı. Hemen harekete geçti. Beth mutfağa girdiğinde onu masanın başında düşünceli bir yüzle otururken gördü. Elinde kâğıt kalem, liste hazırlıyordu.

Beth'i görünce, bir sır veriyormuş gibi, «Genç bir kız kadar heyecanlıyım,» dedi. «Uzun süredir bu kadar büyük bir parti vermemiştik. Her şeye yeniden başlıyormuşum gibi bir his var içimde.»

«Evin eski düzeni belki de benim yüzümden bozuldu,» diye mırıldandı Beth.

Madam Benoir ona bir kahve koyarken, «Senin gelişinle birlikte hayat tarzımızın biraz değiştiği doğru,» diye mırıldandı. «Ama şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki, Mösyö Vernais eski günlere nazaran çok daha mutlu. Bir kere gece hayatına neredeyse tamamen veda etti. Bir ara çok mutsuzdu.

«Mutsuz muydu?»

«Hem de nasıl. Doğrusunu isterseniz onun bu durumu beni çok endişelendiriyordu. Yorucu bir gece hayatı yaşıyordu. Hatta bir ara hemen hemen hiç uyumuyordu. Kendini öldürmeye mi çalışıyor acaba, diye düşündüğüm zamanlar oldu. Oysa sizin gelişiniz her şeyi bir anda değiştirdi. Biliyorsunuz, insanlar sorumluluk duyguları geliştikçe kendi varlıklarının nedenini kavrarlar. Daha önceleri hayatının bir anlamı yoktu. Oysa şimdi bütün dikkatini sizin üzerinizde toplamış durumda. Sizin sayenizde bir kızkardeş kazandı. Bu da onu eskisine nazaran daha sorumlu, dolayısıyla kendisiyle daha barışık bir hale getirdi. Biliyorsunuz mutluluk insanlara dışardan verilemez. Mutluluk insanın ruhunda yeşerir. Tıpkı bir çiçek gibi.»

«Siz bir filozofsunuz, Madam,» dedi Beth, gülerek. Sonra birden ciddileşerek, «Belki de kaybettiği karısını özlüyordur,» diye mırıldandı.

«Hiç sanmam,» dedi Madam Benoir, kararlı bir tavırla. «Bir eşe ihtiyaç duyduğu için evlendi o kadınla .Belki de kendini bir eşe ihtiyacı olduğuna inandırdı. Daha evliliklerinin başında birbirlerine düşman kesildiler. O sıralarda zengin değildi ve kadın her şeyi istiyordu. Mösyö Vernais dışında, tabii. Bu evlilik büyük bir hataydı. Sona erdiği zaman hepimiz çok sevindik. O kadında en

ufak bir incelik bile yoktu. Aklı fikri erkekleri baştan çıkarmaktaydı. Sonunda Mösyö Vernais onu başından attı. Ve kadın kendi hayatını mahvetmekte gecikmedi.»

«Ve şimdi de benim sorumluluğumu yüklendi, öyle mi?» diye mırıldandı Beth, düşünceli bir tavırla.

«Ama bu çok doğal, Matmazel. Yüklendiği sorumluluk bence hayatta en çok ihtiyaç duyduğu şeydi. Yeniden evlenmeyi düşündüğünü hiç sanmıyorum. Matmazel Dubois ona uygun değil. Alışkanlığın getirdiği bir ilişki bu. Uzun süredir birlikte çalışıyorlar. Onunla evlenmek Mösyö Vernais için büyük bir budalalık olur. Böyle bir hata yapacağını hiç sanmam.»

Madam Benoir sözün burasında bir şey hatırlamış gibi ellerini yanaklarına bastırdı. «Bakın şu işe,» dedi. «Burada oturmuş patronumun dedikodusunu yapıyorum. Çok yanlış bir şey bu. Onu çok uzun süredir tanırım. Kendisini çok severim ve ona bağlıyımdır.»

«Anlıyorum,» diye mırıldandı Beth. Mutfağa girdiğine pişman olmuştu. Bu kısa konuşma, içinde uykuya yatmış duygu ve düşünceleri birden canlandırmıştı. Gaetan'ı olanca varlığıyla hissediyordu şimdi. Bakışları, gülümsemesi, güçlü kollarının sıcaklığı ve dudaklarının tadıyla... Yerinden kalkıp pencereye doğru yürüdü. Dışardaki sisli manzaradan bir süre gözlerini ayıramadı. Kafasının içi onunla doluydu.

Gaetan'ı yakın bir dost gibi sevmeli, kendisini bu fikre alıştırmalıydı. Aksi halde çok tehlikeli ve acı veren bir durum çıkacaktı ortaya. Gaetan olgun bir erkekti ve geniş bir hayat tecrübesi vardı. En önemlisi, zaman zaman Beth'i bir kız çocuğu gibi görüyordu veya çocukluktan yeni çıkmış kadınlığa doğru gelişen biri gibi.

Ondan sonraki günlerde Beth kendini kitaplara verdi. Odasına kapanıyor ve sürekli okuyordu. Bu süre içinde Gaetan bir kez onu görmek için yukarı çıktı ve neden kütüphaneyi kullanmadığını sordu. Beth odasında daha rahat ettiğini söyleyince tek kelime demeden kapıyı sertçe kapayarak çıkıp gitti. Son sıralarda onda bir şeyler vardı ama ne? Sürekli surat asıyor ve adeta Beth'le karşılaşmamak için özel bir çaba gösteriyordu. Yoksa Alain'in sahneye çıkma zamanı mı gelmişti. Beth bilemiyordu. Ama sezgisel olarak Gaetan'ın onun için bir şeyler hazırladığını biliyordu.

Beth'in doğum günü yaklaşıyordu. Hazırlıklar sürüyor ve Gaetan ağzını açıp tek kelime söylemiyordu. Genç adamın kendisinden ne beklediğini bile bilmiyordu. Gaetan geceleri mutlaka Gabrielle'le birlikte oluyordu. Bir keresinde kitap almak için kütüphaneye girdiğinde onun telefonda Gabrielle'le konuştuğunu fark etmişti. Sesi ne kadar da sıcaktı.

Partinin verileceği gece Beth odasına kapanıp uzun uzun hazırlandı. Krem rengi ipek elbisesini giydi. Omuzlarım açık bırakan bu elbise vücuduna iyice oturuyordu. Saçlarını dalgalar halinde omuzlarına bıraktı. Gaetan'ın odasına kadar gelip ona cesaret verici birkaç şey söylemesi çok acıydı. Son günlerde birbirlerine iyice yabancılaşmışlardı. Aynada son kez kendisine bakarken, aşk acısı yüzünden son sıralarda birkaç kilo kaybettiğini düşündü. Gerçekten de Gaetan'a yönelik gerçek duygularını keşfettiğinden beri sürekli acı çekiyordu.

Merdivenlerden inerken, davetlilerin toplandıkları salondan gelen uğultuyu duydu. Bu sesler ona bir çeşit panik duygusu veriyordu.

Onu ilk gören Madeleine oldu. Hemen koşup onu kucakladı.

«İyi ki doğdun, chèrie.» Bunun üzerine salonda bulunanlar hep bir ağızdan doğum günü şarkısını söylemeye başladılar. Tek tek Beth'e sarılıp öpüyorlar, onu kutluyorlardı.

Bu arada Beth'in bakışları sürekli Gaetan'ı arıyordu. Onu birden gördü. Yaz çiçekleriyle dolu şöminenin hemen yanında ayakta duruyordu. Olduğundan daha uzun boylu görünüyordu ve çok yakışıklıydı. Beth'le göz göze gelince dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. Kadehini ona doğru kaldırarak başını eğdi. O anda Beth genç adamın bakışlarındaki kederi hissetti.

Gaetan salondakilere hitaben, «Ev sahibesi geldiğine göre, yemeğe başlayabiliriz,» dedi.

İçersi çok kalabalıktı. Buna rağmen Beth, sezgisel olarak Gabrielle'in de orada olduğunu biliyordu.

«Hey, beni görmedin,» diye bir ses duydu arkadan. Dönüp bakınca Alain'le yüz yüze geldi. Genç adam kolunu onun omzuna koyarak yanağından öptü.

«Ah, Alain! Seni gerçekten fark etmedim. Korkarım aşağı biraz geç indim.»

«Hiç önemli değil, hayatım.»

Hep birlikte yemek masasının çevresinde yerlerini aldılar. Yemek Beth için ufak çapta bir kâbustan ibaretti. Uzun masanın bir ucunda kendisi, diğerinde Gaetan oturuyordu. Gabrielle ise Gaetan'ın hemen solunda yerini almıştı. Beth ne kadar gayret etse, bakışlarının ikide bir ona takılmasını önleyemiyordu.

Yemekten sonra salona geçilirken Gaetan kolunu Gabrielle'e uzattı. Kadın ona iyice sokuldu. Bu kadarı da fazlaydı artık. Beth birkaç söz mırıldanarak çevredeki insanlardan özür diledi ve odasına çıktı. İçeri girer girmez pencerelerden birini açıp yüzünü gecenin serinliğine verdi. Göz-

yaşlarını zor tutuyordu. O anda ne yapacağını ve daha sonra nasıl yaşayacağını bilemiyordu. Sorun aslında çok basitti. Gaetan'ı bir başka kadınla birlikte görmeye tahammül edemiyordu.

Gözyaşlarını tutamıyordu. Her şey bitmişti. Bir daha Gaetan'm kollarının arasına sığınamayacak onun kendine özgü, o hoş kokusunu duyamayacaktı. Onu ebediyen kaybettiğini biliyordu.

Birden odamn kapısının açıldığını fark etti. Sonra ayak sesleri duydu. Yüzünü dönemezdi, çünkü Alain'in gözyaşlarını görmesini istemiyordu.

«Sana haber vermeden ayrıldığım için özür dilerim, Alain,» diye mırıldandı telaşla gözyaşlarını silerken. «İçersi çok sıcaktı ve ben...»

«Seni düş kırıklığına uğrattığım için özür dilerim, Beth. Alain'i beklediğini bilmiyordum.»

Gaetan'ın sesiydi bu. Beth gözyaşlarını unutarak ona döndü.

«Sen ha! Bunu hiç beklemiyordum.»

«Alain'i bekliyordun, değil mi? Sakın buraya seni, daha doğrusu sizi gözetlemek için geldiğimi sanma. Aşağıda herkes hediye vermek için seni bekliyor. Bizim adetlerimize göre yaş günü hediyeleri yemekten sonra verilir. Buraya kadar seni Alain'in kollarından almak için değil bunu haber vermek için geldim.»

Beth hayretle onun yüzüne bakıyordu. «Alain'le aramızda bir şey olmadığını çok iyi biliyorsun,» diye mırıldandı sakin bir sesle. «Neden beni incitmeye çalışıyorsun?»

«İstersen biraz bahçeye çıkalım. Açık hava iyi gelir.»

Arka merdivenlerden bahçeye indiler. Ay ışığı Beth'in elbisesine gümüşsü bir renk veriyor, yüzünü daha solgun gösteriyordu.

«Seni incitmeye çalışmıyorum,» dedi Gaetan derinden gelen bir sesle.

«Lütfen bir daha böyle bir şey yapmaya kalkma,» diye karşılık verdi Beth. Sesinde ağlamaklı, hırçın bir hava vardı. «Bu hareketin beni öldürebilir!»

Titriyordu. Gaetan'm derin bakışlarını, üzerinde, yarı çıplak omuzlarında hissederek derinden ürperdi.

«Üşüyorsun. O açık pencerenin önünde ne yapıyordun?»

«Ne yapacağım, Alain'in kollarına atılmayı bekliyordum!»

«Yaklaş bana.» Onu ceketinin içine almak ister gibi sokuldu. Kolunu omzuna attı. «Yeterince hava aldın, sanırım. Artık içeri girelim. Bahçeye çıkmak iyi bir fikir değildi. Soğuk alacaksın.»

«Bu benim değil, senin fikrindi.»

Genç adam hafifçe güldü. «Bazen seninle ne yapacağımı bilemiyorum. İlişkimizi sürdürmek her geçen gün biraz daha zorlaşıyor. Hatta bazen imkânsız hale geliyor. Bunun farkında mısın?»

Ona biraz daha sıkı sarıldı. Beth'in karşı koyacak gücü yoktu. Ayrıca genç adamın vücudundan yayılan sıcaklık onu rahatlatıyordu.

«Ne dersin, yeniden arkadaş olabilir miyiz acaba?» Sesi çok alçak, neredeyse fısıldar gibiydi. «Uzun süre benim yanıma bile yaklaşmadın.»

«Seni rahatsız etmek istemedim... Gerçekten.»

«Gerçekten, öyle mi?»

Yüzünü iyice yaklaştırarak ay ışığında Beth'in gözlerinin içine baktı. Onu hayatında ilk kez görüyormuş gibi bir hali vardı.

«Ne kadar küçük ve güzel bir burun,» diye fısıldadı. «Böylesini hiç görmemiştim.»

Dudaklarını uzatıp Beth'in burnunun ucuna

küçük bir öpücük kondurdu. Beth içinde bir şeylerin hızla erimekte olduğunu hissetti.

«Aman Tanrım,» dedi genç adam. «Şu anda aklımdan geçenleri bir bilsen.»

Beth büyülenmiş gibi bakıyordu ona. Genç adamın dudaklarını küçük dokunuşlarla yanağında hissetti. Dudaklar yavaşça çenesine doğru kaydı. Beth başını hafifçe geriye doğru atınca genç adamın dudaklarının sıcaklığını kendi dudaklarında duydu. Birden sıkıca sarıldı onun boynuna. Yoğun bir açlık duygusuyla öpüşmeye başladılar.

Beth tüketici bir arzuyla iyice sokuldu ona. Genç adamın güçlü kolları bütün vücudunu sıkıca sarmıştı. Gözlerini yumdu. Yüreğinden havalanan kelebeklerin kanat çırpışlarını duyuyordu. İstediği, günlerdir eksikliğini duyduğu tek şey buydu işte. Onun kendisine sahip olmasını, bütün varlığına sahip olmasını istiyordu.

Gerçekten kaçamazdı artık. Kaçması için bir sebep de yoktu. Ay ışığının altında birbirlerine sıkıca kenetlenmişlerdi.

Beth'in boğazından uzun bir inilti koptu. Genç adam başını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı. Bir an göz göze geldiler. Beth genç adamın gözlerinde yansıyan ay ışığını bakışlarıyla adeta içti. Hayır, bu kadar çabuk bitmemeliydi. Onunla sonsuza kadar öpüşebilirdi. Onun varlığında eriyebilirdi. Parmaklarını genç adamın omuzlarına geçirmiş onu sıkı sıkı tutuyordu.

Gaetan işaret parmağını yavaşça onun dudaklarına değdirdi.

«Sakın bir şey söyleme,» diye fısıldadı. Şaşırmış gibiydi. «Benden yapamayacağım şeyler istememelisin.»

Hafifçe çatık duran kaşları yavaşça gevşedi. Başını Beth'e doğru biraz daha eğdi. Onun titreyen dudaklarını yumuşak bir dokunuşla öptü.

«İçeri girelim, canım. Kimseye görünmeden odana çıkıp bir süre dinlen, kendini toparla. Sonra hediyeler için aşağı inersin.»

Kapıya doğru yürürlerken Beth, «Sen ayrı git,» dedi. «Bizi görebilirler.»

«Merak etme görmezler. Dışarı çıktığımızı kimse fark etmedi.»

Bu sözleri söyledikten sonra Beth'e biraz daha sıkı sarıldı. Ay ışığı bahçeye olağanüstü bir görünüm veriyor, büyük salonun açık pencerelerinden dışarıya hoş bir müzik yayılıyordu.

'Ne oldu bana?' diye düşündü Beth. Hayatında ilk kez böylesine ani ve şiddetli bir arzuyla kendinden geçmişti. Yüreğinin derinlerinde hissettiği o garip kamaşma, ruhunu altüst eden o şiddetli arzu, şimdi bir çeşit utanç duygusuna dönüşüyordu. Bu sessizliği bozmak, bu utanç duygusunun derinleşerek bütün benliğini kaplamasını önlemek için bir şeyler söylemeliydi.

«Gerçekten Alain'le birlikte olduğumu mu sanıyordun?»

«Hayır,» dedi genç adam. Sesi normale dönmüştü. Oysa Beth'in sesi hâlâ titriyordu.

«Peki neden öyle söyledin?»

«Bilemiyorum.»

Merdivenin tam önünde durup birbirlerinin yüzüne baktılar. Gaetan başını sallayarak, «Düşünme artık bunu,» diye fısıldadı. «Odana çıkıp biraz dinlen.»

Beth eteklerini tutarak hızlı hızlı merdivenleri çıktı. Gülüşen, konuşan insanların seslerini işitiyordu.

Bölüm Sekiz

Beth odaya girer girmez kendini yatağa attı. Bir an önce sakinleşmek istiyordu. İçinde o güne kadar hiç tatmadığı derin bir acı çöreklenmişti. Her şeyin geçici olduğunu düşünmeye zorladı kendini. Günün birinde bütün acılar sona erecekti. Belki bir sonraki yaş gününde o gün çektiği acıları hatırlayıp gülecekti. Bir yıl sonra İngiltere'de olacağı kesindi. Gaetan'ın buna itiraz etmeyeceği anlaşılmıştı. Belki de onun gitmesini istiyordu.

Yerinden kalkıp aynaya baktı. Görünüşü ürkütücüydü. Gözleri irileşmiş gibiydi. Dudakları olduğundan daha kırmızıydı. Öpüşmekten ötürü kabarmış gibi... Vücudu da farklı görünüyordu. Hatları daha dolgun, adeta şehvetli bir görünüm kazanmıştı. Bir panik dalgası bütün varlığını kaplayıverdi. Onu gören biri az önce bahçede olanları anlayabilirdi.

Tam o sırada kapıya vuruldu.

«Acele et! Daha fazla bekleyemem seni.»

Gaetan'dı bu. Beth ne yapacağını şaşırdı. Kapının açıldığını ve genç adamın içeri girdiğini dehşetle gördü.

«Yapamam! Aşağı inemem. Başım ağrıyor. Çok ağrıyor. Lütfen Gaetan.»

«Kendine gel, Beth. Aşağı inmek zorundasın. İnsanlar seni bekliyor. Yetişkin bir insan gibi, gerçek bir kadın gibi davranmanı bekliyorum senden.»

«Yani, yaptığım hareketin sonuçlarına katlan-

mak zorunda olduğumu mu söylemek istiyorsun?»

«Hayır, canım. Sadece aşağıya inmek ve oradaki insanlarla yüz yüze gelmek zorunda olduğunu söylüyorum. Onlara hafif bir baygınlık geçirdiğini söyledim. İnandılar. Ayrıca gerçeği söylemiş oldum.» Gülümsemeye çalıştı, ama dudaklarındaki tebessüm yüzündeki sert ifadeyi yumuşatmadı. «Haydi gel,» dedi yumuşak bir sesle. «Biraz cesur ol lütfen.»

Başka çaresi yoktu. Az sonra yüzünde yapay bir gülümsemeyle aşağıda, insanların arasındaydı. Gaetan gece boyunca onu bir an bile yalnız bırakmadı. Beth İngiltere'ye dönmek istediğinden emindi artık ve bu meseleyi onunla son kez ciddi biçimde konuşmak niyetindeydi.

Hep birlikte bulundukları bir sırada Alain, Gaetan'a dönerek, «Bu hafta kıyıya küçük bir gezi yapacağız,» dedi. «Görmemiz gereken birkaç koleksiyon var. İstersen sadece ikimiz gidebiliriz.»

«Hayır,» dedi Gaetan sert bir tavırla. Gecenin bu saatinde iş konuşmaktan hiç hoşlanmazdı. «Sen gelmesen de olur. Ben tek başıma hallederim. Tabii Gabrielle'le birlikte. Ona ihtiyacım olacak.»

«Bana hangi konuda ihtiyacın var, hayatım?» Gabrielle birden ortaya çıkıvermişti. Kolunu Gaetan'ın omzuna yaslamış samimi bir tavırla gülümsüyordu.

«Yeni koleksiyonları göreceğiz,» dedi genç adam. Alain küçük bir gezi düzenlemiş bu iş için. Birlikte gideceğiz.»

«Gece de kalacak mıyız?» Bu sözleri kasten yüksek sesle söylemişti.

O anda Beth, Gaetan'ın yüzüne baktı. Hayır, hiç bozulmamıştı. Gabrielle'e eğilerek, «Evet,» dedi. «Gece de kalacağız. Manzarası çok güzel bir

yerdir. Bu sayede küçük bir tatil yapmış oluruz. Sabah erkenden yola çıkar bir sonraki gece geç saatlerde döneriz.»

«Böyle piyangolar bize hiç vurmuyor,» diye söylendi Alain. «Umarım birlikte çok hoş vakit geçirirsiniz.»

«Yalnız olmayacağız ki,» dedi Gaetan. «Beth de bizimle birlikte gelecek. Havalar çok güzel bugünlerde. Eminim deniz havası ona iyi gelecek.»

Alain heyecanlanmıştı. Beth'e bakarak gülümsedi. «Çok güzel,» diye mırıdandı. «Bu durumda ben de...»

«Öneriyi henüz kabul etmedim,» diye patladı Beth. Öfkeyle Gaetan'ın yüzüne bakıyordu.

Gaetan gülümsedi. «Nasıl olsa kabul edeceksin,» dedi sakin bir sesle. «Seni ikna edeceğime eminim. İstersen Alain de bizimle gelir. Orada çok güzel vakit geçirirsiniz, eminim.»

Çevrede herkes kendi havasındaydı. Salonun orta yerindeki dörtlü gurupla kimse ilgilenmiyordu. Ama nedense Beth konuşulan her şeyin orada bulunan bütün insanlar tarafından işitildiğini düşünüyordu.

«Tartışmayı bırakalım artık, chèri,» dedi Gabrielle. «Beth'e hediyesini vermeyen bir sen kaldın. Yoksa başka bir zamana mı saklıyorsun?» Aklına bir şey gelmiş gibi güldü. «Yoksa ona hediye olarak Alain'i mi vereceksin? Hem de deniz kıyısında...»

Beth o anda kulaklarına kadar kıpkırmızı oldu. Yumruklarını sıkmıştı ve her an Gabrielle'in yüzünün orta yerine... Gaetan durumu anlamış gibi kolunu yavaşça onun omzuna koydu. Gözlerinin içine bakarak gülümsedi. Sonra sakin bir tavırla Gabrielle'e döndü.

«Beth'e hediyesini daha geç bir saatte vermeyi

düşünüyordum. Ama madem ısrar ediyorsunuz, hemen şimdi vermeye hazırım.»

Sağ elini ceketinin iç cebine sokarak, küçük deri bir kutu çıkardı. Çevredeki insanların ilgisi o tarafa yönelmiş, bir an derin bir sessizlik oluşmuştu. Genç adam kutuyu yavaşça açtı ve içinden çok zarif bir altın kol saati çıkardı. Bir saatten çok nadide bir mücevhere benziyordu bu. Saati Beth'in bileğine taktı, sonra parmak uçlarına küçük bir öpücük kondurdu. Beth'in gözleri kamaşmıştı. Ne diyeceğini bilemiyordu.

«Bir teşekkür öpücüğünü esirgeyecek misin, yoksa?»

Bu sözleri herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle söylemişti. Elini yavaşça Beth'in beline koydu. Bir an göz göze geldiler. Beth ayaklarının ucunda yükselip onu yanağından öptü. Karmakarışık duygular içindeydi.

Gidecekleri kıyı aslında oldukça uzaktı. Fakat Rolls-Royce İngiltere'den Fransa'ya gelişlerini hatırlatan bir hızla yol alıyordu. Gaetan bu kez Beth'in yanında oturmasını istememiş, onu neredeyse kendi elleriyle Alain'in yanma yerleştirmişti. Beth'in aldırmaz görünmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Gaetan'ı seviyordu, onu istiyordu, ama artık aralarında böyle bir şey olmayacağını biliyordu.

Bir iki hafta sonra Paris'ten ayrılmış olacaktı. Eve dönüyordu artık. Aslında bu ev sözcüğü onda sevinç veya mutluluk yerine bir çeşit kayıtsızlık ve hüzün uyandırıyordu.

Bu arada Gaetan'la Gabrielle sürekli kendi aralarında konuşuyorlardı. Beth ister istemez konuşmaya kulak misafiri oluyordu. İşten, modadan söz ediyorlardı.

Sonunda kalacakları otele vardılar. Fazla gös-

terişli değildi, ama iç mimarisi ve dekorasyonu inanılmayacak kadar modern ve lüksttü. Alain bir ara Beth'e bu otelin sahiplerinin çok küçük, ama dünya çapında tanınmış birkaç moda mağazasına sahip olduğunu söyledi.

Kıyıda özellikle turistlerin ilgisini çeken tarihi bir değirmen vardı. Otele gelenler nedense önce oraya gidiyorlardı.

Öğle yemeğinden sonra Beth odasına çıkmak istedi. Gaetan şaşırmış gibi ona bakarak, «Bizimle değirmene gelmeyecek misin?» diye sordu.

«Hayır, teşekkür ederim,» dedi Beth, resmi bir tavırla. «Bir süre dinlenmek istiyorum. Sonra kumsalda yürüyüşe çıkacağım.»

Gaetan onunla birlikte odaya girerken, «İşte bu olmaz,» dedi. «Burası sandığın gibi turistik bir yer değil. Bu sahiller çok tenhadır. Tek başına yürüyüşe çıkmanı istemem.»

«Ama ben artık büyük bir kızım.»

«Büyüklükle ilgisi yok bunun. Büyüdüğünü ben de biliyorum. Ayrıca çok genç ve çok güzelsin. Bu da risk payını arttırıyor. Değirmene neden gelmek istemediğini biliyorum. Birlikte olduğun insanlardan sıkılıyorsun. Tamam, kabul ediyorum. O halde alışveriş yapmayı denesene. Burada hiçbir yerde bulamayacağın şeyler bulabilirsin. Mesela, kendine çok güzel bir bikini alabilirsin. Kadınların çoğu buraya alışveriş yapmaya gelir.»

Beth'in keyfi iyice kaçmıştı. Yüzünde bıkkın bir ifadeyle genç adamın yüzüne baktı.

«Senin paranı harcamak istemiyorum, Gaetan. Yine de çok teşekkür ederim.»

«Aman Tanrım,» dedi genç adam. «Nasıl böyle konuşabiliyorsun, Beth. İstediğin kadar para harcayabilirsin. Eğer bu seni rahatsız ediyorsa, sana bir çek vereyim, miras eline geçtikten sonra faiziyle birlikte ödersin. Hatta istersen bir masraf

listesi çıkarayım. Benimle birlikte olduğun süre içinde aldığın giysiler, yediklerin ve içtiklerin, yatak parası falan gibi... Paran eline geçince borçlarını ödersin ve böylece iç huzuruna kavuşmuş olursun.»

Beth bozulmuştu. Bu kadarını beklemiyordu doğrusu. Gaetan öfkesini zaptetmek için özel bir çaba harcayarak çek defterini çıkardı, birkaç imza attı ve defteri Beth'in eline tutuşturdu. Kapıda bir şey daha söylemek için bir an duraladı, sonra vazgeçti ve kapıyı çarparak çıkıp gitti.

Beth aşağı inip birkaç saat alışveriş yaptı. Kendisi için bir bikini, bir rob, çok kullanışlı bir plaj çantası aldı. Bu arada Madeleine, Louis ve Madam Benoir için birkaç küçük hediye almayı da ihmal etmedi. Sonra otelden çıkıp çevreyi dolaştı. Bu turist kalabalığının arasında kendini oldukça rahat hissediyordu. Otele döndüğünde akşam yemeği vakti gelmişti.

Yemek salonunda Alain ve Gabrielle'le birlikte bir masanın başında otururlarken Gaetan göründü. Oldukça öfkeli görünüyordu.

«Kumsala gittin, değil mi?»

«Hayır, bunu da nereden çıkardın? Bana verdiğin parayı harcamaya çalıştım. Elimden geleni yaptım, ama sonunda hepsini harcamamn imkânsız olduğunu anlayarak vazgeçtim.»

Gaetan onun yüzünü dikkatle inceledi. «Yorgun görünüyorsun,» diye mırıldandı. Bir an göz göze geldiler. Beth'in koyu mavi gözleri irileşmiş gibiydi.

«Evet,» diye karşılık verdi. «Yorgunum. Bütün gün dolaştım.»

Gaetan ona eğilerek yavaş sesle, «Seni kırdığım için özür dilerim,» dedi. «Nedense birden sinirlerim bozuldu.»

Bu arada Alain'le Gabrielle derin bir sohbete dalmışlardı.

«Birer çay içelim mi, ne dersiniz?» dedi Gaetan.

«Hayır, teşekkür ederim,» diye atıldı Beth. «Bir öğle yemeği yedim, çay, kahve içtim ve ayrıca bir dondurmayla bir çukulata yedim. Paranın geri kalan kısmını harcamak için ne yapmam gerektiğini düşünüyorum. Tabii bu arada sana borluç olduğum şeylerin listesini çıkarmayı da düşünüyorum. Borçlarımı ödemek için.»

«Üzgün olduğumu söyledim ya! Hatta özür diledim.» Gaetan bunları söyledikten sonra konuşmayı hayretle dinleyen diğer ikisine döndü. «Akşam yemeği için bir şeyler söyleyeyim mi?»

Beth'in yarattığı huzursuzluk bütün gece etkisini sürdürdü.

Ertesi sabah hep birlikte kumsalda oturuyorlardı. Gaetan kayıtsız görünüyor, Beth'le hiç konuşmuyordu. Her dakikasını Gabrielle'le geçirmek için özel bir çaba harcıyordu sanki.

Beth yeni aldığı bikiniyi giymişti. Nasıl bir etki yarattığını Alain'in hayranlık dolu bakışlarından anlayabiliyordu. Fakat Gaetan bir kez bile başını çevirip bakmamıştı ona. Bir ara Alain'e dönerek öğle yemeğinden sonra biraz dinlenip yola çıkmak istediğini söyledi.

Bu arada Beth, Alain'in dostluğundan memnundu. Genç adam bir gün sonra Paris'te verilecek bir konser için iki bilet almıştı.

«Aslında konser bahane,» diyordu. «Bu muhteşem bir moda gösterisi olacak. Her yıl yapılır. Yedi buçukta buluşursak akşam yemeğini de birlikte yeriz.»

Beth öneriyi yapmacık bir coşkuyla kabul etti. Alain kaşlarını kaldırarak hayretle baktı ona. «İzin alabilecek misin?» diye sordu.

«İzin almak gerekiyor mu?» diyerek bir başka

soruyla karşılık verdi Beth. Sesi yüksek ve sinirliydi. «Gaetan benim efendim değil.»

Alain derin bir soluk aldı, sonra gülümsedi.

«Sorun yoksa, buluşuyoruz, öyle mi?»

«Evet, buluşuyoruz.»

Alain onu elinden tutup kaldırdı. Birlikte kumsalda yürümeye başladılar. Gabrielle'in cızırdayan sesinden kurtulduğu için Beth mutluydu. Sürekli ne konuşuyorlardı bunlar? Kıskançlık bir hançer gibi içini acıtıyordu. Öyle kızmıştı ki Alain'in elini sıkı sıkı tutmakta olduğunu neden sonra fark edebildi.

Genç adam bir ara, «Şu ikişinden mümkün olduğu kadar uzaklaşalım,» dedi. «Bazen asabımı bozuyorlar. Şu ilerdeki burnu dönünce çok güzel bir koy var.»

Kayalara tırmanmaya başladılar. Beth hiçbir şey düşünmeden çevik adımlarla yukarı doğru çıkıyordu. Bir ara denizin aşağıdan gelen sesini duydu. Buradan çok değişik duyuluyordu, adeta bir müzik gibi. Birkaç adım daha atarak en yukarıya tırmandı. Derin bir soluk alıp aşağı doğru baktı. Bu kadar yüksek olduğunu tahmin etmemişti. Bir uçurumun kıyısında duruyordu. Aşağıda dalgalar beyaz köpükler saçarak kayalara çarpıyordu. Tutunacak bir şey aradı, ama hiçbir şey yoktu. Bayılmak üzere olduğunu hissettiğinde artık çok geçti.

«Gaetan,» diye haykırdı. Bu bir umutsuzluk çığlığıydı. Alain son anda yetişip onu belinden yakaladı. Bu arada Gaetan çığlığı duymuştu ve bir kaplan çevikliğiyle kayaları tırmanıyordu.

Beth az sonra gözlerini açtığında başının Gaetan'ın kucağında olduğunu fark etti.

«Bir şeyin yok, çok iyisin,» diyordu genç adam. «Biraz gevşemelisin, kımıldama lütfen.»

Alain'le Gabrielle de başucunda duruyorlardı.

Özellikle Alain gözlerini hayretle açmış onun yüzünü inceliyordu.

«Ne oldu ona?» diye sordu Gabrielle.

«Önemli bir şey değil,» dedi Gaetan. «Şiddetli bir baş dönmesine yakalandı o kadar.»

Alain ona biraz daha sokuldu. «Çok garip. Madem başı dönüyor, o kayanın tepesinde...»

«Beth zaman zaman unutur böyle şeyleri,» dedi Gaetan. «Özellikle kafası çok meşgulse. Onunla birlikteyken daha dikkatli olmalısın, Alain.»

«Bana söyleyebilirdi.»

Gaetan güldü. «Beth herkese her şeyi anlatmaz. Onun iyi tanımalısın.»

«Yani özetle, yükseklikten korkuyor, öyle mi?» diyerek araya girdi Gabrielle.

Beth doğruldu. «Kendimi daha iyi hissediyorum. Beni kurtardığın için teşekkür ederim, Gaetan.»

Gaetan bakışlarını bir an onun dudaklarına yöneltti. Hafifçe gülümseyerek, «Artık otele dönsek iyi olur,» dedi. «Eşyalarımızı toplayıp erkenden yola çıkalım.»

«İşte bu iyi fikir,» dedi Gabrielle. Rahat görünmeye çalışıyor, ama beceremiyordu. İkide bir bakışları Gaetan'ın Beth'in kolunu sıkı sıkı tutan eline takılıyordu. «Ben şahsen deniz kıyılarını hep sıkıcı bulmuşumdur,» diye devam etti. «Çocuklar için kumda oynamak harika bir şey. Ama yetişkinlere göre değil.»

«Ben bir süre daha burada kalmak istiyorum,» dedi Beth. Bu kadınla otele kadar yürümek bile istemiyordu. Alain onunla birlikte kalmaya hazırdı. Gaetan, «Gabrielle de sizinle birlikte kalsın, Alain,» dedi. «Beth tam olarak kendine gelebilmiş değil.»

Beth sert bir tavırla, «Hepiniz gidebilirsiniz,» diyerek tepkisini ortaya koydu. «Ben gayet iyi-

[illegible] Biraz yürüyüp kendime gelmek istiyorum. Daha sonra size katılırım.»

Gabrielle hiçbir şey söylemeden yürüyüp gitti. Gaetan, Alain'e bakışlarıyla bir işaret yaptı. Toz [illegible] gibi bir hali vardı. Alain de çaresiz, Gabrielle'in peşi sıra uzaklaştı.

Yalnız kalmışlardı.

«Kendimi çok iyi hissediyorum, Gaetan. Sen de gel istersen.» Ona bakarak neşeyle gülümsedi. «[illegible]amı ister misin?» dedi. Denize doğru [illegible] dalgaları kucaklayarak suya girdi ve yüzmeye başladı. Biraz açıldı. Gaetan ellerini beline [illegible] kıyıdan onu seyrediyordu. Beth ağır kulaçlarla kıyıya doğru yüzdü.

[illegible]ndan süzülen sulara aldırmadan Gaetan'a yaklaştı ve tam önünde durdu. Yüzüne düşen ıslak saçları eliyle geriye doğru itti. Gaetan'ın bakışlarındaki açlığa benzeyen o garip ifadeyi [illegible].

«Gittiğini sanıyordum,» dedi.

«Nasıl gidebilirim? Biliyorsun senin koruyucunum ben. Kendini öldürmeye çalışıyorsun galiba.»

«Ben çok iyi yüzerim. Yıllarca yüzdüm. Hatta [illegible] bir madalyam bile var.»

«Budalalık madalyası verdiler mi sana? Senin için bir tane hazırlıyorum. Az önce şok geçirdin. Hemen ardından denize giriyor ve bu dalgada açılıyorsun. Suyun ne kadar soğuk olduğunu tahmin edebiliyorum.»

«Ben iyiyim,» dedi Beth, sözcüklerin üzerine basa basa. Eğilip yerden havlusunu aldı.

«İyi değilsin,» diye karşılık verdi Gaetan. «Sen bir delisin.»

Karşı karşıya durmuş gittikçe artan bir öfkeyle bakışıyorlardı.

«Beni çok kızdırıyorsun,» diye fısıldadı Gaetan,

dişlerinin arasından. «Kayalara tırmanıp bayılıyorsun ve ben kalp krizi geçirme pahasına oraya koşmak zorunda kalıyorum. Tam kendine geleceğin bir sırada kendini buz gibi sulara atıyorsun. Seninle ne yapacağım ben, bilemiyorum.»

«Canını sıkmak istemezdim.»

«Plaja bu kıyafetle gelen birine baktıkça insanın canının sıkılmaması mümkün mü?» Öfkesini zaptetmek için büyük bir çaba harcıyordu. Beth' in vücuduna sardığı havluyu sert bir hareketle çekip aldı. Bakışlarım aşağıdan yukarı doğru kaldırarak onun gözlerini buldu.

«Ama... bikini almamı sen istemiştin.»

«Evet, bazen çok aptal oluyorum. Ağzımdan çıkanı kulağım duymuyor. Bunun içinde nasıl görüneceğini nereden bilebilirdim?»

«Ama Gabrielle de bikini giyiyor.»

«Öyle mi? Hiç fark etmemiştim.»

Elindeki havluyu yavaşça yere bıraktı, iradesine hâkim olamıyormuş gibi ellerini yavaşça onun beline koydu. «Sana bir şey söyleyeyim mi?» dedi yutkunarak. «Bir an bile aklımdan çıkmıyorsun. Ve seni böyle gördükten sonra bir saniye bile...» Sözün sonunu getiremedi.

Beth'e biraz daha sokuldu. «Londra'ya gidebilirsin, eğer istiyorsan. Sana karışmaya hakkım yok biliyorum. Ama az önce o kayaların üzerinde attığın çığlığı hep kulaklarımda duyacağım.»

Yerdeki havluyu alıp onu yavaşça sardı. Beth genç adamın vücudunun sıcaklığını duyar gibi olup iyice sokuldu ona. Ona bir daha böylesine yakın olamayacağını düşünmüştü. Gözlerini sıkıca yumdu. İçindeki ürperme bütün vücudunu kaplayan bir titremeye dönüşmüştü. Genç adam da bunu fark etmişti. Ona sıkı sıkı sarıldı.

«Şu anda neler hissettiğimi bir bilsen,» diye fısıldadı Gaetan. «Bugün sana her bakışta, o gü-

zelim, çıplak vücudunu gördüğüm her an neler hissettiğimi bir bilsen.»

Sesi uzaklardan geliyor gibiydi. Beth ise bütün varlığıyla onun içinde erimek, yok olmak istiyordu.

«Dudaklarını uzat bana, **chèrie**,» diye fısıldadı genç adam.

Beth başını kaldırdı. Dudakları yavaşça buluştuğunda gözlerini yumdu. Şimdi sadece denizin sesi işitiliyordu.

«Beth, ah, Beth,» diye fısıldadı Gaetan.

Genç kızın vücudunu saran kolları gerildi. Dudakları yanağından boynuna doğru kaydı. Belini sıkıca kavrayan eller sımsıcaktı.

«Seni ömrümün sonuna kadar bu şekilde kollarımın arasında tutabilirim, Beth. Seni tutmak, sana sarılmak, sana dokunmak istiyorum. Buna hakkım olmadığını, sana sahip olmaya hakkım olmadığını biliyorum. Ama içimden gelen bir ses... Ah Beth, çok zor durumdayım. Anla beni, lütfen.»

Havluyu aralayarak dudaklarını Beth'in boynuna bastırdı. Bikininin üst parçasını çıkarmak için büyük bir arzu duyuyormuş da bunu yapmak istemiyormuş gibi bir hali vardı.

«Seni istiyorum, Beth,» diye fısıldadı, boğuk, sımsıcak bir sesle. «Seninle ilgili o lanet olasıca sorumluluklarımı bir an olsun unutabilseydim. Seni sadece bir kadın olarak görmek istiyorum. Kollarımın arasında tuttuğum, hayran olduğum bir kadın olarak.» Başını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı. Beth bu bakışı çok iyi tanıyordu.

«Bana ait olmak istiyor musun, **chèri?** Yoksa istemiyor musun? Söyle bana. Ne düşündüğünü öğrenmeliyim.»

«Ne düşündüğümü biliyorsun,» diye karşılık

verdi Beth. Soluk soluğa kalmıştı. «Sev beni, Gaetan, lütfen sev beni.»

Genç adamın yüzünü avuçlarının arasına aldı. Dudaklarıyla ve bütün vücuduyla sokuldu ona. Dudakları bir kez daha birleşti. Genç adamın elleri havlunun altından onun bikinisinin askılarını yavaşça kaydırdı. Beth o ellerin heyecandan hafifçe titrediklerini hissederek ürperdi.

Ama Gaetan birden durdu. Onu bırakıp kendini geri çekti.

«Hayır,» dedi boğuk bir sesle. «Yapamayacağım. Bu bir çılgınlık. Buna hakkım yok benim.»

«Lütfen, lütfen vazgeçme. Ne olur, benim için.» Beth bu sözleri ağlayarak, neredeyse umutsuzluk içinde söylemişti.

«Chèrie, ben...»

Gaetan yüzünde kederli bir tebessümle baktı ona. Parmak uçlarıyla gözyaşlarını sildi.

«Sana bunu yapamam,» dedi yumuşak bir sesle. «Daha fazla karşı koyamayacağımı hissediyorum ve bu beni korkutuyor. Biliyorum, cennetin eşiğindeyim şu anda. Ama sen bana yasaksın. Amcana söz verdim. Ona ihanet edemem.»

Beth ne diyeceğini bilemiyordu. İçinde bir şeyler altüst olmuştu.

«Birbirimize karşı dürüst olmalıyız, Beth. Seni gördüğüm an aramızda bir elektriklenme oldu. Gerçi sana hep dostça davranmaya, hatta zaman zaman bir ağabey veya baba gibi olmaya çalıştım. Ama bazen bir gülüş, küçük bir sessizlik, gerçeğin hiç de böyle olmadığını ortaya koyuyordu. Birbirimizi arzuladık hep. Özellikle ben, irademi son damlasına kadar kullanmak zorunda kaldım. Bak canım, önünde uzun bir hayat var. Daha pek çok erkekle tanışacaksın. İlerde bütün bu olanlara güleceksin, emin ol. Hatta birlikte güleceğiz.»

Demek günün birinde arzuların sona ereceğini,

dahası bunlara gülünebileceğini düşünüyordu. Beth derin bir umutsuzluğun kıyısındaydı. Plaj çantasını alıp Gaetan'ın peşi sıra ağır adımlarla otele doğru yürüdü.

Öğle yemeği tam bir sessizlik içinde geçti. Alain'le Gabrielle garip bir suskunluğa bürünmüşlerdi. İkisinin kıyıda o kadar uzun süre ne yaptıklarını düşünüyor olmalıydılar.

Artık Paris'e dönme vakti gelmişti. Gaetan, Beth'i ön koltuğa, yanına oturttu. Açıklama yapması gerekiyormuş gibi arkasına dönerek, «Gözümü ondan ayırmak istemiyorum,» dedi.

Alain omuzlarını silkti. Beth'e doğru eğilerek, «Yarın konsere gidiyor muyuz, Beth?» diye sordu.

«Şey... evet, tabii. Saat yedi buçukta buluşuyoruz ve yemekten sonra da konsere gidiyoruz. Ne giymemi istersin?»

Bu sözleri olabildiğince neşeli görünmeye çalışarak söylemişti.

«Sana saat yediden önce telefon ederim,» dedi Alain. Birden rahatlamıştı.

O anda Beth arabanın biraz hızlandığını fark etti. Gaetan'a baktı. Genç adamın çene kasları sinirli sinirli oynuyordu.

«Sen de gelmek istemez misin, Gaetan?»

«Hayır, baş başa kalırsanız, daha çok eğlenirsiniz.»

Söylenecek başka söz yoktu. Beth arkaya yaslanıp gözlerini yumdu. Gaetan bir erkekti ve aşk onun için yeni bir şey değildi. Oysa Beth için aşk çok yeni bir şeydi. Hayatında ilk kez oluyordu ve bazen çok ama çok büyük bir acı veriyordu.

Bölüm Dokuz

Ertesi sabah Gaetan kahvaltıdan önce çıkıp gitti. Beth bu filmi daha önce görmüş gibiydi. Gaetan yine kendi duygularıyla savaşmaya başlamıştı. Bu kez de kazanacaktı kuşkusuz. Çünkü erkeklerin arzuları çabuk geçerdi. Oysa aşk, örneğin Beth'in Gaetan'a duyduğu aşk ömür boyu sürebilirdi. Acı çekmemenin tek yolu bir an önce Paris'ten uzaklaşmaktı.

Gaetan öğle yemeği sırasında hiç beklenmedik biçimde eve geldi. Bu bir fırsattı. Beth onun peşi sıra kütüphaneye girdi.

«Seninle konuşabilir miyim, Gaetan?»

Genç adam kuşkuyla baktı ona. «Biraz bekleyemez misin? Şu anda çok meşgulüm.»

«Hayır. Kente dönmeden önce seninle konuşmak istiyorum.»

«Nasıl istersen, Beth.» Koltuğa rahatça oturup kollarını göğsünde kavuşturdu. «Seni dinliyorum.»

Beth genç adamın tam karşısındaki koltuğa ilişti. Söze nereden başlayacağını bilemiyordu.

«Londra'ya dönmek istiyorum,» dedi bir solukta. Gaetan'm yüzündeki ifadede en ufak bir değişiklik olmamıştı. Bakışlarında apaçık bir kayıtsızlık okunuyordu. «Mümkün olduğu kadar çabuk gitmek istiyorum,» diye ekledi Beth. «Bunun bana büyük bir tahsisat ayırmanı gerektireceğini biliyorum. Ama eğer bana... gereken parayı veremeyeceksen...»

Vereceğim,» dedi Gaetan donuk bir sesle. «Ne istiyorsan, yapacağım.»

O anda Beth'in içinde bir çığlık atmak, hatta ona saldırmak geçti. Genç adam ani bir hareketle yerinden kalkıp pencereye doğru yürüdü.

Senin için bazı olanaklar hazırlamayı düşünüyorum, Beth. Her şeyden önce uygun bir yerde yaşamalısın. Daha önce kaldığın gibi külüstür bir yerde yaşamanı istemiyorum. Bu hafta sonuna kadar her şeyi ayarlarım. Ve seni oraya götürürüm.»

Hayır,» diye bağırdı Beth. «Tek başıma gitmek istiyorum ben.» Bu sözleri öyle sert bir tavırla söylemişti ki kızararak sustu. «Özür dilerim,» diye mırıldandı. «Demek istemiştim ki...»

Özür dilemene gerek yok,» dedi genç adam, yorgun bir sesle. «Bu tür tepkilere alıştım artık. Yine de senin için elimden gelen her şeyi yapmaya kararlıyım.» Birkaç saniye Beth'in gözlerinin içine sert bir ifadeyle baktı. «Sanırım orada seni bekleyen biri var.»

«Hayır.»

«Her neyse. Gereken her şeyi yaparız, Beth. Şimdi izninle. Gitmek zorundayım.»

Genç adam bu sözleri söyledikten sonra çantasını aldı ve Beth'le göz göze gelmekten kaçınıyormuş gibi hızlı adımlarla dışarı çıktı.

O gece Beth, Alain'le çıkacaktı. Ona hiçbir şey belli etmemeliydi. Gaetan'la arasında bir şeyler geçtiğini hissetmesini bile istemiyordu.

Alain biraz erken geldi. Beth merdivenlerden inerken genç adamın Gaetan'la birlikte olduğunu gördü.

Bu durum hiç hoşuna gitmemişti. «Bu akşam çok güzelsin, Beth,» dedi Alain.

«İyi giyinmemi istemiştin ya,» diye karşılık ver-

di Beth. Çok doğal hatta kayıtsız görünmeye çalışıyordu. «Keşke doğum günümde giydiğim elbiseyi seçseydim. Aslında o elbiseyi tercih ederim.»

Tam o anda Gaetan'la göz göze geldi. Genç adamın aklından geçenleri bir elektrik akımı gibi bir anda anlayıvermişti. Birkaç saniye boyunca ikisi de o geceyi yaşar gibi oldu. Bahçede öpüşmeleri, ay ışığı... Başı dönmeye başlamıştı. Kızardığını hissetti. Kurtulmak için Alain'e doğru yürüdü.

«Bir dakika,» dedi Gaetan. «Hemen geliyorum.»

Beth'e saatler kadar uzun gelen birkaç dakika sonra döndü genç adam. Elinde kırmızı kadife kaplı bir kutu vardı. Kutuyu açıp içinden elmas bir gerdanlık çıkardı. Beth'in arkasına geçip gerdanlığı boynuna taktı. Genç adamın parmakları ensesine değdiğinde Beth ürperdi.

«Üzerindeki Vernais'yi ancak böyle bir parça tamamlayabilir,» diye mırıldandı Gaetan.

Alain gerdanlığa gözlerine inanamıyormuş gibi bakarak, «Aman Tanrım,» diye söylendi. «Bu parçaya fiyat biçmek bile imkânsız. Samrım aileden kalma bir şey bu. Ama Gaetan yanımızda muhafız olmadan böyle bir şeyle çıkamayız.»

Gaetan, Beth'e dalgın dalgın bakıyordu. «Mükemmel,» diye fısıldadı. «Tek kelimeyle, mükemmel. Bu gerdanlık büyükanneme aittir. Ona da kendi büyükannesinden kalmış. Birkaç yüzyıllık tarihi var yani. Ayrıca sigortalı. Beth'e çok yakıştı, değil mi Alain?»

«Evet, hiç bu kadar güzel bir parça görmemiştim.» Gaetan'ın jesti garibine gitmiş olmalıydı.

Beth genç adama gülümseyerek baktı. «Çok teşekkür ederim, Gaetan. Güvenine layık olmaya çalışacağım. Onu dikkatle taşıyacağıma emin olabilirsin.»

«Eğlenmene bak, Beth.»

Bu sözleri söylerken dudaklarında acı bir

bessüm belirmişti. Dışarı çıktıklarında Alain hâlâ şaşkındı.

«Neler oluyor, Beth? Gaetan'm tavırlarında bir gariplik yok mu sence?»

«Biraz üzgün gibi, ama bunun benimle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum.»

Alain inanmıyormuş gibi baktı ona.

Çok güzel bir geceydi. Ama Beth'in kafası yalnızca Gaetan'la meşguldü. Eli ikide bir boynundaki gerdanlığa gidiyordu. Hayatının bundan sonraki bölümünü onsuz geçirecekti ve bunu nasıl yapacağım bilemiyordu. Gaetan ona asla cesaret vermemişti, ama yine de ondan bir şeyler bekliyordu. Bütün geceyi bir hayal aleminde gibi geçirdi. Orada değildi sanki. Müziğin, ışıkların ve insanların uzağında hissediyordu kendini.

Eve dönerlerken yol boyunca hiç konuşmadı. Alain onda bir gariplik olduğunu sezmişti.

«İstersen içeri geleyim,» dedi, eve vardıklarında. «Gaetan'la kavga etmeni ve bu gecenin berbat olmasını istemiyorum.»

«Gaetan bu saatte evde değildir,» diye karşılık verdi Beth, donuk bir sesle. «Evdeyse de çoktan uyumuştur.»

«Emin misin?»

Alain kolunu Beth'in omzuna doğru kaydırarak ona sokuldu.

«Şey... bu gece, ayrılmadan önce seni öpmek istiyorum, Beth. Daha önce birkaç kez seni öpmek istediğimi fark ettim. Şimdi ise sonsuza kadar bekleyemeyeceğimi hissediyorum.»

Beth direnmedi. Çok yorgundu. Gaetan'la bir daha öpüşemeyecekti artık. Alain'in dudaklarını dudaklarında hissettiği an gözlerini yumdu. Gaetan'ın yüzünü görür gibi oldu.

Alain başını kaldırıp onun gözlerinin içine dikkatle baktı.

«Bana karşılık vermiyorsun, **ma chère**,» dedi yumuşak bir sesle. «Dene, lütfen dene.»

Başını tekrar onun yüzüne doğru eğdi. Ama bu kez Beth paniğe kapıldığını hissetti. Nedense Gaetan'a ve aşkına ihanet ettiğini düşünüyordu.

Kendini geriye çekmek istedi, ama Alain sıkıca tuttu onu.

«Hayır, yapma,» diye haykırarak çırpındı ve onun kollarının arasından sıyrıldı. Alain üstelemedi. Arkasına yaslanarak bir sigara yaktı. Bir süre ne yapacağını bilemiyormuş gibi kımıldamadan durdu.

«Sakin ol, Beth,» dedi neden sonra. «Benimle birlikteyken güven içinde olduğunu biliyorsun. Aksi halde Gaetan birlikte olmamıza izin vermezdi.»

Beth'in içini bir üzüntü kapladı. «Özür dilerim, Alain,» diye mırıldandı kırık bir sesle. «Beni öpmeden önce itiraz etmeliydim, biliyorum.»

«Önemli değil, **ma chère**.» Kısa bir sessizlikten sonra, sinirli bir sesle, «Neden böyle yaptığını biliyorum,» dedi. «Gaetan yüzünden, değil mi? Başkası tarafından öpülmeye katlanamıyorsun.»

«Nasıl böyle konuşabilirsin, Alain?»

«Çünkü ben olgun ve normal bir erkeğim, anlıyor musun? Gaetan'ın seni deliler gibi arzuladığını fark etmedim mi sanıyorsun. Sana sahip olmadığını gayet iyi biliyorum. Eğer olsaydı bakışlarındaki o açlık kaybolurdu.»

«Oh, lütfen benimle böyle konuşma.» Beth elleriyle kulaklarını kapadı, ama Alain bileklerinden tutup ellerini aşağı indirdi.

«Neden konuşmayacak mışım?» dedi vahşi bir tavırla. «Kollarına atılmaya can attığını bildiği halde benimle çıkmana izin veriyor. Bunu neden yapıyor dersin?» Derin bir iç çekti Alain. «Ah, Tanrım,» diye inledi. «Arabanın bozulduğu gece

onun bakışlarında gördüğüm ifadeyi asla unutamayacağım. Sana elimi sürmüş olsaydım beni oracıkta öldürürdü. Gabrielle bile fark etti. Adam sana öyle bir bakıyor ki çevredeki insanların anlamaması imkânsız. Bir sürü insanın hayatını altüst ettin, **ma chère.**»

«Merak etme, ben gittikten sonra her şey normale döner. Yakında eve dönüyorum.»

Alain güldü. «Eve dönüyorsun ha. Gaetan böyle bir şeye asla izin vermez.»

«Önümüzdeki hafta gidiyorum ve bir daha dönmüyorum.»

«Gaetan bunu biliyor mu?»

«Elbette. İngiltere'ye yerleşmeme yardımcı olacak.»

Alain pencereyi açıp elindeki sigarayı dışarı fırlattı. Sonra Beth'e dönerek derinden gelen bir sesle, «Onu seviyorsun,» dedi. «Sana kötü davranırsa onu öldürebilirim.»

«Bana asla kötü davranmaz.»

«Belki de gerçek bir aşktır aranızdaki.» Uzanıp Beth'in oturduğu taraftaki kapıyı açtı. «Ben gelmeyeyim. Gecenin bu saatinde Gaetan'ın gırtlağına sarılmak istemiyorum. Ayrıca onun beni öldürme ihtimali daha yüksek, tabii.»

Beth, Alain'in arabası gözden kayboluncaya kadar arkasından baktı. Alain'in olanları bu kadar derinden kavradığını bilmiyordu. Ağır adımlarla eve girdi, kapıyı ardından kapatıp kilitledi ve salona yöneldi. İçerde hafif bir ışık vardı. Gaetan'ın evde olmadığını sanıyordu, ama yanılmıştı. Genç adam onu görünce soğuk bakışlarını okuduğu kitaptan kaldırdı. Beth hipnotize olmuş gibi olduğu yerde kaldı.

«Sonunda döndün.»

«Biraz geç kaldım. Yemek yedik.»

Beth derin bir soluk alarak sakinleşmeye çalış-

tı. Salonun ortasına doğru yürüdü ve genç adamın çok solgun olduğunu fark etti.

«Ve bu güzel geceyi arabada ateşli birkaç dakika yaşayarak bitirdiniz. Hem de kapının tam önünde. Saklanmaya gerek bile duymadan! İkinci kez bir erkeğin kollarında olmak seni heyecanlandırdı mı Beth? O küçük çığlıklarınla zavallı çocuğu serseme çevirmiş olmalısın.»

«Şey... yanılıyorsun. O sadece küçük bir iyi geceler öpücüğüydü.»

«Böyle bir öpücük çeşidi olduğunu bilmiyordum.»

Gaetan yerinden öfkeyle fırlayarak onu kolundan yakalayıp kütüphaneye soktu ve boy aynasının önüne iterek, «Şu haline bak,» diye haykırdı. «Dişi bir köpek gibi hırpalanmışsın!»

Bu sözler Beth'in üzerinde bir şok etkisi yarattı. Aynaya biraz dikkatle bakınca alt dudağında hafif bir morluk gördü.

«Evet,» dedi yorgun bir sesle. «Hırpalandım. İlk kez olmuyor bu. Sen de beni hırpaladın. Fransa'da çok şey öğrendim, Gaetan. Bu yüzden sana teşekkür borçluyum. Yeryüzünün böylesine soğuk ve acımasız olabileceğini bilmiyordum. Bir zamanlar bana zeki olduğumu söylemiştin. Zeki değilim. Aptalın biriyim ben. Bu kadar aptal olmasaydım şimdiye çoktan dönmüş, en azından bu evden ayrılmış olurdum. Ama şunu bilmelisin ki, bir daha asla buraya dönmeyeceğim, sesini asla işitmeyeceğim. Bir daha yüzünü asla görmeyeceğim.»

«Beth!»

Genç adam ona doğru birkaç adım attı. Fakat Beth hızla geri çekildi. Boynundaki gerdanlığı çıkarıp, yere fırlattı.

«Şuna bak! Soğuk, sert ve anlamsız, tıpkı senin gibi. Anlıyor musun Gaetan, tıpkı senin gibi!»

Kütüphaneden fırlayıp merdivenlere atıldı. Odasına girdiğinde soluk soluğaydı. Kendini yatağın üzerine atıp elleriyle yüzünü kapadı.

Az sonra üzerine sabahlığını giymiş odanın içinde bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Hayır, Gaetan'a aynı şiddette öfke duymuyordu şimdi. Söylediği o korkunç ve şok edici sözler kıskançlığın verdiği öfkeden kaynaklanıyordu. Gaetan onu Alain'den kıskanmıştı. Onu arzuladığı apaçık ortadaydı. Pencereye yaklaşmış, arabada olanları görmüştü. Önce arabanın sesini duymuş olmalıydı.

Bu kadar şiddetli bir tepki göstermesi gerekmezdi. Gerdanlığa bir şey olmuş muydu acaba? Yere çok sert çarptığını hatırlıyordu. Bereket yerdeki halı oldukça kalındı.

Gaetan bir kıskançlık krizi geçirmişti. Beth'e duyduğu şiddetli arzu Alain'in bile gözünden kaçmadığına göre... Kendi sözleri de çok ağırdı. Durumu düzeltmek için bir şeyler yapamaz mıydı? Aksi halde bu gece aralarındaki ilişkinin sonu olacaktı. Bir süre karar veremedi. Sonra, adeta kendiliğinden bir hareketle odasının kapısını açıp dışarı çıktı. Doğruca Gaetan'ın odasına gitti. Kapının önünde bir süre kımıldamadan durdu. Karar veremiyordu. Kapının altından sızan ince ışık hüzmesi Gaetan'ın uyanık olduğunu gösteriyordu.

Parmak uçlarıyla kapıyı tıklattı ve soluğunu tutarak bekledi. Gaetan kapıyı açtığında yüzü mermer bir yontu kadar hissizdi.

«Bir şey mi düşündünüz, Matmazel. Yoksa söylemek isteyip de söylemediğiniz bir şey mi var? Girin içeri. Ben de bu konuyu düşünüyordum. Beni aydınlatırsanız uyuyabilirim belki.»

Beth içeri girdi. Gaetan'ın oradaki varlığı üzerinde çok garip bir etki yaratıyordu.

«Titremek yok, Matmazel,» dedi genç adam, so-

ğuk bir sesle. «Yine bağırıp çağıracaksanız ben yokum. Söyleyeceklerinizi sakin bir şekilde söyleyip beni yalnız bırakmanızı istiyorum.»

«Ben buraya... özür dilemek için geldim.»

Bakışlarını yere indirerek, zor işitilen bir sesle söylemişti bu sözleri.

Gaetan tek kaşını kaldırarak baktı ona. «Öyle mi?» dedi kayıtsız bir sesle. «Başka söyleyeceğiniz bir şey yoksa, gidebilirsiniz. İyi geceler.»

«Beni bağışlamayacaksın, değil mi?»

«Bağışlanacak bir şey yok. İçinden geçenleri ortaya koydun. Bunu yaptığın için özür de diledin.» Ellerini iki yana açıp, öylece durdu. Daha ne duruyorsun, der gibi bir hali vardı. Beth'in yerinden kımıldamadığını görünce pencereye doğru yürüdü. Uzun bir sessizlikten sonra, «Aylardır bir arada yaşıyoruz,» diye mırıldandı. «Aramızda bazı gerilimlere rağmen hep uygar bir ilişki oldu. Ama bu gece bu ilişkiyi mahvettik. Birbirimize karşı adeta hayvanca davrandık. Böyle ayrılmak çok kötü. Öyle sözler söyledin ki, hayatımın sonuna kadar unutabileceğimi sanmıyorum.»

«Ben böyle düşünmüyorum, Gaetan. Bazen insanın yüreği öylesine acıyla dolar ki en basit gerçekler bile görünmez olur. Ben, burada seninle birlikte yaşadığım bütün anları ilerde sevgiyle hatırlayacağım. Sadece iyi şeyleri hatırlayacağım, Gaetan. Birlikte eğlendiğimiz, güldüğümüz, mutlu olduğumuz anları... Hayatımın en güzel günlerini geçirdim burada.»

Genç adam ona doğru döndü. Yüzünde hâlâ aynı sert ifade vardı. Ama gözlerinde ağlamak üzereymiş gibi bir parlaklık belirmişti.

«Bu geceden sonra bir an önce gitsem iyi olacak,» dedi Beth. «Daha fazla kalmam imkânsız.» Gözyaşlarını göstermemek için hızla kapıya yöneldi, ama genç adamın sesi onu durdurdu.

«Nasıl istersen, Beth. Louis yarın sabah seni Calais'ye kadar götürebilir. İstediğin ya da ihtiyaç duyduğun bir şey olursa bana söyleyebilirsin.»

«Hayır, istediğim şeylerin hiçbiri olmayacak.»

«Böyle konuşma, Beth.»

«Senin için önemli değilim ben. İsteklerimin hiç önemi yok.»

Genç adam ona birkaç adım yaklaştı. Yumuşak bir sesle. «Bunun doğru olmadığını biliyorsun,» diye mırıldandı. «Bu gece çok acı çektim Beth. Bir ara ölmek istedim. Pencereden baktığımda ve sizi o arabamn içinde gördüğümde kendimi kaybedeceğimden korktum. Alain'e karşı müthiş bir kin duydum o an. Aşağı inip onu parçalayabilirdim.»

Beth gözlerini sıkıca yumdu. Kalbi her an durabilirdi. Gaetan'm hemen arkasında olduğunu hissediyordu. «O halde beni gönderme,» diye fısıldadı dişlerinin arasından.

«Aman Tanrım! Seni göndermiyorum ki ben. Sen kendin gitmek istiyorsün. Bu konuda sana en ufak bir imada bile bulunmadım. Kendi isteğinle gidiyorsun.»

«Ben seni istiyorum,» diye bağırdı Beth. Ağlıyordu. «Başka bir şey istemiyorum.»

Genç adam ellerini yavaşça onun omzuna koydu.

«Şu anda ne söylediğini bilmiyorsun sen,» diye fısıldadı. «Hayatını mahvedeceksin. Önünde upuzun bir gelecek var. Koskoca bir dünya var, Beth. Senin için en iyi olan neyse onu istiyorum. Ben sadece...» Sesi yavaşça boğuldu. İstemediği şeyleri söylemek istemiyormuş gibi bir hali vardı. Sözcükleri özenle seçerek, «Seni burada tutarsam bir daha asla gidemezsin,» diye mırıldandı. Onu yavaşça omuzlarından tutup kendine doğru çevir-

di. Parmak uçlarıyla çenesine doğru süzülen gözyaşlarına dokundu. «Benim için ağlıyorsun,» diye fısıldadı. «Sana ihtiyacım var, Beth. Hem de çok.»

Beth kendini onun kollarına attı. Engel olmasına fırsat vermemek için sıkıca sarıldı ona. Gaetan ne yapacağını, ne diyeceğini şaşırmıştı. «Güzel şeyler söyle bana,» diye fısıldadı Beth.

Uzun bir sessizlik oldu. Odanın orta yerinde öylece kımıldamadan duruyorlardı.

«Kendimi bir meleği baştan çıkaran bir şeytan gibi hissediyorum,» dedi genç adam. «Kazandığım zafer beni korkutuyor, dehşete kapılıyorum. Bir başkasının sana sahip olmasına asla izin veremeyeceğimi hissediyorum.»

Beth'in çenesini parmak uçlarıyla tutarak yüzünü kendisine doğru çevirdi. Gözyaşlarıyla ıslak o güzel yüze uzun uzun baktı. Sonra gülümsedi.

«Ağlama, **mon amie,**» diye mırıldandı derinden gelen bir sesle. «Beni burada yapayalnız bırakıp gitmene izin vermeyeceğim. Seni istiyorum. Senin her şeyini, her yerini istiyorum. Bu gece, seni mutlu edeceğim.»

Onu yavaşça yatağa doğru çekti. Yan yana oturduklarında Beth'in kalbi delice çarpmaya başlamıştı. Öpüşüyorlardı.

Gaetan, Beth'in üzerindeki sabahlığın kuşağını çözdü ve giysiyi omuzlarından kaydırarak beline kadar indirdi. Beth'in soluğu kesilmiş gibiydi. Genç adamın bakışlarında doyumsuz bir zevk ve şefkat dolu parıltılar vardı. Beth'in göğüslerini yavaşça okşadı. Duyduğu ürperme Beth'i onun kollarına doğru adeta itti. Genç adam onu yumuşak bir hareketle durdurdu.

«Bırak seni biraz seyredeyim, **ma chèrie.**»

Onun yatağa uzanmasını sağladı. «Yo, hayır,» diye fısıldadı. «Benimle birlikteyken utanmamalısın. Çok güzelsin, Beth. Nefissin.»

Onun vücudunu ellerinin çok yavaş hareketleriyle okşuyordu. «Hissediyor musun?» diye fısıldadı bir ara. Beth'in boğazı kurumuştu. Gülümseyerek başını salladı.

«Seni ilk gördüğümde bir deniz kızına benzetmiştim, hatırlıyor musun? Öyle bir görünüşün vardı ki, çarpılmıştım.» Beth'in gözlerinin içine bakarak gülümsedi. Duygularını saklamaya gerek görmüyordu artık. «Sapsarı uzun saçların dağınıktı ve mavi gözlerinde öfke kıvılcımları yanıp sönüyordu. Bir anda içimin yasak duygularla dolduğunu hissetmiştim.»

Beth'in boynunda dolaşan dudakları yavaşça, aşağılara, göğüslerine doğru kaydı.

«Sonra o gün... Alain sen ve ben kütüphanede oturuyorduk. Çevreye ışıklar saçıyordun adeta. Ne kadar da rahattın. Büyülenmiştim ve Alain'in bunu fark etmesini istemiyordum. O an seni çılgınca arzuluyordum. En azından şimdiki kadar. Ama asla gecelerin birinde sana böyle sarılacağımı, çıplak vücudunu kollarımın arasında tutacağımı düşünmemiştim.»

Dudakları birbirini buldu. Beth bütün varlığıyla onun olmak istiyordu. Gaetan gittikçe hızlanan bir tempoyla sevişiyordu. Beth'in masum olduğunu unutmuş gibiydi. Bir ara Beth'in bir aşk fırtınası içinde kendinden geçtiğini fark etti.

Onun yüzünü ellerinin arasına alarak, «Sakin ol, **chèrie**,» diye fısıldadı. «Seni büyülemek istiyorum, incitmek değil.»

Ama Beth bir an önce onun olmak için sabırsızlanıyordu.

Az sonra yan yana uzanmış gülümseyerek birbirlerine bakıyorlardı. Gaetan'ın yüz hatları gevşemişti. Alnına düşen saçlar ona değişik bir görünüm veriyordu.

Beth mutluydu. Onun kolları arasında vücudu

iyice ısınmış, rahatlamıştı. Güven duygusuyla doluydu.

«**Mon ange,**» diye fısıldadı genç adam.

«Gitsem iyi olur, Gaetan.»

Bu sözler istemeden dudaklarından dökülüvermişti. Genç adamın vücudunu saran kollarının gerildiğini hissetti. Sanki onun kaçmasını önlemek istiyor gibiydi.

«Hayır, hiçbir yere gidemezsin. Bir kere, gece henüz bitmedi ve bu geceyi benim yanımda geçirmeni istiyorum. Yarın oturup ne yapacağımızı konuşuruz. Ama bu gece benimsin. Seni sabaha kadar kollarımın arasında tutmak, bana ait olduğuna iyice inanmak istiyorum.» Onu dudaklarından öptü. «Benimsin, benimsin, değil mi?» Beth gülümsedi. Onsuz bir hayat düşünemiyordu artık.

Sabah erken bir saatte uyandı Beth. Doğrulmadan sadece bakışlarıyla çevreyi inceledi. Bir an, 'Rüya mı görüyorum?' diye düşündü. Yavaşça dönüp Gaetan'm bulunduğu yere baktı. Genç adam yoktu. Telaşla doğrulup yatağın içine oturdu. Pencerelerden süzülen gün ışığı çıplak vücudunu aydınlatıyordu. Robunu aradı ve hemen üzerine geçirdi. Sıkıca sarınıp dün gece olanları düşündü. Paniğe kapılmak üzereydi.

Tam o sırada odanın banyoya açılan kapısının aralandığını fark etti. Gaetan üzerinde bir bornozla içeri girdi. Saçları ıslaktı ve gülümsüyordu.

«Duş almak ister misin?»

Beth kıpkırmızı olduğunu hissetti. Telaşla başını salladı. Gaetan gülümseyerek ona yaklaştı, parmaklarını yavaşça Beth'in saçlarının içinden geçirdi.

«O halde acele et,» dedi. «Çabucak duş al, son-

ra aşağı inip kahvaltı edelim. Bugün yapmamız gereken bazı şeyler var ve biliyorsun, dün gece çok geç uyuduk.»

Beth kendi odasına geçmek için oradan ayrılırken genç adam eliyle ona bir öpücük gönderdi.

Odasına girdiğinde titriyordu. Güç bela duş alıp giyindi. Bugün biraz işimiz var, derken neyi kastetmiş olabilirdi?

Dün gece olanları aklına getirdikçe paniğe kapılıyordu. Onunla sevişmiş, bütün geceyi kollarında geçirmişti. Peki şimdi ne olacaktı? Gaetan'm arzuları böylelikle doyurulmuş oluyordu. Bir kadına sadece arzu duyan bir erkek bu durumda ne yapardı? Merdivenlerden inerken Beth' in yüzü solgun, bakışları bulutlu, karamsardı.

Gaetan onu salonda bekliyordu. Birlikte kütüphaneye geçtiler. Genç adam kapıyı kapadı ve ona döndü.

«Evet,» dedi. «Bir şey yemediğin yüzünden belli oluyor. Çok solgun görünüyorsun. İstersen önce konuşalım.»

Bunları söyledikten sonra masasının başına geçip oturdu. Beth onun nasıl olup da bu kadar zinde görünebildiğini düşündü. Dün gece o da çok az uyumuştu.

Genç adam söze başlamadan önce öksürerek boğazını temizledi. «Bugün yapmamız gereken bazı işler var. Öncelikle Paris'e gidip bir yüzük seçmemiz gerekiyor. Sonra seni Madeleine'in yanına yerleştireceğim. Bir süre orada kalacaksın.»

«Anlayamadım. Neden Madeleine'in yanma gidiyorum.»

Beth müthiş bir gerilim içinde, hayretle genç adamın yüzüne bakıyordu. Gaetan kendini tutamayıp güldü. Yerinden kalkıp ona yaklaştı.

«Senin sinirlerin bozuk,» diye mırıldandı. «İstersen baştan anlatayım. Evlenene kadar...»

«Evlenmek mi?» diye onun sözünü kesti Beth. İşte bunu hiç beklemiyordu. Gözlerinin önünde yıldızlar uçuştu bir an. Yanlış mı işitmişti? Uğradığı şoku atlatmak istercesine elini alnında dolaştırdı. Sonra gözlerini iri iri açarak soru dolu bir ifadeyle genç adamın yüzünü inceledi. Mutlaka yanlış anlamıştı. Gaetan onun yanlış anladığını fark etmişti kuşkusuz ve bir şeyler söyleyerek durumu düzeltmeye hazırlanıyordu.

«Ne söylediğimi duydun, Beth,» dedi yumuşak bir sesle. Gülümsüyordu ve yüz hatları iyice yumuşamıştı.

«Yoksa benimle evlenmek istemiyor musun, Beth?»

«Şey... hiç düşünmemiştim bunu... Gerekmezdi.»

«Yoksa benim metresim olacağını mı düşünüyordun. Dün gece olanlardan sonra beni burada yapayalnız bırakıp Londra'ya gidemezdin ya.»

«Ama ben... Şunu belirtmek isterim ki, sana yük olmak gibi bir niyetim yok. Yani, benimle evlenmek, bu sorumluluğu üstlenmek zorunda değilsin. Daha önce evlendiğini ve mutsuz olduğunu biliyorum.»

«Demek biliyordun. Benim altın kızım dedikodulara kulak veriyor, öyle mi? Yoksa benim iyiliğim için evlenmek istemediğini mi söylemek istiyorsun? Yoksa İngiltere'ye gidip Cambridge'e devam etmeyi mi düşünüyorsun? Ya hamileysen?»

Beth bir an ne diyeceğini bilemedi.

«Bak, canım,» diye sözlerini sürdürdü Gaetan. «Beni sevdiğini, hayatının bundan sonrasını benim karım olarak bu evde geçirecek kadar çok sevdiğini gayet iyi biliyorum. Dün geceden sonra bu konuda en ufak bir kuşku bile kalmadı içimde.»

Ona doğru eğilerek yanağından öptü. «Benimle evlenmeyi kabul etmezsen seni bir odaya kapatır ve razı olana kadar dışarı bırakmam. Ama hayır, yanıldığımı sanmıyorum, bakışların beni istediğini, evlenecek kadar çok istediğini söylüyor. Ama kabul etmeyecek olursan, sana karşı çok amansız olabilirim. Bu durumda yapamayacağım şey yoktur. Çünkü seni istiyorum, Beth. Seni, yalmz seni ve sonsuza kadar istiyorum.»

Yüzünü Beth'e yaklaştırarak gülümsedi. Beth az önce yaşadığı şoktan yavaş yavaş sıyrılıyordu. Genç adamın yüzünde mutluluk dolu bir ifade vardı şimdi.

«Küçük yaramaz,» diye fısıldadı Gaetan. «Senin değişik durumlarda nasıl davranacağını kestiremiyorum bazen. Aramızdaki savaş bitti artık. Şimdi bir şeyler yiyelim ve sonra yüzükleri almaya gidelim. Öğleden önce nişanlanmış olacağız. Evlenene kadar Madeleine'in yanında kalacaksın.»

«Ama ben...»

Gaetan onun ağzını eliyle kapadı. «Söz dinle biraz,» dedi. «Şu andan itibaren kurallara uygun biçimde hareket etmeliyiz.»

Bölüm On

Madeleine o kadar rahattı ki Beth bir an kuşkuya kapıldı. Yoksa Madam Benoir haberi ona yetiştirmiş miydi? Evden ayrılırlarken bu yaşlı, emektar kadına her şeyi anlatmıştı Beth. Belki o da Madeleine'e telefon etmişti.

Haberin hızla yayılacağı ve dünya basınının ilgisini çekeceği kesindi. Çünkü moda dünyasında insanların özel hayatlarında meydana gelen bu tür değişiklikler muazzam bir bomba gibi patlardı. Bir süre sonra televizyon, gazeteler ve istisnasız bütün moda dergileri bundan söz edeceklerdi. Tabii bir sürü asılsız dedikoduyla birlikte. Bu durum Beth'i fena halde tedirgin ediyordu.

Madeleine'e biraz telaşla her şeyi anlattı. Özellikle ondan bir şey saklamak istemiyordu. Gaetan yanına geldiğinde telefonu kapadı. Yüzüklerini az önce almışlardı. Beth ona Madeleine'le yaptığı konuşmayı anlattığında genç adam gülümsedi. «İyi etmişsin,» dedi. «Seni biraz endişeli görüyorum, Beth. Endişelenecek bir şey yok. Hiç kimsenin canını sıkmasına izin vermeyeceğim, emin ol.»

Gaetan'ın işyerine gittiklerindeBeth yeni bir endişeye kapılmak üzereydi. Alain'le karşılaşacaktı ve onunla artık eskisi gibi dost olamayacağını gayet iyi biliyordu.

Az sonra üçü bir aradaydı. Gaetan genç adama gülümseyerek, «Sana karşı biraz kusurlu olduğumu biliyorum, Alain,» dedi. «Daha önce söyleyebilirdim, ama nedense olmadı. Prensesi kaybettin. Buna rağmen yeni bir iş kazandın. Gelinliğin dizaynı tamamen sana ait.»

Alain şaşırmıştı. «Aman Tanrım,» diye mırıldandı. «Bunun ne demek olduğunu biliyorsün, değil mi? Bir gece içinde bütün dünya modacıları beni tanıyacaklar.»

«Bunun farkındayım,» dedi Gaetan. «Hemen ardından bize rakip bir moda evi kuracağını da biliyorum. Sana elimden gelen her türlü yardımı yapacağım.»

Beth bir süre sonra onları baş başa bırakarak Madeleine'e gitti. Telefonda kısaca söylediklerini uzun uzun anlatacaktı ona. Hayatında ilk kez abla gibi gördüğü bir kadınla yakın ilişki kurabileceğini hissediyordu.

Bir gece karşılıklı oturmuş konuşurlarken söz dönüp dolaşıp Gaetan'm önceki evliliğine geldi.

«Gaetan'ın amcanla tanışması da o kadın yüzünden oldu,» dedi Madeleine.

«Nasıl olur? Arada çok büyük bir yaş farkı var sanıyordum.»

«Zavallı kadının bir otel yangınında öldüğünü biliyor muydun? İşte o yangın sırasında, eğer senin John Amcan olmasaydı Gaetan da ölecekti.»

Beth şaşırmıştı. «O da mı oteldeydi?» diye sordu heyecanla.

«Hayır. Sadece karısını kurtarmak için oraya gitti. John onu durdurdu.»

«Karısını çok seviyordu, herhalde.»

«Asla. Onu sevemezdi. Kadın birinci sınıf bir fahişe gibi davranan ve öyle yaşamaya çalışan bir tipti. O sırada kocam yeni ölmüştü. Gaetan'la aramızda bir yakınlaşma oldu. Geceleri oturur uzun uzun konuşurduk. Bana her şeyi anlatmıştır. O kadının hayatında bir sürü erkek vardı. Bir hafta içinde evlenivermişlerdi. Gaetan büyük bir hata yaptığım anladığında çok geçti.»

«İşittiğime göre kadın o gece otelde bir erkekle birlikteymiş, sanırım bir İtalyan'la.»

Madeleine içkisinden büyükçe bir yudum aldı. Dalgın bir ifadeyle, «Gaetan otele geldiğinde alevler çoktan kontrolden çıkmıştı,» diye mırıldandı. «Canını kurtaran pijamasıyla geceliğiyle dışarı fırlamıştı. İtfaiye harıl harıl çalışıyor, polis insanları çembere almak için uğraşıyordu. Ve Gaetan bütün gücüyle içeri girmeye çalışıyordu. Başarabilseydi o da ölecekti. İşte o sırada John ona engel oldu. Zor kullanarak. İçerde kalanların hiçbiri kurtulamadı.»

Beth ağlamak üzereydi. Amcasımn yüzü birden gözlerinin önüne gelmişti.

«İşte o olaydan sonra Gaetan'la John çok iyi arkadaş oldular,» diye devam etti. «Sonra senden söz etmeye başladılar. İngiltere'de yaşamakta olan Beth isminde küçük bir kızın varlığını böylece öğrenmiş olduk.»

Beth gözyaşlarını tutamıyordu artık. Madeleine elini uzatıp onun saçlarını yavaşça okşadı.

«Ne oldu, **ma chère?** Bu öykü seni üzdü mü yoksa? Öğrenmek istedin, ben de anlattım.»

«Teşekkür ederim, Madeleine,» dedi. Beth. «Gaetan'la ilgili her şeyi bilmek istiyorum. Onu çok ama çok seviyorum.»

«O da seni seviyor,» dedi Madeleine. «Sana baktığında yüzünde öyle bir ifade beliriyor ki, hiçbir erkekte böyle bir şey görmedim. İradesine karşı muazzam bir savaş verdi, ama sonunda aşk galip geldi.»

«Ah, Madeleine!»

Beth ona sarıldı. Ağlıyordu.

«Biz ne aptalız,» dedi Madeleine, gülerek. «Yapacağımız işleri planlayacağımıza burada oturmuş ağlıyoruz.»

Beth'in her günü ayrı bir mutluluktu. Madeleine'le Paris'i geziyor, sürekli alışveriş yapıyorlar-

dı. Endişeli günler geride kalmıştı artık. Balayım Fiji'de geçirmeye karar vermişlerdi.

Gaetan geceleri geliyordu. Hiç yalnız kalamıyorlardı. Madeleine'in varlığına rağmen yine de bakışlarıyla anlaşabiliyorlardı.

Gelinlik nihayet tamamlandı. O sabah Gaetan'la birlikte işyerine gitti Beth. Avluda Alain'le karşılaştılar. Gaetan birkaç ay sonra yapacakları gösterinin planları hakkında onunla konuşmaya başladı. Beth ise Alain'e sempatik bir tebessümle selam verdikten sonra merdivenleri tek başına çıktı. Marie-Annette onu bekliyordu.

«Ben hemen geliyorum,» dedi Marie-Annette. «Gelinlik yukardaki odada, istersen çıkıp bir bakıver. Provayı sonra yapacağız.»

Beth odaya girdiğinde büyülenmiş gibi oldu. Yapma bir mankenin üzerinde duran gelinlik tek kelimeyle nefes kesiciydi. Büyütülmüş bir bebek elbisesi gibiydi ve çok şıktı. Üzeri, gözle tek tek seçilemeyecek kadar sık yerleştirilmiş, küçük incilerle işlenmişti. Kat kat ipeğe elleriyle yavaşça dokundu. Tam o sırada arkasında bir tıkırtı işitti. Dönüp baktığında Gabrielle'le göz göze geldi. Kadının yüzünde öfke dolu bir ifade vardı.

«Sonunda seni ele geçirdi. Sen de aptal gibi evlenmeye kalkıyorsun.»

«Bu odaya girmemen gerekiyor, Gabrielle. Biliyorsun bu gelinlik gizli. Kimsenin görmemesi gerekiyor. Sadece Marie-Annette ile Alain biliyor bunu. Lütfen dışarı çıkar mısın?»

Gabrielle'in yüzünde yırtıcı bir tebessüm belirdi. «Ben buraya o gelinliği görmeye gelmedim. Sana acıyorum, Beth. Hiçbir gelinlik yaptığın fedakârlığın karşılığı olamaz. Gaetan'ın böyle şeyler yapacağını sanmazdım doğrusu. Seni kızkardeşinin evine neden yolladı sanıyorsun. Sen oraday-

ken biz her gece birlikte oluyoruz ve çok hoş vakit geçiriyoruz.»

«Yalan söylüyorsun,» diye bağırdı Beth. «Gaetan her gece Madeleine'in evine geliyor.»

«Ama geceler çok uzun hayatım. Sana sadece bir - iki saat ayırıyor. Seninle neden evlenmek istedi biliyor musun? Çok ciddi mali sorunları var da ondan. Yakında eline geçecek para, sorunlarını çözmeye yetecek. Madrid'te açtığı yeni salon onu mahvetti ve sınıra ulaştı.» Bir an susup zevkle Beth'in yüzünde beliren dehşet dolu ifadeyi seyretti. «Ne o, çarpıldın mı? Benim sevgili küçük Matmazel'im. Ne yazık ki gerçek böyle.»

«Gaetan beni seviyor,» diye haykırdı Beth.

«Zeki değilsin. Zeki olsaydın durumu bir bakışta anlardın. Az önce Alain'le karşılaştınız. Gaetan'ın ne kadar endişeli olduğunu görmedin mi? Ne yapacağını bilemez halde. Vadesi gelmiş borçlarını ödeyemiyor ve batmamak için zamanla yarışıyor. Sen ve eline geçecek olan o para bu yarışta sadece bir kilometre taşı.»

Beth dehşete kapılmıştı. Ne söyleyeceğini, ne yapacağım bilemiyordu. Başını iki yana sallayarak, «Hayır,» dedi. «Hayır, sana inanmıyorum, Gabrielle. Yalan söylüyorsun.»

Kadının yüzünde şeytani bir tebessüm belirdi. Tek kaşını kaldırarak, «Öyle mi?» diye mırıldandı. «Neden gidip kendisine söylemiyorsun bu anlattıklarımı. Eminim seni aydınlatacaktır.»

Beth'e kapıyı göstererek, «Ne duruyorsun?» dedi. «Gaetan aşağıda. İnip sor ona.» Beth kurulmuş bir bebek gibi kapıya doğru yürüdüğünde Gabrielle onu durdurdu. «Oradan değil, hayatım,» dedi. Bir başka kapıyı işaret ederek, «Şuradan çıkmalısın,» diye ekledi. «Daha kestirme olur.»

Beth bir şey demeden genç kadının gösterdiği kapıyı açtı. Yüzüne çarpan temiz havayı derin

derin içine çekerek yürüdü ve birden bir terasta olduğunu fark etti. Çok yüksekti. Birkaç adım daha attı ve birden müthiş bir yükseklikte, adeta bir uçurumun kıyısında olduğunu fark etti. Parke kaplı avluda Alain'le Gaetan yan yana duruyorlardı. Arabalar kibrit kutusu gibi görünüyordu. Başı dönmeye başlamıştı bile. Elini ağzına doğru götürürken bir çığlık attı.

Alain'le Gaetan aynı anda başlarını kaldırıp yukarı baktılar.

«Aman Tanrım,» diye haykırdı Gaetan.

Beth rüya görüyormuş gibiydi. Alain'in koşarak binaya girdiğini fark etti.

«Beth, sevgilim, dinle beni,» diye seslendi Gaetan. «Bu kez sana yardım edemeyecek kadar uzaktayım. Seni seviyorum, Beth. Eğer ölürsen ben de ölürüm. Sensiz yaşayamam. Duyuyor musun beni?»

Tam o anda Beth arkasından yılan tıslaması gibi bir ses duyarak irkildi. Gabrielle elini ağzına kapamış gülüyordu. «Sorsana ona,» diye seslendi, fısıldayarak. «Biraz daha ilerle. Eğilsene aşağı.»

Bu sözler Beth'i kendine getirdi. Yavaş yavaş ona doğru döndü. «Öğrenmek istediğim bir şey yok,» dedi. «Çok merak ediyorsan sen buraya gelip aşağı eğil ve sor ona... beni seviyor mu, diye.»

Gabrielle kaybettiğini anlamıştı. Kapıya doğru atılıp gözden kayboldu ve bir iki saniye geçmişti ki Alain dışarı fırladı. Beth'i görünce bir an durakladı, sonra gülümseyerek ona yaklaşıp elini uzattı. Beth'in başı dönmüyordu artık. Genç adamın elini güvenle sıkıca tuttu.

«Buraya çıkmana o sebep oldu, değil mi?» diye sordu Alain.

Beth başını salladı. «Ama iyi oldu,» dedi. «Bu sayede şu yükseklik korkusundan kurtuldum, sa-

nıyorum. Şu anda kendimi çok iyi hissediyorum. Aşağı eğilip bakabilirim, istersen.»

«Yo, hayır, kalsın.»

Birden kendini Gaetan'm kollarında buldu. Başını genç adamın omzuna bıraktı.

Alain çok heyecanlıydı. Bir solukta olanları Gaetan'a anlattı. Bu arada Beth, «Önemli değil, hiç önemli değil,» diye mırıldanıyordu. «Bu sayede yükseklik korkusundan kurtuldum.»

«Bu kadın artık burada çalışamaz,» diye öfkeyle söylendi Gaetan.

Beth, Gabrielle'in ne kadar tehlikeli bir tip olduğunu gayet iyi anlamıştı ve onun işten atılmasına engel olmayacaktı.

«Beth'in bütün bu olanlardan sonra nasıl olup da gülümsediğini anlayamıyorum,» dedi Alain.

«Bazı gariplikleri vardır,» diye karşılık verdi Gaetan.

«Onu eve götürsen iyi olur.»

«Provadan önce bir yere gitmem,» diye araya girdi Beth.

«Provayı ne zaman olsa yaparsın, Beth.»

«Israr etme, Alain,» dedi Gaetan. «Bir şeyi aklına koymuşsa yapar. Ama ben rica edersem durum değişebilir. Öyle değil mi, Beth?»

Beth gülümseyerek başını salladı.

Az sonra arabadaydılar. Beth az önce başından geçen olayın yeni yeni farkma varıyordu. Ölebilirdi. O yüksek yerden, aşağı, Gaetan'ın ayaklarının dibine düşerek feci bir şekilde ölebilirdi. Kendini son anda toplayabilmesi bir mucizeydi adeta. Kendi iradesiyle baş dönmesinin üstesinden gelebilmişti.

«Önce eve gidiyoruz,» dedi Gaetan. «Madam Benoir'a vermem gereken bazı şeyler var. Sonra öğle yemeğine çıkarız. Bu akşam birlikte yatacağız Beth! Kesin olarak. Artık yeter!»

Beth şaşırmıştı. Genç adamın yüzüne bakarak gülümsedi.

«Ama Madam Benoir hakkımızda ne düşünür?»

«Merak etme, çok kibar bir insandır. Görmezden gelir. Sen evde olmayınca kendimi iyi hissetmiyorum.»

«Gerçekten mi?»

Beth gözlerini kısarak yüzünde düşünceli bir ifadeyle baktı ona.

«Evet **chèrie.** Sensiz olamıyorum. Sanırım çok şey isteyen ve sürekli isteyen bir koca olacağım. Bu durum seni endişelendirmiyor mu?»

«Beni sevdiğin sürece hiçbir konuda endişe duymam.»

Saatler sonra Beth onun kollarının arasında hayatının en mutlu anlarım yaşıyordu. Ona artık yükseklikten korkmayacağını söyledi.

«O kadın sana ne söyledi, Beth?» diye sordu genç adam sakin bir sesle.

«Ben Madeleine'deyken bu evde onunla birlikte kaldığını söyledi.

«İnandın mı?»

«Hayır. Tek kelimesine bile inanmadım.»

«Başka ne söyledi?»

«Yakın zamanda zengin olacağım için benimle evlenmek istediğini.»

Genç adam güldü. «Sanırım Gabrielle'e teşekkür borçluyum,» diye mırıldandı. «Aşkımızın ne kadar sarsılmaz olduğunu kanıtlama fırsatı verdi. Budala kadın. Senin eline geçecek paranın benimkine kıyasla çok az bir miktar olduğunu gayet iyi bilir. Bu kadarcık bir paranın benim için ne önemi olabilir ki? Benim istediğim tek şey seninle birlikte olmak.»

«Madrid'de açtığın salonun borçlanmana neden olduğunu söyledi.»

«Saçma. Madrid'dekilerin bana borcu var, benim onlara değil. Aslında oraya gitmem gerekiyordu, ama seni yalnız bırakmak istemedim. Daha doğrusu seni Alain'le baş başa bırakmak istemedim.»

«Alain benim için asla önemli olmadı, Gaetan. Tek korkum bana duyduğun ilginin aşktan değil de basit bir cinsel arzudan kaynaklanıyor olabileceğiydi. Beni sevdiğini hiç söylemedin, biliyor musun? Ta ki o dama çıktığım ana kadar. Bu arada kuşkularım da vardı, tabii. Örneğin, Gabrielle'le senin...»

«Gabrielle seninle tanışmadan önce hayatımın bir parçasıydı. Ama asla birbirimize âşık olmadık. Sana rastlamamış olsaydım, tanıdığım hiçbir kadına güven duyamayacaktım.» Beth'e iyice sokuldu. «Sana yönelik duygularım akıl dışıydı. Bir ara tamamen kendimi kaybettim. Seni gördükçe çıldıracak gibi oluyordum. Ne zaman göz göze gelsek... Hayatta anlatılamayacak, sadece hissedilebilecek şeyler vardır. Bunu ancak sen anlayabilirsin, Beth. Beni anladığını hissediyordum ve bu zaman zaman paniğe kapılmama yol açıyordu.»

Odanın içi sıcak ve sessizdi. Beth, gözleri yarı kapalı genç adamın sesini dinliyordu.

«Bakışlarımız buluştuğu an sana âşık olduğumu anladım. Şaşırtıcı, çok garip bir duyguydu bu. O kitapçı dükkânının camekânına yaklaştığım anı hatırlıyorum. Masanın üzerindeki kitapları alıp raflara yerleştiriyordun. Seni uzun uzun seyrettim. İnanılmayacak kadar güzeldin. Öyle tatlıydın ki o anda içimden sana doğru bir şeylerin aktığını hissettim.»

Beth gülümsedi. Gaetan'la tanışmadan önce yaşamamış gibi hissediyordu kendini. Geçmiş gri renkleri ve soluk çizgileriyle anlamsız görünüyordu ona.

«Ya beni bulamasaydın,» diye fısıldadı yumuşak bir sesle.

«Ama buldum. Seni bulmamam mümkün değildi. Aslında seni küçük bir çocuk gibi pataklamayı düşünüyordum, ama göz göze geldiğimiz an ayaklarım yerden kesildi.»

«Hayatına girmek beni biraz ürkütmüştü. Senin özgürlüğünü kısıtlıyormuşum, başına dert oluyormuşum gibi geldi.»

«Bense seni kaybetmekten korkuyordum. Seni ne çok sevdiğimi, nasıl deliler gibi âşık olduğumu bilseydin.»

Artık biliyordu. Dudakları birleşirken Beth, bir daha asla yalnızlık çekmeyeceğini düşündü. Bir daha asla mutsuz olmayacaktı.